

BURMESE
CLASSIC

မြေလှိုင်းချို

အေးတက္ကသိုလ်

မိုင်ပေါင်းများစွာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မှတ်တမ်း

- စာအုပ်ဖြန့်ချိအမှတ် - ၁၃၆၃/၂၀၀၄ (၁၂)
- စာအုပ်အမှတ်ဖြန့်ချိအမှတ် - ၅၀၀၁၄၄၀၅၀၂
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅၊ မေလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ဖြူနှင်းဝေ (မြလွန်းချိုစာပေ)
- အမှတ် (၄၄)၊ ပထပ် (ဝဲ)၊ ဇွာ လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းပုံနှိပ်တိုက် - ဦးစိန်ဝင်း (စိန်ရတနာပုံနှိပ်တိုက်)
- အမှတ် ၂၊ ၁၆၂ လမ်း၊ တာမွေ။
- အမိုးပုံနှိပ်တိုက် - ဦးတိုးဝင်း (နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်)
- ၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- အမှတ် - ၁၀၀ ကျပ်

သေချာမှုဆိုတာ
 ဘာနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာလဲဆိုတော့
 စေးကွာနေတဲ့ ကြယ်ကလေးနှစ်ပွင့်မှာ
 တစ်ပွင့်က အင်အားစွမ်း
 ပြုံးနေနိုင်မယ်များစွာရင်
 အိပ်မက်တွေမှာလည်း သွားလို့မယ်...
 တစ်ယောက်ကတစ်နေရာ
 တစ်ယောက်က အလွမ်းကမ္ဘာ
 သစ္စာနဲ့ ရေးထားတဲ့ မေတ္တာ
 မိုင်ပေါင်းများစွာ မေးကွာနေတာတောင်မှ...
 အချိန်တွေကို ယုံသတဲ့လားဟင်
 ဟင်းလင်းပြင်နဲ့ အချိန် ဘယ်လိုအချိုးကျကျ
 အိုင်းစတိုင်းရဲ့ Relativity သီအိုရီကလေး

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ဘဝမှာ အဲဒီလောက်အရေးမပါခဲ့ဘူး...

ဒီတော့ မေတ္တာမှန်ရင်

အသင်္ချာပေးကြာပါစေကွယ်...

ဘာခုကွဲပြေပြေ ဓာမဗွဲ့လောက်တော့ပါဘူးနော်

[သူ့အတွက် အမှတ်တရ...ကိုယ်]

မြလွန်းချို (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အခန်း (၁)

“ကိုကိုကို လွမ်းတယ်...”

ဝထစဆုံးစာကြောင်းသည် ကျွန်တော့်အလံနှလုံးကို ဆတ်ခနဲ လှုပ်နှိုးသကဲ့သို့ရှိသည်။ မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်စဉ် နီညိုရောင်ပါးလျပျော့ပျောင်းသော သွမ်ပင်များကို မြင်သည်။

ဝတ္ထုတွေ တစ်လတစ်အုပ်နှုန်းရေးသော သူသည် လူတစ်ယောက်ထံ တဖွဲ့တနွဲ့စာရေးရန် အလွန်ပျင်းတာ ကျွန်တော်သိသည်။

ကျွန်တော့်စာရေးဆရာမလေးသည် ဆံပင်နီညိုရောင်များနှင့် ကလေးဆန်သော သွားတက်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ပါသည်။

စာရေးဆရာမဆိုသော ဂုဏ်နှင့်မလိုက်အောင် ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မျက်နှာကလေးနှင့် ခေတ်ရှေ့ပြေးသောသူသည် သူ့ဝတ္ထုတွေ ထဲမှာတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်၍

အသိဉာဏ်မြင့်မားသော မိန်းမများကို ဇာတ်ကောင်နေရာထားကာ ဖွဲ့စည်းနိုင်သည်။

အပြင်ကသူကတော့ ဘုရားစူး...တွေ့တာနဲ့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် တဲ့ပုံမပေါက်ဘဲ ဒါ စာရေးဆရာမ သမ္ဘူလလားဟု မယုံသင်္ကာ မျက်ဝန်းများနဲ့ လူတွေကြည့်လောက်အောင် နားကွင်းများဝတ်တတ်၊ ဂျင်းစကတ်ဒ်များနှင့် စပို့ရှပ်ကိုယ်ကျပ်လက်တိုကို ရင်ဘတ်က စတစ် ကာမျိုးစုံနှင့် တွဲဝတ်တတ်တာကြောင့် ဘယ်လိုမှ လူအထင်ကြီး လောက်သော လက္ခဏာမရှိ။

ဒါပေမယ့် သူသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေပြန် သေးသည်။ ဒေါက်တာမေဘယ်လ်ဟန်စောဆိုသော မိန်းမလေးသည် လူနာတွေအလယ်မှာတော့ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာချိုသော ဆရာဝန်မတစ် ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ဆရာဝန်ပုံမပေါက်။

ဆရာဝန်ပုံမပေါက်၊ စာရေးဆရာမပုံမပေါက်ဘဲ ဟိတ်ကြီးဟန် ကြီးမရှိ ပကတိကလေးဆန်ဆန် ဖြူစင်သောမျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင် သောသူသည် ဘဝနဲ့ပတ်သက်ရာမှာတော့ အနိုင်ပိုင်းချင်သူဖြစ်သည်။

“ကိုကိုကတော့ ထင်မယ်...မေလေး...ကိုကိုကိုမေ့နေပြီ လို့...”

ဒုတိယစာကြောင်းသည် သူ့ရဲ့စိတ်ကို ခန့်မှန်းရန်ခက်ခဲသော နိမိတ်ပုံဖြစ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ခပ်တည်တည်နဲ့ နောက်တတ်ပြောင် တတ်သောသူ့ဝသီအတိုင်း နောက်မှ အတည်ပေါက်ပြောလိမ့်မည်

အထင်နှင့် ကျွန်တော်ဆက်ဖတ်သည်။ ဥပမာ- တကယ်သတိမရတာ တို့ပေါ့။ သို့သော်...

“တကယ်လည်း ကိုငှိုကို သင်္ဃာတင်ချင်ခဲ့ဘူး...”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လွမ်းဆွတ်မှုနဲ့အတူ ဟာသွားသည်။ သတိမရချင်ခဲ့ဘူးဆိုတော့ သတိရနေလို့ပေါ့။

မင်းဟာ ဘယ်အချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လိမ်ညှာလှည့်ပတ်ဦးလဲမေ။

ကိုယ်တော့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။

ကိုယ်မောလှပြီ။ မေ့ကို စချစ်ကတည်းက ကိုယ်မောပန်းခဲ့တာပဲ။ မေ့အောင်မြင်မှု၊ မေ့ပညာ၊ မေ့ဖြူစင်မှု၊ အားလုံးကို ကိုယ်မောမောပန်းပန်းနဲ့ပဲ ဘေးကဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ။

ကျွန်တော့်စကားကို သူမကြားနိုင်ပါ။ သူသိမယ်လဲမထင်။ သူက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘာရှိလဲဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သိဖို့ကြိုးစားတာမဟုတ်သော မိန်းမဖြစ်သည်။ အဲလေ...ကောင်မလေးပေါ့...။

သူက ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်တိတိ ငယ်ရွယ်ပါသည်။ သို့သော် ကိုကိုဟုခေါ်သော သူ့ခေါ်သံနဲ့နဲ့မှာ ကျွန်တော်ငြိတွယ်...။ သိရခဲ့...။

“ဒီမှာသိပ်အေးတာပဲ...ရေခဲပြင်တွေများ ကိုကိုမြင်ဖို့ သိပ်အေးတာပဲ...ကိုကိုက အအေးကြိုက်တာမို့လေ...”

ကျွန်တော်က ပါရီတွင် ငါးနှစ်ခန့်အလုပ်လုပ်ခဲ့ဘူးရာ...

ဥရောပရဲ့အအေးဒဏ်ကို တော်တော်ကြီးခဲ့နိုင်ရည်ရှိသွားခဲ့သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က နှင်းလျှောစီးပြိုင်ပွဲမှာ မေလေးနဲ့အတူနေတဲ့ ဘိုမက ဝင်ပြိုင်တယ်...ဆုတော့မရဘူး...ဒါပေမယ့်လေ...သူ့နှင်းလျှောစီးနေတာကြည့်ပြီး မေလေး ကိုကိုကို သိပ်သတိရလာလို့...ကိုကို...ဘဝဆိုတာ အနိုင်ပိုင်းဖို့လွယ်ပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ အနိုင်ပိုင်းဖို့မလွယ်ဘူးနော်...”

ဆရာဝန် စာရေးဆရာ ဘဝနှစ်ခုမှာ သူမကမောစွာ ရွေးချယ်ခဲ့သောဘဝသည် ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာမ သမ္ဘူလဘဝကို သူ့ဘဝရဲ့မှတ်တိုင်တစ်ခုအဖြစ်သာ ထားရှိပြီး ဒေါက်တာမေဘယ်လ်ဟန်စောဘဝကို ရွေးချယ်ခဲ့သော သူက ထိုရွေးချယ်မှုကို ဘဝရဲ့အနိုင်ပိုင်းမှုတစ်ခုတဲ့လေ။

မြန်မာပြည်ရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားပြီး ပရိသတ်လက်ခံသော စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဘဝသည် သူ့အမြင်မှာတော့ ဆယ်နှစ်ထက်ပိုမခံသော လောကပရိယာယ်တစ်ခုဟု သုံးသပ်ပြသည်။

ဆရာဝန်ကဝကတော့ ဣန္ဒြေရှိပြီး အတိုက်အခိုက်မရှိသော၊ ပညာတတ်တစ်ယောက်ရဲ့ အကာအကွယ်ဥစ္စာတစ်ခုဟု သူကယူဆသည်။

လူနာတွေရဲ့ ခိုကိုးရာအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ပြဋ္ဌာန်းချင်သည်။ သူ့ရဲ့ယူဆချက်တွေ သုံးသပ်ချက်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်ရဲ့လွှမ်းမိုးမှုကို နဲ့နဲ့မှမခံ၊ နဲ့နဲ့မှမပါရှိဘဲ သူ့ဖာသာသူ သုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက ခေါင်းမာကာ အင်မတန်လက်
ပေါက်ကတ် ဆိုဆုံးမရခက်ပြီး သူကတစ်ပြန် ကျွန်တော့်ကိုဆရာလုပ်
တာ ဆူပူတတ်သော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။

“ဒီမယ်...ကျုပ်က လူသန်း ၆၀ဖတ်ဖို့ စာတွေရေးနေတာ...
ကျုပ်ဖတ်ခဲ့တဲ့စာတွေမှ ရှင့်ကိုဖို့သတ်ရင် ရှင်ဆယ်ခါပြန်မက သေလို့
ရတယ် သိလား...အသက်လေးဆယ်နှစ်ကြီးတာနဲ့များ ကျုပ်ကို
ခေါင်းပုတ်လား ထိပ်ခေါက်လား မလုပ်ပါနဲ့...ကျုပ်မှာမည် သမ္မုလ
သီတယ်မို့လား...ရှင့်ထက်ငယ်ပေမယ့် ကျုပ်လုပ်ပြနိုင်ခဲ့တာတွေ
အများကြီးနော်...ဟင်း...အသက်ကြီးနေလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးနေတာများ
အကောင်းမှတ်လို့...”

ကျွန်တော့်အရပ်ခြောက်ပေကို သူ့အရပ်ငါးပေနှစ်လက်မနှင့်
ခုန်ဆွ ခုန်ဆွရန်တွေ့တတ်သော ရုပ်လွှာကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှေနိုင်
မည်နည်း။

သုံးနှစ်တာမျှ လက်တွဲဖော်၊ အားပေးဖော်၊ ချစ်ခင်ဖော်၊ ကြင်
နာဖော်အဖြစ် သူ့နားမှာ အချိန်ပြည့်နီးပါးရှိခဲ့သော၊ သူငိုချင်ရင် သူ့ကို
ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ခပ်ဖွဖွဖက် ထားပြီး သူ့အငိုတိတ်
တဲ့အထိ ရပ်စောင့်တတ်သော၊ သူ့မျက်ရည်တွေကို နူးညံ့ညင်သာစွာ
ဆုတ်ပေးတတ်သော ကျွန်တော့်ကို သူကသတိရနေဆဲဆိုတာနဲ့ပဲ...
ထိုလောက်ရမှာပေါ့လေ။

ဆရာဝန်စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခ

က မသေးလှ။ သူ့ဘေးနားကလူမှန်သမျှ ဝတ္ထုထဲထည့်ရေးတတ်သူ။ ကျွန်တော်နဲ့စိတ်ကောက်လျှင်ပင် အဲဒီစိတ်ကောက်ရတဲ့အကြောင်းကို တဖွဲတဖွဲခံစားပြီး ရှည်လျားထွေပြားစွာ ဇာတ်လမ်းဖြစ်အောင်ရေးတတ်သည်။

ဝတ္ထုထဲမှာ ကျွန်တော်ကဗီလိန်။ စိတ်မထင်လျှင် ဝတ္ထုထဲမှာ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ပစ်တတ်သည်။ စိတ်ကောက်ပြေသွားလျှင် တော့...

“ဟဲဟဲ...ကိုကိုကို ဝတ္ထုထဲမှာ ခဏမုန်းကြည့်တာသိလား၊ ဒါပေမယ့် မုန်းနိုင်ပါဘူးဗျာ..ဟင်း ညည်းကိုကျုပ်လေ...ညည်းဘယ်လောက်အချိုးမပြေပါစေ မုန်းနိုင်ဘူးတော်...”

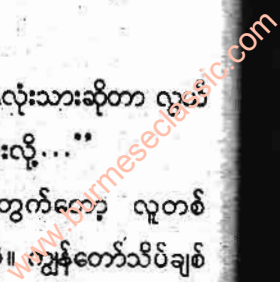
အဲသလိုပြောပြီး သူ့နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကလေးနှင့် ကျွန်တော်ပါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖိနမ်းတတ်တော့ ကျွန်တော်ခမျာ ဝတ္ထုထဲမှာ ဆိုးသွမ်းရက်စက်တဲ့ ဇာတ်ကောင်လည်းဖြစ်ရသေး အပြင်မှာ အနမ်းခံရသေးဆိုတော့ သိသမျှအပေါင်းအသင်းများက ဟားကြသည်။

စာရေးဆရာမရည်းစား ဖြစ်ချင်ဦးတဲ့။

သူကသိတော့...

“ပြောလိုက်စမ်းပါ...စာရေးဆရာမရဲ့နှလုံးသားဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူ လူတစ်ယောက်ကို မချစ်တတ်ဘူးလို့...”

ဒါပေမဲ့ သူသည် သူဖြစ်ချင်တာအတွက်တော့ လူတစ်ယောက်ကို စွန့်ခွါဖို့ ဘယ်တုန်းကမှဝန်မလေးခဲ့။ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်

ခဲ့တာကလည်း ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ယူတတ်တဲ့ သူ့မာန၊ ကျွန်တော်သိပ်ကြောက်ခဲ့တာလဲ အဲဒီမာန၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးတိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာလည်း အဲဒီမာနပဲဖြစ်သည်။

“ကိုကို...ပြန်လာချင်တဲ့စိတ် ခဏခဏဖြစ်တယ်...”

ကျွန်တော့်ရင်တွေ ထိတ်ခနဲခုန်သွားသည်။

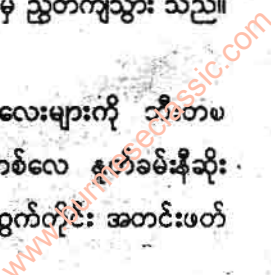
အမေရိကားက Doctor of Medicine ဘွဲ့နဲ့ လီဒင်ဘာရာ က MRCP ဘွဲ့ရဖို့ ဆယ်နှစ်လောက်အသံအသန် နေ့မအိပ်ညမ အိပ်ကြိုးစားခဲ့ပြီး လက်ရှိ ဒေါက်တာ မေဘယ်လ်ဟန်စောဘဝမှာ ဖျော်ပိုက်ဖို့ ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိသောသူက...ပြန်လာချင်စိတ် ရှိသတဲ့။

“ကိုကို...အချစ်ကိုမုန်းတယ်...ချစ်ရတာ ဒုက္ခပဲ...အချစ် ကြောင့်သာ လွမ်းရတယ်...ဆွေးရတယ်...အချစ်ကြောင့်သာ မေလေး ဦးရတယ်...ဝန်မခံချင်ခဲ့ဘူး...ကိုကိုကို ချစ်လွန်းလို့ ရှိနေတဲ့အလုပ် တွေအကုန်ပစ်ထားပြီး ပြန်မလာရက်အောင်...မေလေးအလုပ်မှာ ဖျော်ဝင်တာတော့အမှန်ပဲ...”

ကျွန်တော့်လက်တွေ စာကိုကိုင်ထားရာမှ ညွတ်ကျသွား သည်။

ရင်ထဲမှာထိခိုက်နာကျင်လာပေသည်။

ဆံပင်နီညိုရောင်ပျော့ပျော့ရှည်ရှည်လေးများကို သီးတမ နှောင်းနှံ့ဖြိုးသင်ခိုင်းတတ်သော၊ တစ်ခါတစ်လေ နှုတ်ခမ်းနီဆိုး ခိုင်းတတ်သော၊ ပြီးတော့ သူ့ဝတ္ထုတစ်အုပ်ထွက်တိုင်း အတင်းဖတ်

ခိုင်ဘတ်သော ကောင်မလေး၊ သူ့ကိုဂရုစိုက်စေချင်သလို ကျွန်တော့်
ကိုလဲ လက်သံညှပ်ပေးတတ်သော၊ ခေါင်းလိမ်းဆီလိမ်းပေးတတ်သော၊
မူတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများကို နူးညံ့ညင်သာစွာရိတ်ပေးတတ်သော
ကောင်မလေးကို ကျွန်တော့်အနားမှ ဝေးကွာသွားအောင် ဘာတွေက
များ တွန်းထုတ်လိုက်သလဲ။

“တစ်နေ့နေ့ဝေးကြမယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ မေ့ကို ကိုကိုဘာလို့
ချစ်ခဲ့သေးလဲဟင်...”

“အဲဒီနေ့မရောက်သေးဘူးမေ...ကြိုမပြောနဲ့...ဟုတ်ပြီ
လား...ဘာလို့ချစ်ခဲ့သေးလဲဆိုတော့ မေ့ကို ကိုကိုမချစ်ဘဲနဲ့ နေလို့ကို
မရလို့ပဲ...”

ကျွန်တော့်မယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို သူ့ခေါင်းနဲ့အသာကပ်ကာ
သက်ပြင်းခပ်တိုးတိုးချ။ ကျွန်တော့်မေးစေ့ကို ခပ်ဖွဖွနမ်းကာ ကျွန်
တော့်လက်ချောင်းတွေနှင့် သူ့လက်ချောင်းတွေကို လိမ်ယှက်ကာ
ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်ကြောင်း ပြောခဲ့တဲ့ကောင်မလေးမေ။

သူ့လည်ပင်းက ခရစ်တက်ကလေးကို ကျွန်တော်နမ်းလျှင်
ငြိမ်သက်နေတတ်ပြီး “ကိုကိုက လော့ကတ်ဒ်ကိုနမ်းနေတာလား...
မေ့ကိုနမ်းနေတာလား” ဟု မေးကာ ပြီးတော့ သူ့ဖာသာသူ...

“အင်း...ဒီပုံစံနဲ့ မေ့ကိုကိုကို သိပ်ချည်နှောင်နေပြီ...တာဝန်
မယူချင်တဲ့လူကိုမှ ကိုကို အချစ်တွေနဲ့ချုပ်ထားနေပြီ...” ဟု ပြော
တတ်သောကောင်မလေးမေ။

www.burmeseclassic.com

“မေလေ...ဒီလူ့ဘဝကို နှစ်အကြာကြီး မနေချင်ခဲ့တာ ကိုကို သိပါတယ်...မေက တနေ့နေ့ဆိုတာကို သူများထက်စောစောကြုံနိုင် တဲ့လူလေ...အချိန်မရွေး Exacerbation (အဆိုးဆုံးဖြစ်နိုင်သော) ခုနိုင်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုနဲ့ အသက်ရှင်နေရတာမို့...လူတစ်ယောက်ကို ရင်နဲ့ရင်းချစ်ရမှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ...မေက မေ့ချစ်သူကိုထားခဲ့ ပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်မသွားချင်ဘူး...”

ကျွန်တော့်ကောင်မလေးသည် ရင်ကျပ်ရောဂါရှိသော၊ အအေး ခေါတ်၊ စိတ်ဖိစီးမှု၊ မီးခိုးငွေ့ စသည့်အရာများကြောင့် ချက်ချင်းထကျပ် ထာတတ်သော၊ စိတ်တိုဒေါသကြီးသော မိန်းမလေးဖြစ်သည်။

သိခါစက

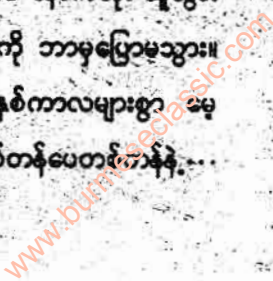
“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလောက်ရောဂါတွေများတာ မကောင်း ဘူး” ဟု ကျွန်တော်ညည်းညူခဲ့သည်။

“မေက ဆရာဝန်ပဲ...ဆေးနဲ့ထိန်းထားမှာပေါ့...Asthma ဆေးတွေက ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတာတဲ့ ကိုကိုရ...စိတ်မပူပါနဲ့ဗျ...”

ကျွန်တော့်ကို သူဘယ်လိုပျောင်းဖြူပါစေ နောက်ဆုံး သူသွား ထောင် ကျွန်တော်မသိလိုက်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှပြောမသွား။

အီးမေးလ်တစ်စောင်သာပို့လိုက်ပြီး နှစ်ကာလများစွာ မမှ ဘာမှထားခဲ့သော မိန်းမက ခုချိန်မှ စာတစ်တန်ပေတင်ဘန်နဲ့...

တော့။

“မေ...ရှေ့အပတ်ထဲမှာ တိုကျိုကို အစည်းအဝေးတစ်ခုလာ တက်ရမယ်ကိုကို...ကိုကိုဆီဝင်ခဲ့မယ်...တိုကျိုမှာပဲရှိနေမယ်လို့ ထင် တယ်...မေလာတက်ရမဲ့ Symposium က အဆိုင်ဒီအက်စ်နဲ့ပတ် သက်တယ်...မေစာတမ်းဖတ်ရမယ် ကိုကို...WHO ရဲ့ ကောင်ဆဲလ် လာပါလာမှာဆိုတော့ မေအရမ်းသတိထားရတယ်...ကိုကိုဆီမှာ မေ သုံးရက်နေဖို့ အချိန်ရတယ်...ကိုကို အရမ်းဝနေပြီလားဟင်...မြန်မာ ပြည်ပြန်ဖြစ်သေးလား...မေတော့ဒီနှစ်ကုန်ရင်...ဆေးရုံကိစ္စနဲ့ မြန်မာ ပြည်သွားဖို့ရှိတယ်...ကိုကိုပါလိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ပါလား...မေတို့အိမ် လေးကို သွားကြည့်ကြရအောင်လေ...ကိုကိုကော်ဖီဆိုင်လေးရော... ဘယ်လိုနေလဲမသိဘူးနော်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စတွေ့တာ ကိုကိုဆိုင်မှာ ဆိုတော့...ခုနေခါမှာ ရင်ခုန်နေတာတော့အမှန်ပဲ...ကိုကို...အရမ်း ချစ်တယ်...စောင့်နေနော်...”

Sayonara Mala ne

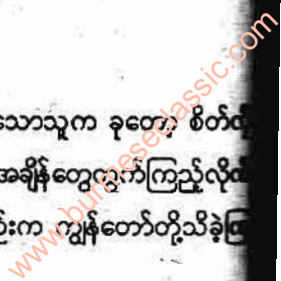
Dr. May Bell Han Saw

England

စာက ဒီမျှသာပဲ။

အရမ်းချစ်တယ်တဲ့။

ကျွန်တော်မေးတိုင်း ရယ်နေတတ်သောသူက ခုတော့ စိတ်ထဲ လက်ရပြေသွားပြီ။ ဟား...။ ကျွန်တော် အချိန်တွေလွန်ကြည့်လိုက် သည်။ သူ့အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့သိခဲ့ပြီ

တာဆိုတော့...နှစ်မနဲတော့ဘူးပဲ။

ရင်ခွင်ထဲကို သူ့သဘောနဲ့သူ ဝင်လာခဲ့သူ၊

သူ့သဘောနဲ့သူ ပြန်ထွက်သွားသူ၊

တကယ်တော့ သူ့ကိုချစ်ရတာ ပန်ကန်ပြားပျံတစ်စင်းပေါ်
Unconscious Mind (မသိစိတ်)နဲ့မြှားခေါ်သွားခံရသူတစ်ယောက်
လိုပင် ဘာမှရေရာတာမရှိ။

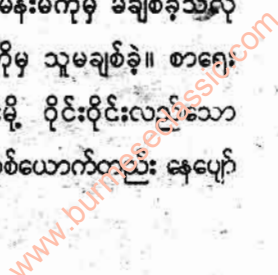
သူသည် တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်နေသော စွန့်ကလေးကဲ့သို့
ပင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကတော့ သူမြင့်တက်သွားတာကြည့်ရင်း ပီတိ
ဖြင့်ပြုံးကာ...တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ကဲ ပြန်ဝင်ရောက်လာမယ့်နေ့
တိုသာ လက်ချိုးရေတွက်ရသူဖြစ်သည်။

သူက ကျွန်တော့်ကိုချစ်တာထက်...

ကျွန်တော်က သူ့ကိုပိုချစ်သည်။

ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းမှာ သူ့ကို တန်ဖိုးထားခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊
စေတနာရှိခြင်းတို့အပြင် သူ့ရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ကာကွယ်
ပေးလိုသောစေတနာကို အရင်းခံလေသည်။

ကျွန်တော့ဘဝမှာ သူကလွဲ၍ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်ခဲ့သလို
သူ့ဘဝမှာလဲ ကျွန်တော်ကလွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူမချစ်ခဲ့။ စာရေး
ဆရာမ ငယ်ငယ်ချောချောသွက်သွက်လေးမို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သော
သူများကို အမြဲတစ်ပတ်ရိုက် ရှောင်ပြေးပြီး တစ်ယောက်တည်း နေပျော်
သူ့ အချုပ်အနှောင်များမုန်းသူ။

ကျွန်တော့်ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုဝတ်လျှင် မုန်းသူ၊
 ကျွန်တော့်ဆံပင်ရှည်လျှင် အတင်းညှပ်ခိုင်းသူ၊
 ကျွန်တော့်ရဲ့ရည်းစားများကို ခိုင်ခံ့ဝတ္ထုထဲထည့်ရေးသူ၊
 ကျွန်တော်သိပ်ပင်ပန်းလျှင် သီချင်းဆိုကာ (မုန်းထဲမှ)ချော
 သိပ်သူ၊

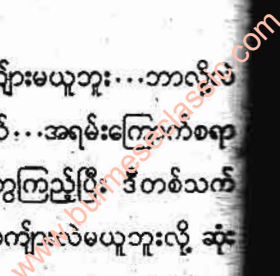
ကျွန်တော့်ကိုသိပ်လွန်းလျှင် ဂျယ်လီတစ်ထုပ် (ဗူး ၂၀ ပါသည်)
 တစ်ခါထဲ ကုန်အောင်ထိုင်စားသူ၊

ကျွန်တော့်အရပ် ခြောက်ပေကိုမှီအောင် သူ့အရပ် ငါးပေတစ်
 လက်မခွဲကို လေးလက်မခွဲဒေါက်တွေစီးပြီး မကြာခဏချော်လဲသူ၊
 အများကြီးပဲ။

အမှတ်တရတွေအများကြီးပေးပြီး...
 ကျွန်တော့်ကို အချစ်အကြောင်းသင်သွားပေးခဲ့သူ...
 အချစ်ဝတ္ထုရေးသော စာရေးဆရာမလေးသည်...
 စတွေ့ကတည်းက အလွန်တရာစိတ်ဆတ်ပြီး လက်တုံ့ပြန်လို

စိတ်ပြင်းပြကာ သူ့ရဲ့အထူးခြားဆုံးခံယူချက်က ဒီခေတ်မိန်းကလေး
 ဟေ့သာ လိုက်လုပ်လျှင် မလွယ်။

“မေ့ ရည်စားပဲထားမယ်... ယောက်ျားမယူဘူး... ဘာလို့လဲ
 ဆိုတော့ အောက်ျားယူရင် ကလေးမွေးရမယ်... အရမ်းကြောက်စရာ
 ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ... မွေးခန်းထဲက မိန်းမတွေကြည့်ပြီး ဒီတစ်သက်
 မေ့ ဘယ်တော့မှ ကလေးမမွေးဘူး... ယောက်ျားလဲမယူဘူးလို့ ဆုံး

ဖြတ်ထားတယ်...ပြီးတော့ မေက တစ္ဆေသရဲတွေ သိပ်ကြောက်
တယ်...ယောက်ျားယူလိုက်ရင် ပါလာမယ့် ယောက်မနဲ့ ယောက်မက
တစ္ဆေသရဲတွေပဲ...အတင်းနင်းကန်ခြောက်လှန့်အနိုင်ကျင့်ကြမှာ...ဒါ
ကြောင့် ဒီနှစ်ချက်နဲ့ မေ ကိုကိုကို မေသေတဲ့အထိ အဘတ်နိုင်ဆုံး
ချစ်သွားမယ်...ဒါပေမယ့် ကိုကိုကို မေလုံးဝလက်မထပ်ဘူး...ဒါပဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စတော့တာ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာ
ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့်ပြီး ခြောက်လခန့်မှာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က အသက်ဆယ်နှစ်ကတည်းက ဂျပန်သို့ရောက်ခဲ့
ပြီး ဂျပန်မှာပင် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်နဲ့ ပါရီအိမ်မွှော်စင်နားတွင် ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင် ငါးနှစ်
တိတ်ဖွင့်ခဲ့ဘူးသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ကော်ဖီယဉ်ကျေးမှု သိပ်မထွန်း
ထားသေးချိန်တွင် ကျွန်တော်အရင်ဆုံး စိတ်ကူးကောင်းကောင်းဖြင့်
Paradise ဟုအမည်ရသော ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင် စဖွင့်ခဲ့သည်။

ကော်ဖီဆိုင်ဟုသာ အမည်တပ်ရတာ တကယ်တော့ ရနိုင်
အစားအစာတွေနဲ့ နေ့လည်စာ၊ ညစာအတွက်ပါ ထည့်သွင်းမှ
ဆိုင်အရင်းကျေမည်ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး Paradiseသည် ကော်ဖီမျိုးစုံရ
နိုင်သော တရုတ်အစားအစာဆိုင်ဖြစ်သွားလေသည်။ - ဂျပန်အား
အသက်ကို မြန်မာပြည်မှာ သိပ်ခံတွင်းမတွေ့ကြချေ။ တင်ပူရာ
အကပ်ပဲ ကြိုက်ကြသည်။ ထမင်းဆုပ်လည်း သဘောကျကြပေမယ့်
အစားအစာက ပွဲထိုင်နေရာရောက်သွားလာမို့ ကျွန်တော့်ဆိုင်

လည်း ရေစီးကြောင်းပြောင်းလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်နဲ့သူတွေ့တုန်းက
ကျွန်တော်က သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်၊ သူက နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်။

သူ့မှာ ထူးခြားတာ နီညိုရောင်ဆံပင်ရှည်ရှည်မျှမ်းဖြူသညို။
အသားဝပ်မဖြူလှ။ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန်ကွေးသော မျက်လုံးအောက်
တွင် ရည်ရွယ်ချက်ပြင်းပြပြီး အသိဉာဏ်မြင့်မားမည့် မျက်လုံးတစ်စုံ
ကို ပိုင်ဆိုင်သည်။

ဆံပင်နှင့်မျက်ခုံးကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် ချောမောလှပမှု
ထက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မျက်နှာဘက်သို့ နှယ်သည်။

မျက်နှာကျက် လေးထောင့်ဆန်ဆန်။ ဆံနွယ်ပိုင်ရှင်မို့ ပုံစံက
နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ပန်မျိုး။

ကြိုင်းသိုင်းဒေါက်ဖိနပ်လေးများစီးတတ်ပြီး အိတ်အကြမ်းကြီး
တွေလွယ်တတ်သည်။

ကျွန်တော်က အဲဒီနေ့မှာ မှတ်မှတ်ရရ နေ့လည်ဘက် ဆိုင်မှာ

ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ရင်း Stellite မှလာသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အရသာခွဲကြည့်နေဆဲ မိန်းကလေးသုံးယောက် ကျွန်တော်နဲ့ဘေးချင်းကပ်စားပွဲမှာ ဝင်သိုင်းလိုက်သည်။

အဲဒီသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က သူပေါ့။ ထူးခြားလွန်းတာက သူ့ရုတ်ထားသော တီရှပ်စတစ်ကာက ခရစ်ကတ်ပုံစံ၊ သူ့နားဆွဲကလဲ ခရစ်ကတ်၊ လော့ကတ်ဒ်လေးကလည်း ခရစ်ကတ်ဒ်မို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ခရစ်ယာန်မလေးဟု ထင်လိုက်သည်။

သူတို့ဝိုင်းက ထမင်းဟင်းတွေ မှာသံကြားရသည်။

“နင်တို့ပဲစားတော့...ငါကော်ဖီပဲသောက်မယ်...”

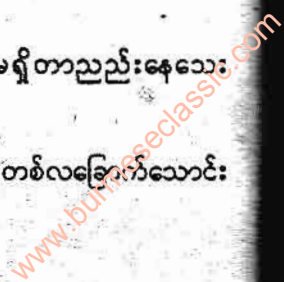
“ဘာဖြစ်လို့လဲ...နင်ဗိုက်မပြည့်ဘဲနေမှာပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူးဟေ့...ငါပိုက်ဆံသိပ်မပါလို့...နင်တို့စားရင် ငါငတ်သလိုပါပဲ...စား စား...ဟား...ဟား...”

သူငယ်ချင်းတွေကို အတည်ပေါက်နဲ့နောက်ပြီး တကယ်ပဲ သူကော်ဖီတစ်ခွက်မှာသောက်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ဘာလေးတွေမှန်းမသိ။ သူ့ကို ရှေ့ထားပြီး ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ပဲ ထမင်းစားကြသည်။

“စာရေးဆရာမကများ ပိုက်ဆံမရှိတာညည်းနေသေးတယ်...”

“ဟဲ့...ငါကနာမည်ပဲရှိတာ...ငါ တစ်လခြောက်သောင်းပဲရပါတယ်ဟာ...”

“ပြီးတော့... ငါအုပ်ငါးဆယ်ထိပဲရေးမှာ... ငါရပ်ပစ်မှာလေ... MD အတွက် လုပ်ရဦးမှာဆိုတော့... ဝတ္ထုတွေဆက်ရေးနေလို့ ငါအဆင်မပြေနိုင်ဘူး...”

“ဒါနဲ့ နင်တကယ်သွားမှာလား...”

“အင်း...”

“နင်တကယ်လို့ အရမ်းချစ်တဲ့လူနဲ့တွေ့ရင်ကော...”

ကျွန်တော့်နဲ့ကပ်နေတာဆိုတော့ မကြားချင်လဲ ကြားနေရတာမို့ အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြေမလဲဆိုတာ နားစွင့်နေမိခဲ့သည်။ သူ အကြာကြီးတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကော်ဖီကို မျှင်း၍သောက်သည်။

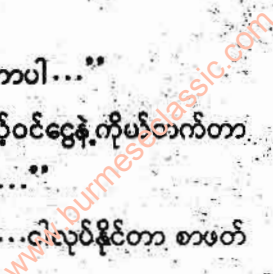
“ဒါကြောင့် ငါရည်းစားမထားတာပေါ့... ထားလဲ ငါက သွားစရာရှိတာသွားမှာပဲ... သမ္မုလကိုတောင် စွန့်လွှတ်နိုင်တာကွယ်... ဘာကိုများ မစွန့်လွှတ်ရဲစရာရှိသလဲ... ငါမက်မောတာ ဘာမှမရှိပါဘူး...”

“မမက်မောတဲ့မိန်းမက MD ဘွဲ့တို့ MRCP တို့ယူဦးဇတဲ့... နင့်ဟာကလဲ...”

“ငါလုပ်နိုင်တာတွေ လုပ်ကြည့်တာပါ...”

“နင် ကျောင်းတက်ကထဲက ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ကိုယ်သက်တာပဲ... နင်မလုပ်နိုင်တာ ဘာရှိလို့လဲ မေရာ...”

“ရှိတာပေါ့ကွယ်... အများကြီးပေါ့... ငါလုပ်နိုင်တာ စာဖတ်

တာတစ်ခုပဲရှိတာ...စာရေးတာလဲ စာဖတ်တာကနေ ပွားလာတာ...
ဆရာဝန်ဆိုတာကလဲ စာဖတ်နိုင်လို့ပဲမဟုတ်လား...ဘဝမှာ စာဖတ်
တဲ့အလုပ်အပြင် တခြားလုပ်မရာတွေ အများကြီးပါ...ငါဘာမှမလုပ်
နိုင်ပါဘူး...”

• ကျွန်တော်နားထောင်ပြီး အံ့ဩသွားတာ သူ့ပုံစံကို ဆရာဝန်
ဟု လုံးဝမထင်တာအဓိကကျသည်။

ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေကို ခေတ်မှီပုံရသောသူသည် ဘယ်
လိုများ လူနာတွေနဲ့နေသလဲမသိ။

မျက်နှာလေးကတော့ စွဲဆောင်အားရှိသော မိန်းကလေးဖြစ်
တာမို့ ယောက်ျားလူနာတွေနဲ့တော့ မလွယ်။

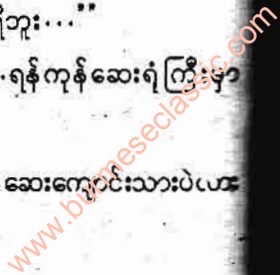
သူတို့ ငွေရှင်းပြီးထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်ငေးကြည့်ဖြစ်
သည်။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းမှာတောင် သူ့ပုံစံက ပိုသေးသွယ်သည်။

“အဲဒါ...စာရေးဆရာမ သမ္ဘူလလေ...ဆိုင်မှာ ဖွင့်စက
တည်းက လာစားတယ်...”

“ခေတ်ဆန်တယ်နော်...ကလေးလေးနဲ့ပိုတူတယ်... ဆရာဝန်
စာရေးဆရာမဆိုတာ ယုံချင်စရာ ဘာမှမရှိဘူး...”

“ငါနဲ့ ခဏခဏတွေ့နေတာ...ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ
ဟောက်စ်ဆင်းတာလေ...”

“ရည်းစားရှိမယ်နဲ့တူတယ်နော်... ဆေးကျောင်းသားပဲလား
မသိဘူး...”

“သင်္ကြန်ဆို အင်းလျားလမ်းမှာ ရေကစားတယ်...”

“သိလှချည့်လား...”

“ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲနဲ့ သူနဲ့ခင်တယ်လေ...”

“ဟုတ်လား...မိတ်ဆက်ပေးပါလား ငါ့ကို...”

“ဟာ...မလုပ်နဲ့...စာရေးဆရာမသမ္မုလလား သွားမေးရင် မဟုတ်ဘူးလို့ပြောတယ်...လူသိမခံချင်တာလားမသိဘူး...”

“သူရေးတာရောဟုတ်ရဲ့လား...”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်...ကိုယ်တိုင်ရေးတာသေချာ တယ်...”

“မာနကြီးလို့နေမှာပေါ့...”

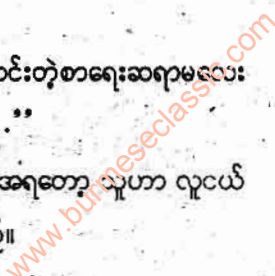
“အဲသလိုလဲမဟုတ်ဘူး...လုံးဝမာနမရှိဘူး...ရယ်စရာ အရမ်းပြောတာ...အတည်ပေါက်နဲ့နောက်တတ်တာ...ကလေးလေး လိုပဲ...ဦးနှောက်ကတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့...သူနဲ့သိတဲ့လူတွေ ဆို ဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်ရေးလွန်းလို့ သူ့ကိုကြောက်ကြတယ်...”

“ဟုတ်လား...အဲသလိုချည်လား...”

“ဟင်း...ပြောကြတာပဲ...”

“ဒါပေမယ့်...သူ့လို ချစ်စရာကောင်းတဲ့စာရေးဆရာမလေး နဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုရင် ကြွားရတာပေါ့ဟဲ့...”

ဆိုင်ကကောင်မလေးတွေ ပြောနေသံအရတော့ သူ့ဟာ လူငယ် ဩဇာစာရေးဆရာမလေးဖြစ်မယ်ထင်သည်။

“နင်တို့ သူ့ကိုဖတ်ဖူးလို့လား...”

ကျွန်တော်မေးသောအခါ ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။

“ဆယ်အုပ်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်ဆရာ...ရေးတာ အရမ်းမိုက်
တယ်...ယောက်ျားတွေကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိတဲ့စာတ်လမ်းချည်း
ပဲ...”

“တော်ပါတော့ဟာ...သူ့ပုံစံနဲ့...သူရေးတဲ့စာတွေက သိပ်
ကောင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး...ကလေးတွေပဲဖတ်မှာပါ...”

ကျွန်တော့်ကို သူတို့ပြန်ငြင်းချင်သည်။

သို့သော် ဆိုင်ရှင်မို့ ပြန်မငြင်းတော့။

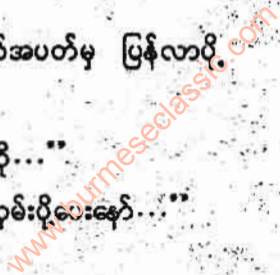
ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့နေရတာ အိပ်ပြန်ချိန်နောက်ကျလျှင် အားနာစရာကောင်း၍ ကျွန်တော် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ဖို့ လိုက်ကြည့်မှာ သူနဲ့ထပ်ဆုံခဲ့ရသည်။

ပွဲစားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွန်းထိုးပြီးတက်သွားသောကောင်လေး နှစ်ယောက်နှင့် သူ့ကို အံ့ဩစွာ ကျွန်တော်ငေးသွားရသည်။ သူသည် ဖိုတစ်ခါတွေ့ရသလိုမဝတ်ထားပါ။ ဒီတစ်ခါ ရင်စေ့နှင့်ချိတ်လုံချည် ဖော်ထားသည်။

“ချယ်...သားတို့...စီဒီတွေနောက်အပတ်မှ ပြန်လာပို့...
ဆယ်...”

“ချယ်...ချယ် နိုင်ငံခြားသွားမလို့ဆို...”

“ချယ်...ချယ်သွားရင် တီရှပ်တွေလှမ်းပို့ပေးနော်...”

“ချယ်သွားမှပဲ ကွန်ပျူတာဂိမ်းတွေ လှမ်းမှာတော့မယ်...”

“တော်ကြပါဟယ်...နားငြီးလိုက်တာ...”

သူက ဟောက်ငမ်းပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကိုတိုက်ကာ ခပ်သွက်သွက်တက်သွားသည်။ နောက်ကကောင်လေးနှစ်ယောက်ကလဲ လိုက်သွားသည်။ အိမ်ရောင်းမည့်အိမ်ရှင်က အခန်းထဲရောက်တော့ အခန်းကို လှည့်ပတ်ပြရင်း

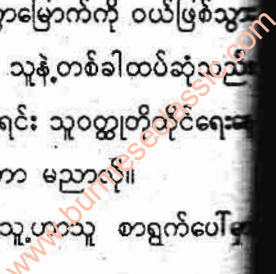
“အိမ်နီးချင်းလဲကောင်းတယ် မောင်လေးရဲ့...ဟိုဖက်ခန်းမှာ စာရေးဆရာမ သမ္မုလနေတာလေ...တစ်ယောက်တည်းနေတာ...စောစောက သူစာသင်တဲ့တပည့်လေးတွေလေ...သူ့ဟာသူနေတာဆိုတော့ မင်းအိမ်နီးချင်းအတွက် ဘာမှမပူရဘူး...”

ကျွန်တော် အဲဒီအခန်းကိုဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရာတွင် သူ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်မလေးနဲ့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ရတာ ရင်ခုန်စရာကောင်းမယ်ဟုထင်သည်။ ကောင်မလေးက ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်လဲလေးနှင့်ဆိုတော့ ပိုစိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ဝယ်မယ်လေ...ဈေးနဲ့နဲစကားပြောတာပေါ့”

သိန်းခုနှစ်ဆယ့်ငါးနှင့် ခြောက်လွှာမြောက်ကို ဝယ်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်မပြောင်းခင် ညနေမှာ သူနဲ့တစ်ခါထပ်ဆုံသည်။ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း သူဝတ္ထုတိုသိုင်ရေးတာကြည့်ရင်း...ကျွန်တော်ရင်ခုန်လာခဲ့တာ မညာလို့။

ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ သူ့ဟာသူ စာရွက်ပေါ်မှာ

လက်ရေးတွေညီညာညာနဲ့ ရေးနေပုံသည် သစ်ရွက်တစ်ရွက် လေထဲ မျောနေပုံနှင့် တူလှသည်။ သူ့လက်ရေးများက ညီညာဝိုင်းစက်ပြီး သပ်ရပ်လှပပါသည်။ ကော်ဖီသောက်လိုက် စာရေးလိုက်နှင့် ယစ်မှူးနေ သော စာရေးဆရာမလေးကို ကျွန်တော် သာမန်ထက်စိတ်ဝင်စား မိပြီဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် စတင်သတိထားခဲ့မိသော ညနေဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အိမ်ပြောင်းသောအခါ ရွှေရသည့်ပစ္စည်းမှာ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးနှင့် အိပ်ရာလိပ်၊ အဝတ်အစားအနည်းငယ်သာရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတော်တော်များများမှာ တိုကျိုတွင်ကျန်ခဲ့ သည်။ တိုကျိုမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခန်းနှင့် ကားရှိသဖြင့် အချိန် ရွေးပြန်သွားလျှင် အဆင်ပြေသည်။

မပါလာသောပစ္စည်းများကြောင့် စပြောင်းသည့်ညနေတွင် သူ့ထံမှ အကူအညီတောင်းရတော့သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...”

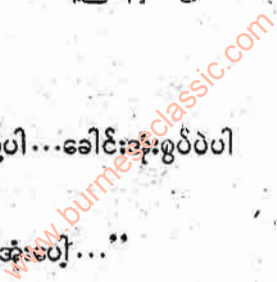
“ဘာကိစ္စလဲ...”

“ဟို...ကျွန်တော် ဟုတ်ခန်းကပါ...ဒီနေ့ညနေမှ ပြောင်း လာတာ...”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လဲ...”

“ကျွန်မတော် ပစ္စည်းတစ်ခုငှားချင်လို့ပါ...ခေါင်းအုံးစွပ်ပဲပါ ဘာပြီး ခေါင်းအုံးမပါလာလို့ပါ...”

“ရှင့်မှာ လက်ပါသားပဲ...လက်နဲ့အံ့မပါ...”

“ကျွန်တော် တကယ်အကူအညီတောင်းနေတာပါ...”

“အခုမှ ညနေခြောက်နာရီရှိသေးတာ ထွက်ဝယ်ပေါ့...”

“ကျွန်တော် ညခြောက်နာရီခွဲမှာ (နိုင်ငံခြားဖုန်း)တစ်ခု လက်ခံထားလို့ပါ...အဲဒါကြောင့်ပါ...ကူညီပါဗျာ...”

“ကဲ...ကဲ...ခဏစောင့်...အလုပ်ကိုရှုပ်တယ်...”

အလုပ်ကိုရှုပ်တယ်ဆိုတာကို သူ ဂျပန်လိုပြောသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အံ့ဩသွားရပြန်သည်။ သူ ဂျပန်စကားတတ်ပုံရပါသည်။

“ဒီမှာ...သားရေမကျစေနဲ့...မနက်ကျရင် ပြန်ပေးဖို့မမေ့နဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးပါပဲ သမ္မုလ...”

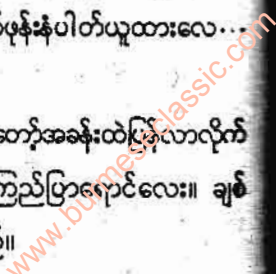
“သာရင့်...”

“သမ္မုလလို့ခေါ်တာလေ...”

“ကျွန်မနာမည်မဟုတ်ဘူး...”

“ဒါပေမယ့် အဲဒါမင်းပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နာမည်တစ်ခုပဲမို့လား။ ကျေးဇူးပဲနော်...စာရေးဆရာမလေး...ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်ယူထားလေ...ရှေ့...လိပ်စာကဒ်...”

ကျွန်တော့်ဆိုင်ကတ်ဒ်ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲပြန်လာလိုက်သည်။ သူပေးလိုက်သော ခေါင်းအုံးက ကြည်ပြာရောင်လေး။ ချစ်စရာကောင်းသော ရေမွှေးနံ့တစ်မျိုးရသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းအုံးလေးကို တစ်ချက်မွှေးလိုက်သည်။ အဲဒီ
ကာလမှ သိလိုက်တာတစ်ခုက...

ကျွန်တော် သူ့ကိုသဘောကျသွားပြီ။

ရင်ထဲမှာ ကန္တာရထဲ စမ်းလျှောက်နေသူတစ်ယောက် အိုအစစ်
တွေ့လိုက်သလိုမျိုး...

ဒီလောက်ခွေခေါင်ခေါင်ပူနေတဲ့အချိန်...

ရင်ထဲမှာ နှင်းစက်တွေနဲ့စို့...

ရင်ခွင့်ရိပ်မှာ သူ့ကိုခိုဝင်စေချင်စိတ်တွေ အပြည့်အသိပ်နဲ့...

ကျွန်တော်သိပ်သဘောကျသွားမိပြီ စာရေးဆရာမလေးရေ။

ခေါင်းအုံးလေးလိုပဲ မင်းသဘောထားက သင်းပျံ့မှာလား။

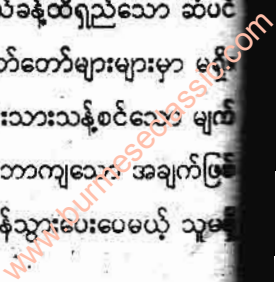
ကျွန်တော် ရူးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ သမ္မုလ။

လှပသောမိန်းမများကို ယောက်ျားတော်တော်များ သဘောကျ
 သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားခဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို
 ချစ်ကြည့်ဖို့ကိစ္စသည် ကျွန်တော့်အတွက် လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်
 ခဲ့။

သူ့ကိုသဘောကျရခြင်းသည် သူ့ရဲ့အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု
 လုံးဝ(လုံးဝ)မပါဝင်ခဲ့။ သူ့ရဲ့ စွဲမက်ဖွယ်နှုတ်ခမ်းနှင့် လေးကိုင်း
 သဏ္ဍာန်မျက်ခုံးရယ်၊ နီညိုရောင် ကျောလယ်ခန့်ထိရှည်သော ဆံပင်
 ပျော့ပျော့စင်းစင်းများသည် မိန်းကလေးတော်တော်များများမှာ မရှိ

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့မျက်နှာထားသည် ရိုးသားသန့်စင်သော မျက်
 နှာထားမျိုးဖြစ်နေတာ ကျွန်တော်အဓိကသဘောကျသော အချက်ဖြစ်
 သည်။ မနက်မိုးလင်းသွားတော့ ခေါင်းအုံးပြန်သွားပေးပေမယ့် သူမ

တော့။ သော့ခတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်လည်း တနေကုန် ဂျပန်မှ ဝင်လာသော ဖက်စ်များ၊ အီးမေးလ်များကို စစ်ဆေး၍ ဥရောပရှိ သူငယ်ချင်းများထံသို့ သတင်းအချက်အလက်များ ပေးပို့နေတာနှင့် အချိန်ကုန်သွားသည်။ မနက်စာတောင် ကော်ဖီအေးနဲ့ ပေါင်မုန့်နှစ် ချပ်နဲ့တင်ပြီးသည်။

အလုပ်လက်စသတ်တော့ ညခုနှစ်နာရီထိုးပြီ။ ခေါင်းအုံးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး သူ့အခန်းဘက်ဆီကူးသွားတော့ ပြန်ရောက်နေပြီ။ သော့ မရှိတော့။ တံခါးကို ခပ်ဟဟလေးဖွင့်ထားသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...”

ကျွန်တော် တံခါးနှစ်ချက်ခေါက်လိုက်တော့ သူထွက်လာ သည်။

“ဘာလာငှားပြန်ပြီလဲ...”

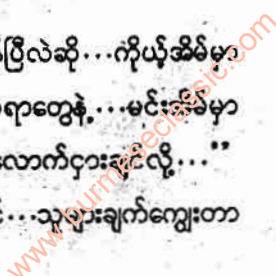
သူ့မေးပုံမေးနည်းကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ခုခုထပ်ငှားချင်စိတ် ပေါက်လာတာအမှန်။ စွာကျယ်ကျယ်ပုံစံလေးပဲ။

“လူ...”

“ရှင်ဘာပြောတယ်...”

“အေးလေ...မင်းပဲ ဘာလာငှားပြန်ပြီလဲဆို...ကိုယ့်အိမ်မှာ ချုပ်ပွနေတာပဲ...သိမ်းစရာတွေနဲ့ နေရာချစရာတွေနဲ့...မင်းအိမ်မှာ အိမ်ပေါ်လေးဘာလေးမရှိဘူးလား...ခဏလောက်ငှားချင်လို့...”

“ကျွန်မ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတဲ့လူရှင်...သူများချက်ကျွေးတာ

စားတဲ့လူမဟုတ်ဘူး...ကဲပါ...ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ...အခု ကျွန်မ တီဇွီကြည့်ချိန်...လာမနောက်ယှက်နဲ့..."

"အဲ...နေပါဦး..."

"ဘာလဲ...ဘာပြောဦးမလို့လဲ..."

"ဒီမှာခေါင်းအုံး..."

"ယူလိုက်တော့..."

"တကယ်လား..."

"ရှင်အိပ်ပြီးသားဟာကြီးကို ကျွန်မပြန်မယူတော့ဘူး..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ...ကိုယ်လည်း မင်းနဲ့စကားပြောချင် လို့ ကြံဖန်ပြီး ပြန်လာပေးတာ...အခုထိ ကိုယ့်ခေါင်းအုံးမဝယ်ရသေး ပါဘူး..."

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

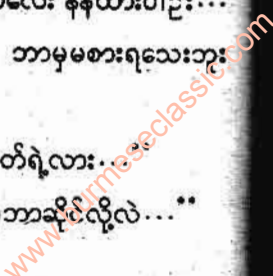
"ဒါနဲ့ မင်းမှာ စားစရာတစ်ခုခုရှိလား...ကိုယ်ဗိုက်အရမ်းဆာ နေလို့..."

"ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိဘူး..."

"မင်းဆရာဝန်မို့လား...ညာတာစိတ်လေး နဲ့နဲထားပါဦး... ကိုယ်တကယ်ဗိုက်ဆာနေတာ...တနေကုန် ဘာမှမစားရသေးဘူး တကယ်ပါ..."

"ရှင်က Paradise ပိုင်ရှင်ရော ဟုတ်ရဲ့လား..."

"ဟုတ်ပါတယ်...အဲဒါနဲ့ အခုကိစ္စဘာဆိုလို့လဲ..."

“ရှင်လိုလူက အိမ်တော့ဝယ်နိုင်ပြီး ရေခဲသေတ္တာလေးတောင် မဝယ်နိုင်ဘူးလား...”

“ကိုယ်မအားသေးလို့ပါ...ကဲပါ...ကိုယ်တကယ်ဗိုက်အာ နေတာ...မင်းတစ်ခုခုကျွေးပါ...ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အိမ်နီးချင်းတွေ ပဲခွာ...”

“ကဲ...လာ...လာ...”

သူက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူက နောက်ဖေးချောင်ထဲဝင်တော့ ကျွန်တော်ပါ နောက်ကလိုက်သွားမိ၍ အအော်ခံရသေးသည်။

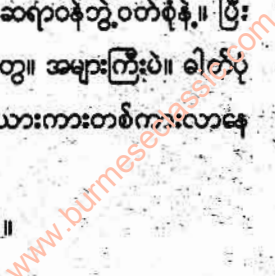
“ရှေ့မှာနေခဲ့လေ...ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...”

နှစ်ယောက်ယှဉ်ကြည့်မှ သူ့အရပ်သည် ကျွန်တော့်ထက် တော်တော်ပုပါသည်။ အိမ်နေရင်း တောင်းဘီရှည်ပွပွနှင့် အင်္ကျီလက်ပြတ် ဝတ်ထားသဖြင့် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးမလေးတစ်ယောက်နှင့် ပိုတူနေသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို ဘီးဆံပတ်ထုံးထားသေးသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခဏထိုင်နေတုန်း ရို့ကောင်ပေါ်တင်ထားသည့် သူ့ခါတ်ပုံများကို စပ်စုကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်ဘွဲ့ဝတ်စုံနဲ့ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုရိုက်ထားသောပုံတွေ။ အများကြီးပဲ။ ခါတ်ပုံထဲမှာ ပိုကလေးဆန်သည်။ တီဗွီက ကိုရီးယားကားတစ်ကားလာနေသည်။ သူကြည့်နေတာ ဖြစ်မည်။

စာရေးတဲ့သူဆိုတော့ ကြည့်မှာပေါ့။

ကျွန်တော် ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်လိုက်ခါမှ သူပြန်ထွက်လာသည်။
လက်ထဲမှာ ထမင်းပန်းကန်နဲ့ ဟင်းပန်ကန်ပါလာသည်။

“ဒီမှာပဲစားလို့ရလား...”

“ရှင်တော့ မလွယ်ဘူး...”

“အကူအညီတောင်းတာပါ...ကိုယ့်ဆီမှာ ပန်းကန်ဆေးဖို့
ဘာမှမရှိလို့...”

“ကဲ...ကဲ...စား...စား...”

“မင်းချက်တာလား...”

ဟင်းက အာလူးချောင်းကြော်နှင့် ဟင်းနုနွယ်ရွက်ကြော်။ သက်
သက်လွတ်ဟင်း။

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မက အသားမစားဘူး...သားကြီးငါးကြီး
ရှောင်တယ်... Vegetables ပဲစားတာများတယ်...ငံပြာရည်ချက်
တော့ရှိတယ်...”

“ကျွေးချင်ရင်စားမှာပါဗျာ...”

ငံပြာရည်ချက်က ကျွန်တော်တစ်ခါမှမစားဘူးနဲ့။ ငရုတ်သီးစိမ်း
စိမ်းလေးတွေကို ပါးပါးလေးလှီးပြီး ပုဇွန်ခြောက်အကောင်ကြီးတွေနဲ့
ငံပြာရည်ကို ကျော်ထားပုံရသည်။ သောက်ရေပုလင်းပါ တစ်ခါသံ
ယူလာပေးသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရသည်။

“ကျွန်တော် မြန်မာအစားအစာတွေနဲ့ ကင်းကူးနေတာ တော်
တော်ကြာပြီဗျ...ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျပန်ရောက်နေတာ...”

“ကျွန်မသိပါတယ်...”

“ဟုတ်လား...”

“ရှင် အိမ်ဝယ်လိုက်တဲ့အိမ်ရှင်က ကျွန်မအစ်မဝမ်းကွဲပဲ ဥစ္စာ...”

“ဪ...ဟုတ်လား...ရှင်လဲမတူသလိုဘဲ...”

“ကျွန်မက မွေးစားထားတာ...ဘယ်တူပါ့မလဲ...ဟင်းကစပ် တယ်နော်...”

“ရတယ်...ကျွန်တော်သိပ်တော့အစပ်မစားနိုင်ဘူးဗျ...”

“ဂျပန်အစားအစာတွေက အစပ်မှမပါတာ...ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“မင်း ဂျပန်စကားတတ်လား...တတ်တယ်ထင်တယ်...”

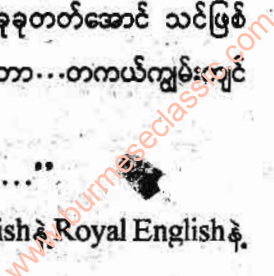
လှစ်ခနဲ သူပြုံးလိုက်သည်။

သွားတက်ကလေးက ချစ်စရာကောင်းအောင် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားလိုက်သည်။

“နည်းနည်းပါ...ကျွန်မ 2nd MB အောင်တော့ ပျင်းတာနဲ့ လုပ်ဖြစ်တာ...ကျွန်မက ဂျပန်ကားတွေလဲကြိုက်တယ်...ငယ်ငယ် ကစားက တနေ့နေ့ ဘာသာစကားတစ်ခုခုတတ်အောင် သင်ဖြစ် မယ်ဆို ဂျပန်စာပဲသင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ...တကယ်ကျွမ်းကျင် တာ အင်္ဂလိပ်စကားပဲ...”

“ဆရာဝန်ဆိုတော့ ပိုနီးစပ်မှာပေါ့...”

“မဆိုင်ဘူးရှင်... Medical English နဲ့ Royal English နဲ့

မတူဘူး...ကျွန်မ ဆယ့်လေးနှစ်ကတည်းက Royal English ကို လုပ်လာတာ..."

"ကဲ မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်...မင်းချက်ထားတာ စားကောင်းတယ်..."

"ကျွန်မက တစ်ယောက်ထဲနေတော့ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ လုပ်စားတယ်..."

"မင်း ဆေးရုံက ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်တာလဲ..."

"စပ်စုပြန်ပြီ..."

"စိတ်မရှိပါနဲ့...ကိုယ်က တစ်နေ့ကုန် ကွန်ပျူတာနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာဆိုတော့ မင်းကိုပဲ အားကိုးရမှာတွေရှိလို့ပါ..."

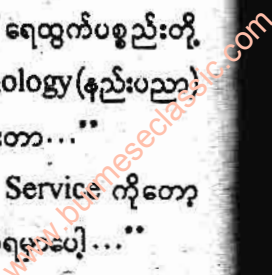
"ရှင် Paradiac ကိုမသွားဘူးလား..."

"အဲဒါ ကိုယ်ပျင်းလို့ဖွင့်ထားတာ...ကိုယ်တကယ်လုပ်တာ E-mail (အီးမေးလ်)နဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေ..."

"ကျွန်မ သတင်းတွေတော့ ရှင်ရောင်းမစားပါဘူးနော်..."

"ဟာ...ကိုယ် information ရောင်းမစားဘူး...ကိုယ်လုပ်တာ ကွန်ပျူတာအရောင်းအဝယ်...နောက် ရေထွက်ပစ္စည်းတို့ စက်ရုံဆေးကိရိ ဖြေကွက်တို့...နောက် Technology (နည်းပညာ) အဲဒါလေးတွေ Service (ဝန်ဆောင်မှု)လုပ်ပေးတာ..."

"ဟုတ်လား...ကျွန်မ Technology Service ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားသားပဲ...ရှင် နိုင်ငံစုံတော့ ဆက်ဆံရမှာပေါ့..."

“အင်း...ကိုယ် ဆယ်နိုင်ငံလောက်တော့ ကုမ္ပဏီခွဲတွေရှိ တယ်...ယိုးဒယားရယ်၊ ဂျပန်ရယ်၊ လန်ဒန်ရယ်၊ ဆွီဒင်ရယ်၊ အမေရိကရယ်၊ ဩစတြေးလျ၊ ဟောင်ကောင်၊ ကိုရီးယား၊ တရုတ်၊ စင်ကာပူ အကုန်ဖြန့်ထားတယ်...သူငယ်ချင်းတွေအကုန်ရှိလို့ အဆင် ပြေတယ်...”

“ကောင်းတာပေါ့...ကျွန်မ ရှင့်ကိုပြန်စပ်စုရဦးမယ်...”

“စာရေးဖို့လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“သမ္ဘူလ...မင်း အမြဲတမ်း ကုန်ကြမ်းလုပ်ဖို့ပဲ လူတွေကို စဉ်းစားထားလားဟင်...”

ကျွန်တော့်စကားကို သူမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ချက် ချင်းပြန်ပြင်သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့...ကျွန်မအတွက် စာရေးတာ ထမင်းစားဖို့ရော ဝညာသင်ဖို့ရောလေ...သူများတွေထက် ကျွန်မ ဒီလောကထဲရောက် တာ အဆုံးအရှုံးတွေ အခက်အခဲတွေ ပိုများတယ်...ကျွန်မဝတ္ထု တစ်လတစ်အုပ်ထွက်မှ ကျွန်မစာသင်ဖို့ ပိုက်ဆံရမယ်...ထမင်းစားဖို့ ပိုက်ဆံရမယ်...ဒါကြောင့်ပါ...”

“ပြီးတော့ စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်လေ...ဆေးဆရာလက်ထံကို ရောက်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ မြက်ပဲဖြစ်ပစေ ဆေးဖြစ်ရမယ်တဲ့...အဲ သလိုပဲ စာရေးဆရာအနားမှာရှိသမျှ အရာအားလုံးဟာ ဝတ္ထုရေးဖို့

ကုန်ကြမ်းဆွဲရင်...”

“မင်း ဘွဲ့လွန်တက်နေတာလား...”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မ အမေရိကားက ဘွဲ့လွန်အတွက် သင်တန်းတွေကြိုတက်နေတာ...သူများတွေက ကျောင်းစာတစ်ခုပဲ အားစိုက်လို့ရတယ်...ကျွန်မက ပိုက်ဆံပါ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှာနေရတာဆိုတော့ သူများတွေထက် နှစ်ဆပိုအပင်ပန်းခံရတယ်...”

“လေးစားပါတယ်...ဆောရီး...မင်းသိချင်တာရှိရင် ကိုယ်ပြောပြပါ့မယ်...ကိုယ်ပြောတာ စိတ်ထဲမထားနဲ့ ဟုတ်ပြီလား...ဒါနဲ့ မင်းဆေးရုံက ဘယ်အချိန်ပြန်လာတတ်လဲ...”

“ညနေလေးနာရီခွဲ...နိုက်ဆင်းရရင် ပြန်မလာတတ်ဘူး...”

“မင်းမှာ ဟန်းဖုန်းမရှိဘူးလား...”

“ဟင့်အင်း...အိမ်ဖုန်းပဲရှိတယ်...ဟန်းဖုန်းက မဝယ်တော့ဘူး...ကျွန်မ နိုင်ငံခြားသွားရင် ပိုက်ဆံကုန်ဦးမှာ...ပညာရေးက ပိုအရေးကြီးတယ်လေ...မလိုအပ်ဘဲ ငွေကုန်မခံတော့ဘူး...”

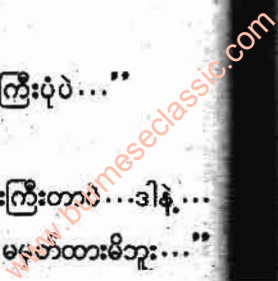
“မင်းကြည့်ရတာ ငယ်ပါသေးတယ်...”

သူရယ်လေသည်။

“အင်း...ရှင်ကြည့်ရတာလဲ အသက်ကြီးပုံပဲ...”

“ကိုယ် ၆၅ မွေးတာ...”

“ဟုတ်လား...ကျွန်မထက် အများကြီးကြီးတာပဲ...ဒါနဲ့...ရှင်နာမည်ဘယ်သူ...ကျွန်မအစ်မပြောတုန်းက မဟာထားမိဘူး...”

“ကိုကို...”

ကျွန်တော် နောက်ချင်တာနှင့် ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာနာမည် တစ်ခုကောက်ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“ကိုကို...ဟုတ်လား...တင်စီးလိုက်တဲ့နာမည်...”

“မင်းနာမည်ကရော...”

“ကျွန်မနာမည်က မေဘယ်လ်ဟန်စော...ဒေါက်တာမေဘယ်လ်ဟန်စော...”

“မင်းအမျိုးသားနာမည်က ကိုဟန်စောလား...”

“ဘာရှင့်...”

ကျွန်တော် အရမ်းရယ်ချင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်နာမည်က ဟန်စော ဟားဟား။ သူ့နာမည်နဲ့ ကျွန်တော့်နာမည် လာတူနေတာ နှိမိတ်ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။

“ဆောရီး...”

“ရှင့်နာမည် ကိုကိုဆိုတာ တကယ်ဟုတ်လို့လား...”

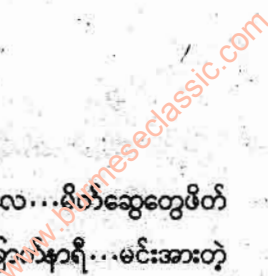
“တကယ်ပေါ့...”

“ပြီးတာပဲ...”

“မင်း သန်ဘက်ခါအားလား...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ကိုယ့်ဆိုင်ဖွင့်တာ ခြောက်လပြည့်လေ...မိတ်ဆွေတွေဖိတ်
ကျွန်းမလို့...မင်းကိုပါ ဖိတ်တယ်...ညနေ ခြောက်နာရီ...မင်းအားတဲ့

အချိန်ပဲ လာမယ်မို့လား...”

“ရှင့်ဆိုင်က ဈေးကြီးတယ်နော်...”

“ကိုယ် ဈေးလျှော့လို့မရတော့လို့ပါ...စတိုင်လ်ပြောင်းဖို့တော့ စဉ်းစားထားပါတယ်...ကဲ...မစွမ်းဟန်စောရေ သွားလိုက်ဦးမယ်... သိုင်းကျူး အမိ...for your dinner”

သူ့ဆီသွားရင် စကားများများပြောရခြင်း၊ နောက်ဆက်တွဲက တော့ ကျွန်တော့်စီးပွားရေးထိခိုက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်မရှိတဲ့အချိန်မှာ ဖက်စ်တစ်ခု စင်္ကာပူကဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တဘက် Customerနဲ့ ချက်ချင်းချိတ်ပေးရန် ပေးပေး သည်။ ကျွန်တော်မရှိ၍ သူတို့ဘက်က တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဆက် သွယ်လိုက်ကြသည်။ ဆုံးရှုံးမှုက ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးမားပါသည်။ သစ်သားမှ သိုးမွေးထုတ်သောနည်းပညာကို အရောင်းအဝယ်ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော့်အတွက် နိုင်ငံခြားငွေ သိန်းချီရမှာဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်စိတ်လျှော့ချလိုက်သည်။

ထမင်းတစ်နပ်ရယ်၊ ကိုကိုဟု သူ့ခေါ်သံရယ်အတွက် ကျွန် တော်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ တန်ပါသည်။

သမ္မုလသည် ကျွန်တော့်အတွက် ငွေသိန်းသန်းပေါင်းများစွာ ထက် တန်ဖိုးရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်မှန်း ကျွန်တော် ခုလေးတင် သေချာခဲ့ရပြီ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးကမှ ကိုယ့်မှာ ငွေအတွက်အခက် အခဲရှိမှန်းကို သူ့စိမ်းယောက်ျားရှေ့မှာ ပြောမှားမဟုတ်။

မိန်းမများသည် ဟန်လုပ်တတ်ကြတာများသည်။ စာရေးဆရာမ
ဆိုပြီး စတယ်နဲ့ ဂိုက်နဲ့ နေဖို့ထက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ဘဝကို
ကြိုးစားအားထုတ်နေသော မိန်းကလေးမျိုးရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရရင်တော့
သိပ်ကံကောင်းမှာပဲဟု ကျွန်တော်ပထမဆုံး ကောက်ချက်ချမိလေ
သည်။

ထိုညက ကျွန်တော်ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ပါ။ အိပ်ရာထဲမှာ
ဆိုလိုမှဒီလိုမှဖြင့်။

ဆံပင် ဘီးဆံပတ်ထုံးထားသော သူ့မျက်နှာလေးကိုပဲ တချိန်
ထိုင်မြင်နေမိသည်။ ဂရုဏာသက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ဦး
ဒါပေမယ့် မာနက မျက်ဝန်းမှာတောက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းများ
စွာ အတ္တရိုသည်။ မျက်ဆံသည် မီးခိုးရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့။ စိတ်လှုပ်
ရှားမှုများစွာနှင့် ဆင်းရဲမှုဒဏ်တို့ကို ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်မယ့်မျက်နှာမျိုး ဆိုတာ
ရက်စရာမရှိပါ။

ညိုသောအသားသည် လန်ဒန်မှာ ခြောက်လမျှနေလိုက်လျှင်
ခွတ်လာလိမ့်မည်။ သူ့မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွေနဲ့ အဲဒီအခါ မိန်းမ
တစ်ယောက်ဟု စတော့တာနဲ့ အသိအမှတ်ပြုရမှာ အမှန်ပင်။

နိုင်ငံခြားပညာသင်သွားမှာတဲ့။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အောင့်သွားသလိုခံစားရသည်။ ဘာဖြစ်သလဲ။
အသိအမှတ်ပြုသွားတာ။ ကျွန်တော်ရောလိုက်လို့ဖြစ်တာပဲဟု ချူးလိုက်သေး
သည်။ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးသမား၊ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရ။ ငွေချမ်း

သာတဲ့လူ။ သူက ဆရာဝန် စာရေးဆရာမ။ ဘာများမတူမတန်တာ ရှိလို့လဲ။

မေဘယ်လ်ဟန်စော။

ဒေါက်တာမေဘယ်လ်ဟန်စောတဲ့။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆရာဝန်ဖြစ်ရတာ ယုံကြည်မှုရှိသောအသုံး အနှုန်း၊ အသီးအရွက်များသာ စားတတ်သတဲ့။

နိုင်ငံခြားမှာ သူမလွယ်။ ကျွန်တော်နေခဲ့ဖူးသူပဲ။ သိတာပေါ့။ ဟိုမှာ အသားစိမ်းစားတာ။ အညှီနဲ့နဲ့။ သူ့ပုံစံနဲ့ဆို ဒီထက်ပိုဝမယ် မထင်။ အမြဲ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေးဖြစ်နေမှာ။

သေးသေးသွယ်သွယ်လေးနဲ့။ သူ့မှာရှိနေတဲ့ဂုဏ်တွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်အောင် နုနယ်သိမ်မွေ့ကလေးဆန်သော ကောင်မလေးပဲ။

လည်ပင်းက ခရစ်ကတ်စ်ကလေး ဒီနေ့ညနေဆွဲထားတာ မမြင် လက်မှာလဲ မတွေ့။ နားမှာလဲမတွေ့။

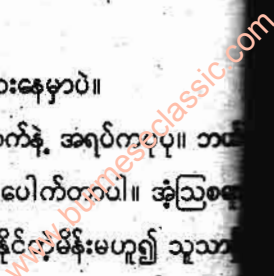
အိမ်လာကြည့်တဲ့နေ့က ပုံစံကတစ်မျိုး။

အပြင်ကပုံစံကတစ်မျိုး။

အခုအိမ်နေရင်းကတစ်မျိုး။

ဆေးရုံမှာဆိုရင်တော့ ရယ်စရာလေးနေမှာပဲ။

ဂျူတီကုတ်ကြီးဝတ်၊ နားကြပ်တလက်နဲ့ အရပ်ကပူပူ။ ဘယ် လိုလုပ်ဆရာဝန်ထင်မလဲ။ ဆရာဝန်ရုပ်ကိုမပေါက်တာပါ။ အံ့ဩစရာ ပဲ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဒီလောက်ထိစိုးမိုးနိုင်တဲ့မိန်းမဟူ၍ သူသာ

ဆေးသည်။ သူ့မှာဘာမှလဲ အဆန်းတကြယ်ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်း
ခြင်းမရှိပါဘဲနဲ့ ကျွန်တော်တော့ အညှို့ခံရသူလို မိန်းမူးနေပြန်သည်။
အရှိန်တော့မသေးဘူးပဲ။

သူသည် မှော်တတ်သလားမသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုညကတော့
ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေစုံညီစွာ လင်းလက်ခဲ့ကြ။

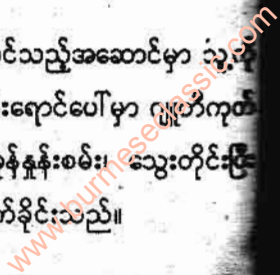
သူ့ရဲ့ ကိုကိုခေါ်သံသည် ကျွန်တော့်နားစည်ထဲ တလွင့်လွင့်ဝင်
ရောက်ပြီး ချိုမြိန်စွာ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့ခဲ့။ ပြီးတော့ တကိုယ်လုံး ပီတိဖြင့်
ငြိမ်းချမ်းသွား။

ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရသည်ဟု အိပ်မက်
ချင်ပါသည်ဘုရားဟု အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ် ကောင်မလေး
ထို အသက်သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်က စတင်ချစ်
ခင်စွဲလမ်းသော ညလည်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်တွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် Heat Stroke (အပူလှိုင်းမိ၍)ကြောင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို တင်လိုက်ရသည်။ နွေဆို ရန်ကုန်အပူက 37°C ထက်ကျော်တာမို့ လူတွေမခံနိုင်ကြ။ သူငယ်ချင်းကျော်အံ့ကလည်း နုသည်။ အဲယာ ကွန်းခန်းထဲ တနေကုန်နေသူပီသစွာ အပြင်လေးခဏထွက်တာနဲ့ မူးပြီး ပြုတ်ကိုကျသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ ကျော်အံ့ကိုတင်သည့်အဆောင်မှာ သူ့ဖုန်း တွေ့သည်။ သူသည် အောက်ခံရှုပ်အင်္ကျီဖီးရောင်ပေါ်မှာ ဂျပန်ကုတ် ထုပ်ဝတ်ထားသည်။ ကျော်အံ့ကို သွေးခုန်နှုန်းစမ်း၊ သွေးတိုင်းပြီး နောက် နာစစ်တစ်ယောက်ကို ရေပတ်တိုက်ခိုင်းသည်။

“ကိုကို့သူငယ်ချင်းလား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“အရမ်းပူလို့ ရှောင်ရသွားတာ...”

“ထင်သားပဲ...သူက အပူကြောက်တယ်...ဒီမှာ တော်တော် ဝူလာတာပဲနော်...ကိုယ်တောင်မခံနိုင်ဘူး...”

“သတိထားလေ...အခုတအားပူလာတော့ လူတွေတော်တော် ဈားများ Heat Stroke ရကြတယ်...တချို့ ကားပေါ်ကဆင်းဆင်း ချင်း အဲယားကွန်း ခန်းထဲဝင်တာနဲ့ရတယ်...ရေခဲသောက်တာလဲရ တယ်...မကောင်းဘူး...”

သူ့နားကိုတိုးကပ်ပြီးမေးသည်။

“ညနေ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာလဲ...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ငှားမလို့လေ...”

“လာပြန်ပြီ...”

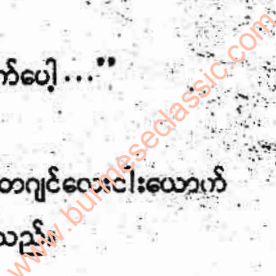
“ဘာကယ်ပြောတာ...ကိုယ် ရေခဲသေတ္တာဝယ်လိုက်ပြီ...ရေခဲ ခူလင်းတစ်ပုလင်းလောက်ငှားမလို့...”

“အဲဒါများ သောက်ရေသန့်ဝယ်လိုက်ပေါ့...”

“မင်းဆီက ငှားချင်လို့ပါကွာ...”

သူ့မျက်စောင်းထိုးသည်။ ဟောက်စ်ဆာဂျင်လေးငါးယောက်

ပြုံးစိစိနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ...ကိုကိုပြန်မယ်...ဒီကောင်ကြီး ဒီတိုင်းထားခဲ့မယ်...
သူ့အိမ်ကလိုက်လာဖို့ ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ...”

“ကောင်းပါပြီရှင်...”

ကျွန်တော်က သူ့အသံနဲ့ မျက်နှာကို ရယ်ချင်စွာဖြင့် သူ့ပါး
လေးကို ချစ်စနိုး တစ်ချက်လိမ်ဆွဲကာ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့သည်။
နို့မို့ ဒေါသထွက်နေမှာ မြင်သေးသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။

ညနေကျတော့ သူဒေါသတကြီးနဲ့ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မက မိတ်ဆွေမို့လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံတာ...ရှင်ထ
လူကြားထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ...”

“ကိုယ်စတာပါ...ဒါမင်းကို ဣန္ဒြေပျက်အောင်လုပ်တာမှ
မဟုတ်ဘဲ...”

“ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှင်အဲသလိုလုပ်ရလားရှင်...”

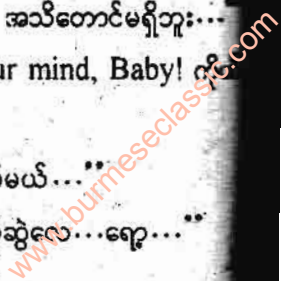
“ကဲပါ...ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မစွစ်ဟန်စောရယ်...”

“မခေါ်နဲ့...ကျွန်မနာမည် မေဘယ်လ်ဟန်စော...ဘာမစွစ်
ဟန်စောလဲ...ကျွန်မမှာ ဟန်စောဆိုတဲ့လူ အသိတောင်မရှိဘူး...”

“အိုကေ...အိုကေ...Calm your mind, Baby! ကို
တောင်းပန်ပါတယ်...စိတ်ချည်းပဲ...”

“ရှင်ကို တစ်ခုခုလုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်...”

“ကဲ...ကိုယ့်မျက်နှာကို ပြန်လိမ်ဆွဲလေ...ရှေ့...”

ကျွန်တော့်ပါးတစ်ဖက် ထိုးပေးတော့ ဆွေဆွေခုန်နေသည်။

“ဟာ...ကိုယ်လုပ်သလို ပြန်လုပ်ချင်တယ်ဆို...”

“ရှင်...ရှင် နာနေဦးမယ်...”

“ကဲ...ဘာလုပ်မလဲ...မေကြိုက်တာလုပ် ဟုတ်လား...
တော်ကြာ ကိုယ်ညနေထမင်းတောင်းစားရင် မကျွေးမှာစိုးလို့...”

“လာမတောင်းနဲ့...တော်ပြီ...ရှင် လိုလူမျိုးနဲ့ မပတ်သက်
ဘူး... အခွင့်အရေးယူတဲ့လူ...အလကားလူ...”

“မင်းစကားလုံးတွေ သိပ်များနေပြီ...နည်းနည်းလျှော့လိုက်
ဦး...”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို စူးရှခက်မာသော မျက်လုံးများဖြင့်
စိုက်ကြည့်ကာ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသည်။

လှိုင်းထနေသော သူ့ရင်သည် ဒေါသအတိမ်အနက်ကို ဖော်ပြ
နေသည်။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မေ...ကိုယ် ရင်းနှီးတဲ့စိတ်နဲ့
ဖြစ်ခဲ့တာပါ...မင်းအသိုင်းအဝိုင်းမှာ မင်းတစ်ခုခုနစ်နာသွားတယ်ဆိုရင်
တိုယ်ဘာနဲ့ပဲအလျော်ပြန်ပေးရပေးရ ကျေနပ်ပါတယ်...”

သူဘာမှမပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ တံခါးပိတ်
သံခပ်ပြင်းပြင်း ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ ဆိုဖူးပါ ပစ်လွှဲ
လိုက်မိသည်။ ဘာလို့ ဒီလောက်ခက်ထန်ရတာလဲမေ။

စိတ်ထဲကနေ လှမ်းမေးမိသည်။

ရုတ်တရက် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ကောက်နားထောင်လိုက်သည်။

“ကိုကို...”

သူ့အသံသည် ငိုသံပေါက်နေသည်။

“ပြော...မေ...”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုမကျေနပ်တာမှန်ပေမယ့်...”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်မေ...တကယ်က ကိုယ်မှားသွားတာ...ဟုတ်တာပေါ့...စာရေးဆရာမ သမ္ဘူလဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ဒေါက်တာမေဘယ်လ်ဟန်စော အောင်မြင်မှုနှစ်ခုလုံးရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းဟာ သူများတွေထက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိုကရစိုက်ခံရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်မေ့သွားတယ်...မင်းဘာလုပ်လုပ်သမ္ဘူလဆိုတဲ့ဘဝကို မေ့ထားလို့မရဘူးဆိုတာ ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ်...”

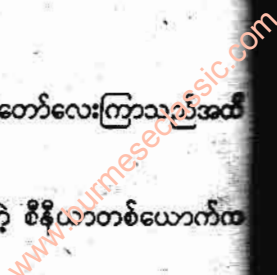
“မဟုတ်ဘူး...”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ မေ...”

“ကျွန်မ...”

ပြီးတော့ သူငြိမ်နေသည်။ တော်တော်လေးကြာသည်အထိ ငြိမ် ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောပြသည်။

“ကျွန်မကို Propose လုပ်ထားတဲ့ စီနီယာတစ်ယောက်ထံ

ရှင်နဲ့ကျွန်မကို မြင်သွားခဲ့တယ်...ကျွန်မကို ကြီးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားတာလားမေလို့ အမေးခံခဲ့ရတယ်...”

“ကိုယ် လိုက်ရှင်းပြရမှာလားမေ...”

“လဲသေလိုက်ပါလား...ဒီမှာ...ကျွန်မ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မကြိုက်ဘူးရှင်...ကျွန်မကို အဲသလိုအမေးခံရတာ သိက္ခာကျတာပေါ့...”

“မေက ဘာလို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မကြိုက်တာလဲ...ချစ်သူရှိလို့လား...”

“သေသွားပြီ...”

“ဟုတ်လား...”

“အင်း...သူမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မဘဝထဲအဝင်ခံဖို့ ထိုက်တန်တဲ့လူရှာမတွေ့သေးဘူးကင်တာပဲ...”

“သူက အရမ်းချမ်းသာလားမေ...”

“ဟင့်အင်း...သိပ်ဆင်းရဲပါတယ်...”

“ဪ...”

“ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲ...”

“မင်းချစ်သူက မင်းစိတ်တိုင်းကျဖြစ်ဖို့ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ...”

“ကျွန်မဖြင့် သူ့ကိုမေ့ထားတာကြာလှပြီ...”

“ဟုတ်လား...”

www.burmeseclassic.com

“သူက သေသွားပြီလေ...ကျွန်မက ရှင်တဲ့လူပဲ...ကိုယ့်
အတွက်ကိုယ်စဉ်းစားရမှာပေါ့...သူက အဲသလိုပဲသင်ထားခဲ့တယ်...
ကျွန်မသေလဲ သူက သူ့အတွက်ပဲတွေးမှာ...”

“ဒါဆို...ဟိုဆရာက မေစဉ်းစားနေတဲ့လူလား...”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မကို နားလည်မပေးနိုင်ဘူး...သဝန်တို့
တယ်...ကျွန်မက သဝန်တို့ရင်မကြိုက်ဘူး...”

“ချစ်လို့နေမှာပေါ့ မေရဲ့...”

“လူတစ်ယောက်ကိုချစ်ရင် ဘယ်တော့မှ ချည်နှောင်ဖို့မကြံ
စားရဘူး၊ ကိုကိုရဲ့...ကျွန်မက အဲသလိုခံယူတယ်လေ...”

သူ့စကားက မြှားတစ်စင်းနှယ်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကျွန်တော့်
ရင်ထဲထိုးစိုက်သွားသည်။ ချစ်ရင် မချည်နှောင်ရဘူးတဲ့။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့စကားပဲ။

ဒီမိန်းမသည် အချစ်ကြောင့်သာ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်
မယ့်မိန်းမမျိုးဖြစ်ပြီး အချစ်မရှိတော့လျှင် ဘာသံယောဇဉ်၊ ဘာထောင့်
ထားမှု ဘာဥပဒေသကိုမှ ငဲ့ကွက်မှာမဟုတ်ဘဲ ထားရစ်ဖို့ ကြံကြံ
မယ့် မိန်းမမဟုတ်။ ပြတ်သားစရာရှိလျှင် အားလုံးက အံ့ဘန်းတကြိမ်
ဖြစ်အောင် တိကျသေချာမယ့် မိန်းမဖြစ်သည်။

“မင်းနိုင်ငံခြားသွားဖို့ကို အဲဒီဆရာသိလား...”

“သိတယ်...သူက လိုက်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိတယ်လေ
အခု သူက ကျွန်မနဲ့ ဆေးရုံမတူဘူး...သူက ကာလေးဆေးရုံကြီးမှာ

ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူက ပညာသိပ်တော်တယ်...ပညာ သိပ်တော်တဲ့အတွက် မာန်မာနလဲရှိတယ်...ခက်တာက ကျွန်မ သူ့ကို အားကိုးလို့မရဘူး...သိပ်တော်လွန်းတော့ ကြောက်တယ်..."

"လူနာတွေအတွက် အားကိုးရတဲ့ဆရာဝန်တစ်ယောက်က မင်း အတွက် အားကိုးလို့ရမှာပါမေ..."

"ဟင့်အင်း...ကျွန်မ သိပ်ပညာတတ်တဲ့ယောက်ျားတွေဆို ကြည့်မရဘူး...တော်တဲ့အခါ လူတွေဟာ ဘာကိုပဲဆုံးဖြတ်ပါစေ... အောက်ခြေအထိမစဉ်းစားနိုင်ဘူး...ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာပြောတာပါ... ကျွန်မက အထွကြီးတဲ့လူမျိုးတွေကို ကြောက်တယ်...ကြိုမမြင်နိုင် ဘူးလေ...သိတယ်ဇွဲလား...ပြီးတော့ ဘယ်သူကရော အနာဂါတ်ကို သေချာလို့လဲ...ဘယ်သူမှ မပိုင်ပါဘူး...ဘဝဆိုတာ ပဉ္စလက်ဆန်ပါ တယ်ကိုကို...ကျွန်မအတွက် ပိုပြီးပဉ္စလက်ဆန်တယ်...ကျွန်မအသက် နဲ့မလိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေအများကြီး ကြုံပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မသေချာရဲတော့ဘူး...ပြီးတော့ ကျွန်မက WHO မှာ အသင်းဝင်ထား တာလေ...MD ရပြီးရင် ကျွန်မ နိုင်ငံပေါင်းစုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင် ရမှာ...အာဖရိကရောက်ချင်ရောက်မယ်...ဆာဟာရထဲရောက်ချင် ရောက်မယ်...အဲသလိုမျိုးပေါ့...မသေချာဘူးလေ...သူကသိပ်သေ ချာချင်တဲ့ လူမျိုး...ဇယားဆွဲပြီးမှကို ဘဝကိုရင်ဆိုင်တယ်...အဲဒီတော့ ဘာမှမသေချာတဲ့မိန်းမနဲ့ သိပ်သေချာတဲ့လူ တခြားစီပဲပေါ့...ဒီဘဝ နှစ်ခုက ဘယ်လိုမှညှိလို့ရမှာလည်းမဟုတ်ဘူး...ညှိဖို့ကြိုးစားရင်

ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်တက်လိမ့်မယ်...နှစ်ဖက်စလုံးထိခိုက် နစ်နာလိမ့်မယ်...ကျွန်မ အနာမခံနိုင်ဘူး..."

"တော်တော်အကွက်စေတဲ့လူပဲ...တော်တယ်..."

"ရှင်ယူပါလား..."

"ကိုယ်သာမိန်းမဆို ယူတယ်..."

"ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုက်ဖို့ နုပါတ်တစ်ပဲ..."

"ကိုယ်နဲ့ရော မင်းနဲ့စိတ်ချင်းကိုက်မယ်ထင်လား မေ..."

"ဟာသပဲ..."

"ကိုယ် ဒီအိမ်ကို ဘာလို့ဝယ်လိုက်သလဲ မေသိလား..."

"ရှင်က သိပ်ချမ်းသာတဲ့လူပဲ...ငွေပေါလို့နေမှာပေါ့..."

"ဟုတ်တယ်...ကိုယ်သိပ်ချမ်းသာတယ်...ငွေလည်းပေါတယ်...ကိုယ့်နားမှာ ငွေနဲ့ဝယ်လို့ရတဲ့မိန်းမတွေ အများကြီးပဲ...ဒါပေမယ့် ကိုယ်ငွေနဲ့ဝယ်လို့မရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ အတွက် ကိုယ်အခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေခဲ့တာ..."

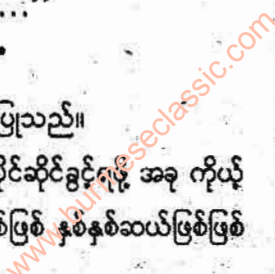
"အင်း..."

"ကိုယ် အခု အဲဒီမိန်းမကိုတွေ့ပြီ..."

"ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ..."

သူ့အသံက နည်းနည်းစိတ်တိုဟန်ပြုသည်။

"ကိုယ်စောင့်မယ်...အဲဒီမိန်းမကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ အခု ကိုယ့်အသက်သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်...နောင်ဆယ်နှစ်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်နှစ်ဆယ်ဖြစ်ဖြစ်

တိုယ်စောင့်မယ်လို့ ခုလေးတင်ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ...”

“ကဲ...ကဲ...စောင့်...စောင့်...ရှင့်ဟာရှင်ပဲ စောင့်တော့...”

ကျွန်မ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးတော့မယ်...ဒါပဲ...”

“နေဦး...”

“ဘာလဲ...ဘာပြောဦးမလို့လဲ...”

“မင်းဘာလို့ ငိုတာလဲမေ...”

“ကျွန်မ သူ့ကိုသိပ်လေးစားပါတယ် ကိုကို...ကျွန်မ I MB

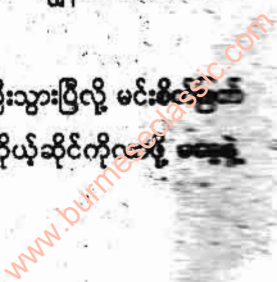
ထထဲက သူက Part I ကျောင်းသားလေ...ကျွန်မတို့ ဆေးခွတစ်ခု ထဲမှာ အတူစာသင်ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေပါ...အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ဆရာ တစ်ယောက်လို ကျွန်မလေးစားရတဲ့လူက ကျွန်မကို ကြီးရှင်ရှင်နဲ့ ထုန်ထားတယ်လို့ပြောတာ ကျွန်မ ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ...မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် အဲဒီစကားက တော်တော်ရက်စက်တဲ့စကား ဖဲ...”

“မင်းကို သူ့သိပ်ချစ်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...”

“အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ...ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား ဘူး...”

“ထားပါတော့...အခုကိစ္စ ဒီမှာပဲပြီးသွားပြီလို့ မင်းစိတ်ချစ် ထိုက်တော့...ဟုတ်ပြီလား...မနက်ဖြန် ကိုယ့်ဆိုင်ကိုလည်း ချစ်...”

“မသေချာဘူး...”

“ဘာလို့လဲ...”

“ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကလဲ မနက်ဖြန်ညနေ ထမင်း
ကျွေးဖို့ဖိတ်ထားလို့...မလာဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်...”

“ရပါတယ်လေ...ကဲ...ကဲ...ဒါပဲမေ...”

ကျွန်တော့်ထက်ငယ်ရွယ်တဲ့သူ့မှာ ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စတွေ တော်
တော်များပုံရသည်။ သူပြောတဲ့လူကို အတွေးထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်သည်။
သူ့ကို သိပ်ချစ်ပြီး နူးညံ့သောဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ။
အဲသလိုတွေးပြီး ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။

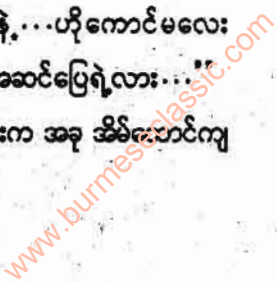
“ငါပါကွ...တင်မောင်...”

ဂျပန်တွင် ငါးနှစ်အလုပ်လာလုပ်စဉ်က ကျွန်တော်နှင့်ခင်သွားသော တင်မောင်က ကျွန်တော်ပြန်ရောက်တာ မမျှော်လင့်ဘဲသိရ၍ ဝမ်းသာကြောင်၊ သူကတော့ အလူမီနီယမ်အရောင်းဆိုင်ဖွင့်ထားကြောင်း အများကြီး သူငယ်ချင်းတို့ထုံးစံအတိုင်း ပြောသည်။

“ဟားဟား...ငါမင်းကိုပြောရင်းနဲ့...ဟိုကောင်မလေးတောင်သတိရလာပြီ...အဲဒီကောင်မလေး အဆင်ပြေရဲ့လား...”

သူနဲ့တစ်ခန်းတည်းနေခဲ့သူ ဂျပန်မလေးက အခု အိမ်သောင်ကျသွားကြောင်း ပြောပြတော့ ရယ်သည်။

“မင်းလွမ်းနေလို့လား...”

“ဘယ်ကလာ...ငါအခု ကောင်မလေးထပ်တွေ့နေပြီ...”

“ဟုတ်လား...”

“ငါ ဒီညနေချိန်းထားတယ်ကွ...အမိစားလေးဆိုပါတော့...”

“ငါ့ဆိုင်ခေါ်လာခဲ့လေကွာ...မိတ်ဆက်ပေးဦး...”

“သူ့ရှေ့မှာ ငါဂျပန်မှာရှုပ်တာတွေ မပြောနဲ့ဦးနော်...”

“ဒါကတော့ နဲနဲပါးပါးရှိချင်ရှိမှာပေါ့ကွ...”

“မလုပ်နဲ့ကွ...အခုမှ အဆင့်ကတစ်ကစနေတာ...အချစ်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ငြင်းထားတာ...”

“ဟားဟား...မင်းလဲ ပြန်ပြောလိုက်လျှော့...ကိုယ်လဲ အချစ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး...မိန်းမပဲစိတ်ဝင်စားတာပါလို့...”

“မင်းတော့မလွယ်ဘူး...အေးအေး...ညနေမှ တွေ့မယ်...”

ညနေဘက်ရောက်တော့ ကျွန်တော်အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ ခဏပြန်လာတာဟု အစကရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း ဒီပြန်ရောက်တော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အငွေ့အသက်ကနေ ပြန်မထွက်ခွါချင်ပေ။

ထမင်းဟင်း အရသာကအစ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ယဉ်ကျေးမှု အဆုံး လွမ်းစရာလေးတွေဖြစ်နေသည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ကတော့ လုပ်ငန်းရှင်အသိုင်းအဝိုင်းလောက်ပဲ ပတ်သက်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှာ အသီးသီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ တကူး တကွတွေ့ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ကြ၍ အခုလို တသီးပုဂ္ဂလိကစဉ်တဲအခါ မျိုးမှာသာ စုစုစည်းစည်းတွေ့နိုင်ကြသည်။ ဖိတ်ထားသောလူ စုံ

လောက်အချိန်တွင် တင်မောင်ရောက်လာသည်။ တင်မောင့်ဘေးနား
...။

သူ့မျက်နှာသည် အံ့ဩ နှကြောင့် ခဏပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဟိုနောက် ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်သည်။

“တင်မောင် မင်းပြောတာသူလား...”

ကျွန်တော်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် စတင်နှုတ်ဆက်သောအခါ
တင်မောင့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒါကိုယ့်သူငယ်ချင်းဝေ မေ...မေ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်...
...မှာမည်က...”

“ကျွန်မသိတယ်...သူနဲ့ကျွန်မက အိမ်ချင်းကပ်လျက်ပဲ...”

“မင်းက ငါ့ကိုမှာမည်မှမပြောတာ တင်မောင်ရဲ့...ငါ ဆရာမ
...သိပါတယ်...”

ကျွန်တော်က ထိုသို့ ဆရာမဟုတ်စားသုံးသောအခါ သူက
...မောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။

ထမင်းစားနေစဉ်အတွင်းတွင် တခြားသူတွေက စကားဖောင်
...ပြောနေသလောက် သူကမူ ငြိမ်သက်စွာပဲစားသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ တင်မောင်တစ်ယောက် မျက်စေ့ချောက်စရာ
...ဆင်းအောင် သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးနေတာကြည့်ပြီး

...ဆဲမှာ တမျိုးဖြစ်လာသည်။

သဝန်တိုတာလား။ စိတ်တိုတာလား။ တစ်ခုခုပဲ။

www.burmeseclassic.com

အပြန်မှာ ကျွန်တော့်ကားနှင့် သူပြန်လိုက်လာသည်။ မေးသင့်
မမေးသင့်စဉ်းစားပြီး ကျွန်တော်သက်ပြင်းချတာကို သူကမေးသည်။

“ဘာလို့သက်ပြင်းချနေတာလဲ...”

“ကိုယ် သိချင်တာမေးခွင့်ရှိလားမေ...”

“ဖြေနိုင်ရင်ဖြေမယ်...”

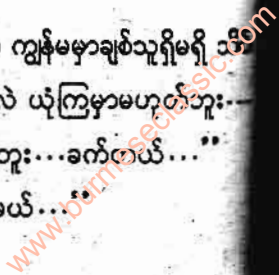
“မင်းမှာချစ်သူရှိလား...”

သူ့ဆီကအသံတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မိနစ်တော်တော်ကြာမှ...

“ဘာလို့သိချင်တာလဲ...လူတွေက ကျွန်မမှာချစ်သူရှိမရှိ သိ
သိချင်ကြတာပဲ...ကျွန်မ မရှိဘူးလို့ပြောလဲ ယုံကြမှာမဟုတ်ဘူး...
ရှိတယ်ပြောရအောင်ကလဲ သက်သေမရှိဘူး...ခက်တယ်...”

“ဒါဆို ကိုယ်လမ်းကြောင်းပေးမယ်...”

“ရှင်ကလဲ Viva မေးသလိုပဲ...”

“တင်မောင်နဲ့သိတာကြာပြီလား...”

“အင်း...”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ...”

“သုံးလ...ကျွန်မက အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုမှာ ညဘက် အချိန်ပိုင်းလုပ်တယ်လေ...ကျွန်မဆရာ အထူးကုရဲ့လက်ထောက် ပေါ့...ကိုတင်မောင်က လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ ကာစင်...အဲသလိုတွေ တာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“တင်မောင်က မင်းချစ်သူတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

“ကျွန်မချစ်သူက သေသွားပြီလို့ ကျွန်မပြောခဲ့ပြီးပြီလေ...”

“ကိုယ်ဆိုလိုတာ နောက်တစ်ယောက်...”

“ကျွန်မ အယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး...”

“ဘာလို့လဲ...”

“ကျွန်မဘဝမှာ နောင်တရမဲ့ကိစ္စတွေ ထပ်မလုပ်ချင်တော့ ဘူး ကိုကို...လူတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဆိုတာ သံသယတွေနဲ့ ဖန်တီး ထားတဲ့အရာပဲ...ဘယ်လောက်မှတာရှည်မခံဘူး...လူတွေဟာ ဘယ် လောက်ပဲချစ်ချစ် တစ်ယောက်ယောက် နိမ့်ကျသွားရင် နာကျင်သွားရင် ကူဖို့ထက် စွန့်ခွာဖို့ ပိုများတယ်...ချစ်သူလဲ ဒီလိုပဲ...သူငယ်ချင်းလဲ ဒီလိုပဲ...လင်ယောက်ကျားလဲ ဒီလိုပဲ... အချစ်ဆိုတာ အချိန်အပိုင်း အခြားတစ်ခုထိပဲခံတယ်...ပေါင်မုန့်တစ်လုံးလို့ပေါ့...လေးငါးရက်

ထက်ပိုကြာရင် မှီတက်သွားတယ်...သုံးစား လို့မရဘူး...သူငယ်ချင်
 အပေါင်းအသင်းလဲ ရှင်မှာငွေမရှိရင် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုမရှိရင်...
 ရှင်လူတောတိုးလို့မရလို့ရှိမှာမဟုတ်ဘူး... အဲ...ရှင် အောင်မြင်ကျော်
 ကြားရင် ငွေရှိရင်လဲ အဲဒါကို မနာလိုတဲ့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း
 ဆိုတာရှိလာမှာပဲ...ဆိုလိုတာက လူတွေရဲ့ ခင်တာချစ်တာတွေထဲ
 မသန့်စင်ဘူး...”

“မင်းအတွေးအခေါ်တွေက တဖက်စွန်းဆန်တယ်...”

“ကျွန်မယုံကြည်တဲ့အတိုင်းပဲပြောတာလေ...”

“ဝတ္ထုထဲမှာရော ထည့်ရေးသလား...”

“ရေးတယ်...ကျွန်မစာအုပ်ကိုဖတ်တာနဲ့...ကျွန်မ ယုံကြည်
 ချက်ကို ဖမ်းမိမှာပဲ...အနုပညာနဲ့ ဘဝနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျအောင်
 နေတယ်...အပြင်က ဒေါက်တာမေဘယ်လ်ဟန်စောကြီးစားသလို
 ဝတ္ထုထဲမှာ စာတ်ကောင်တွေကို ကြိုးစားခိုင်းတယ်...အဖြစ်အပျက်
 တွေနဲ့ရင်ဆိုင်ခိုင်းတယ်...ကျွန်မဝတ္ထုတွေကို ပျော်ဖို့ဖတ်ချင်တဲ့လူက
 တော့ စိတ်ညစ်လိမ့်မယ်...ကျွန်မပေးတဲ့အဘော်ကို မမိတဲ့လူက
 တော့ ကျွန်မစာအုပ်ကို သိပ်စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတာပဲလို့ ပြော
 မှာပဲ...ဒါပေမယ့်...ဘဝဆိုတာ...စိတ်ကူးယဉ်လို့ရတဲ့အရာမဟုတ်
 ဘူး...လိုချင်တာတွေ (Wish) ကို လိုအပ်တာတွေ (need) ဖြစ်
 အောင် ကြိုးစားရမယ်...တချို့လူတွေက လွယ်လွယ်နဲ့ရမယ်...
 တချို့က ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ရမယ်...တချို့က ဆုံးရှုံးပြီး ဘာမှမရဘူး...”

တချို့က အချောင်ရဟယ်...အဲဒီသဘောတွေကို တန်ဖိုးတစ်ခုချင်း ယှဉ်ပြဘဲသဘောနဲ့ ဝတ္ထုတွေရေးတာ...ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းအရ တော့ အောင်မြင်တယ်ဆိုရမယ်သိလား...ကျွန်မကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်က ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ဖို့ အရမ်းအားပေးကြတာ ပဲ...အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကျွန်မမှာ တကယ်တန်ဖိုးအထားရဆုံးက ပရိသတ်တွေပဲ...ကျွန်မကို သူတို့မတိုက်ခိုက်ဘူး...ချစ်ကြတယ်... အားပေးကြတယ်...နှစ်သိမ့်ကြတယ်...စာရေးဆရာနဲ့ ပရိသတ်ကြား မှာ အဲဒီ relationship ရှိနေတာကို ကျွန်မက သိပ်တန်ဖိုးထား တယ်...ကျွန်မဘဝမှာ ကြုံရတဲ့အတိုင်း သူတို့ကို ဖန်တီးပြဟာ လေ...”

“မင်းပုံစံနဲ့ မင်းဘဝနဲ့ တခြားစီပဲ...”

“ဟုတ်လား...”

“ကိုယ်က မင်းကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ကောင်မလေးလို့ မြင်ထား ဘာ...”

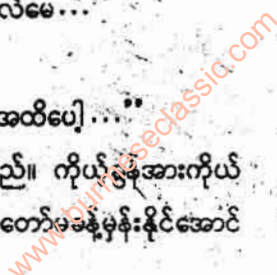
“ကောင်းတာပေါ့...”

“ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်အထိပြေးနေမှာလဲမေ...”

သူတစ်ချက်ငိုငိုသွားသည်။

“ကျွန်မမောပြီး ဆက်မပြေးနိုင်တဲ့အထိပေါ့...”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နင့်သွားရသည်။ ကိုယ့်နဲ့အားကိုယ် စိတ်သုံးရင်း ပြေးနေရတဲ့သူ့ဘဝက ကျွန်တော်မခန့်မှန်းနိုင်အောင်

နက်ရှိုင်းကြမ်းတမ်းသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ခံစားရသည်။

“မင်းမောတဲ့တစ်နေ့က ဘဝနောက်ဆုံးနေ့လဲ ဖြစ်နေဦးမယ်...”

သူ့ရယ်လေသည်။

“ကျွန်မကို ရှင်နားမလည်ပါဘူး...ဘယ်သူမှလဲ နားမလည်ပါဘူး...”

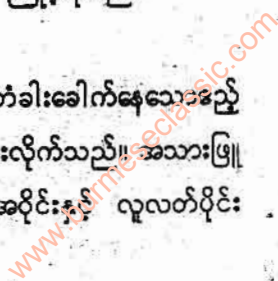
အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုမနှုတ်ဆက်ဘဲ သူ့အခန်းဖွင့်၍ဝင်သွားသည်။ သူ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုနေ့နောက်ပိုင်း မတွေ့ဖြစ်ကြ။
 ကျွန်တော်က အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ပြည်ပသို့သွားရ
 သည်။ သူက သူ့တပည့်တွေနဲ့ စာသင်ပိုင်းတွေကတစ်ဖက်၊ ဆေးရုံ
 ကတစ်ဖက် အပြင်ဆေးခန်းကတစ်ဖက်၊ ဝတ္ထုရေးတာတစ်ဖက်ဖြင့်
 ခွပ်ယုက်ခတ်နေလေသည်။ တစ်လခွဲခန့် ဥရောပတွင် အလုပ်ကိစ္စဖြင့်
 ကြာမြင့်ပြီး ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လာတဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်သည် သူ့
 ထံသို့လာသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...”

ဘဲလ်တပ်ထားရက်သားနဲ့ မမြင်ဘဲ တံခါးခေါက်နေသော ဧည့်
 သည်ကို ကျွန်တော်စိတ်တိုစွာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အသားဖြူ
 ဖြူ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်၊ ရွှေရောင်မျက်မှန်အဝိုင်းနှင့် လူလတ်ပိုင်း

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် လက်ထဲမှာ နှင်းဆီပန်းတွေ တပွေတပွေ ပိုက်ကြီးကို ထားပြီး မတ်တပ်ရပ်နေလေသည်။

“ခင်ဗျား လူမှားနေပြီထင်တယ်...”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော် မေ့အတွက် ပန်းနဲ့လက်ဆောင် လာပို့တာ... ခင်ဗျား ဧကသိမ်းထားပေးလို့ရမလား...”

“မေ့အတွက်...”

“ဟုတ်တယ်... စာရေးဆရာမ သမ္ဘူလလေ...”

“ရပါတယ်... ဘယ်သူလားပေးတယ်လို့ ပြောပေးရမလဲ...”

“ကိုကြီးလို့ပြောပေးပါ...”

“ခင်ဗျားနာမည်က ကိုကြီးလား...”

“ဒေါက်တာမင်းလတ်ပါ...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ထားခဲ့လေ...”

ကျွန်တော်သည် အပွင့်ကြီးကြီး နှင်းဆီပန်းများကို ကြည့်ကာ အမြင်ကတ်လာသည်။ ကျွန်တော့်တသက်မှာဖြင့် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ဒီလို ကဗျာဆန်ဆန် ပန်းမပေးခဲ့။ အလုပ်ရှုပ်သည်။

ညနေစောင်း၍ သူပြန်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်က ထိုလူကြီး ကိုယ်တော်ပန်းနှင့်ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ့အားပေးလိုက်သည်။

“ကိုကြီးလားသွားတာကိုး...”

ဟု သူက ခပ်ဆဆရွတ်ကာ ပြုံးသည်။ သဘောကျတဲ့အပြင်

www.burmeseclassic.com

“မင်းချစ်သူလား...”

“ရှင်ကလဲ တွေ့သမျှယောက်ျားတိုင်း ကျွန်မချစ်သူလားမေးနေတော့တာပဲ...တော်တော်စပ်စုတဲ့လူ...”

“မင်းကြည့်ရတာ ပီတိဖြာနေပုံရလို့ပါ...”

“ကျွန်မကို ကိုကြီးက သိပ်ချစ်တာရှင်...ကျွန်မစိတ်ဆိုးမှန်း သိလို့ ပြန်ချောတာလေ...”

“ဟိုတစ်ခါ မင်းငိုတာ အဲဒီလူနဲ့ပတ်သက်လား...”

“အင်း...”

“မင်း အဲဒီလူနဲ့လက်ထပ်ရင် စိတ်ညစ်ရမယ်...”

“ရှင်ကဘာလဲ...အတိတ်နိမိတ်တွေကြိုထုတ်လို့...”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို သိပ်ဂရုစိုက်ပြတဲ့ယောက်ျားမျိုးဟာ ရက်စက်ပြီဆိုရင် အဲဒီမိန်းမအပေါ်မှာ ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်တော့တာပဲတဲ့...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူ့လက်ထဲကပန်းစည်း လွတ်ကျသွားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ခဏချင်းညိုသွားသည်။

“ကိုယ်စကားမှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါမေ...”

“ဟင့်အင်း...မမှားဘူး...ရှင်ပြောတာမှန်တယ်...သိပ်မှန်တယ်...အဲဒါ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေရဲ့ ပညာတစ်မျိုးလေ...ဘာလို့လဲ...သေသွားတဲ့ ကျွန်မချစ်သူဟာ သူ့ဘဝမှာ ကျွန်မကို အချစ်ဆုံးပါလို့ သူ့သေတဲ့အထိ လိမ်ညာသွားခဲ့ရုံတင်မကဘူး...သူ့ရှိ

နေတုန်းက သူ့ညီမပါလို့ပြောပြီး ဝင်ထွက်နေတဲ့ အေးအေးနိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့သူဟာ ကျွန်မ မသိတဲ့အချိန်တွေမှာ တိတ်တိတ်ပုန်းညားခဲ့ တယ်ဆိုတဲ့အထောက်အထားတွေ သူ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ကျွန်မတွေ့လိုက် ရလို့ပဲ...အဲသလိုညာရက်လို့ သူဟာ ကျွန်မဘေးကနေ ရောဂါဆိုး ကြီးတစ်ခုခံစားပြီး လူ့ဘဝက စောစောစီးစီးထွက်သွားရတာလို့ ကျွန်မယုံတယ်...ကျွန်မ သူတို့ကိုသိပ်မုန်းတယ်...သိပ်ရွံတယ်... ကျွန်မဝတ္ထုတွေထဲမှာ အဲဒီနာမည်ကို အမြဲမီးလိန်လုပ်ပစ်တယ်... မုန်း လွန်းလို့...”

ပြောရင်း သူငိုပါလေတော့သည်။

ကလေးတစ်ယောက် နာနာကျင်ကျင်အရိုက်ခံထားလို့ ရှိုက် ကြီးတင်ငိုတဲ့အငိုမျိုးနဲ့ ငိုတာဖြစ်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ငိုတာကို ကျွန်တော်သေချာမမြင်ဘူးနဲ့။ အခု မှမြင်ဖူးသည်။ ပထမ မျက်လုံးများနီရဲလာသည်။

မျက်လုံးထောင့်စွန်းက မျက်ရည်ဥလေးများက တရစပ် စီးလာ လာသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာတစ်ဝက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နဲ့အုပ်ကာ အသံထွက်တဲ့အထိ ငိုတော့တာဖြစ်သည်။

“ကျွန်မသိပ်မုန်းတယ်...သူတို့ ကျွန်မကိုညာရက်တယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်မ လူတွေကို လုံးဝမယုံကြည်တော့တာပဲ...ကျွန်မ ကို သူ့သိပ်ချစ်တယ်လို့ထင်ခဲ့တယ်...တကယ်တော့ သူက ကျွန်မရဲ့ ဆရာဝန်လောင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ အောင်မြင်မယ့်စာရေးဆရာမဆိုတာ

သေချာလို့ ကြိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ...လူယုတ်မာ...လူကောက်
ကျစ်ပဲ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းချစ်ခဲ့တယ်မို့လားမေ...”

“အခုက လူတစ်ယောက်ကို ချစ်လွန်းလို့ သူ့သေတဲ့အထိ
မမေ့နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး...မုန်းလွန်းလို့ မေ့လို့မရတာ...ဒါကြောင့်
ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်...သိပ်ဂရုစိုက်လွန်းရင် သိပ်ရက်စက်တော့မှာ
သေချာ တယ်သိလား...”

“ကဲကဲ...တိတ်တော့...ကလေးလဲမဟုတ်ဘူး... မင်းဒီလို
ထစ်ခဲနဲ့ရှိငိုပုံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သူများနိုင်ငံမှာ အလုပ်လုပ်မလဲ...ကြံ
ကြံခိုင်ခိုင်စမ်းပါမေ...ဟုတ်ပြီလား...”

သူ ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်လိုက်တဲ့မျက်လုံးများက မသိနား
မလည်သော ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြူစင်လှပါသည်။

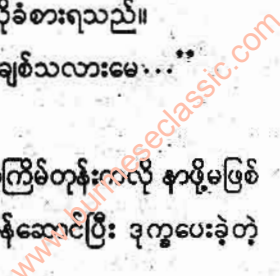
ရှေ့လျှောက် သူ့နားမှာ ကျွန်တော်ရှိနေချင်သောစိတ်စေတနာ
ကလည်း ဘယ်နားက ပေါ်လာမှန်းမသိ။

အဆုံးအရှုံးတွေနဲ့ကောင်မလေးပဲ။ သူ့ခမျာ မာနနဲ့ တင်းခံထား
ရတာ။ ကျွန်တော် သူနဲ့ပိုနီးကပ်လာသလိုခံစားရသည်။

“မင်း ဒေါက်တာမင်းလတ်ကို ချစ်သလားမေ...”

“ဘာလို့မေးတာလဲ...”

“မင်း ဒုတိယအကြိမ်ဆို ပထမအကြိမ်တုန်းကလို နာဖို့မဖြစ်
နိုင်တော့ဘူး သိရဲ့လား...မင်းကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့

လူကို မင်းနောက်တစ်ကြိမ်ကြုံလို့မဖြစ်တော့ဘူး...ဒီတစ်ကြိမ်မှာ
သေချာစဉ်းစားရမယ်..."

"ရှင်က ကျွန်မအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ..."

"သိတာမသိတာက အရေးမကြီးပါဘူး...မင်းထိခိုက်နစ်နာ
မှာ ကိုယ်စိုးရိမ်တယ်မေ...သိလား...အဲဒါ တကယ့်စေတနာပဲ...
အချစ်ငတ်လို့ရှိရင် မိန်းမတွေဟာ ပိုယုံမှားလွယ်တတ်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်အသက်နဲ့ အတွေ့အကြုံအရ သိနေပြီ...မင်းကြောက်နေတဲ့
ကိစ္စကွေ့ ထပ်မဖြစ်စေချင်ဘူး..."

"ကိုကို..."

"ကိုယ် မင်းရှေ့မှာ ရှိနေခွင့်ရချင်တယ် မေ...မင်းရဲ့အနာ
ဟရတွေ၊ အဆုံးအရုံးတွေကို ကိုယ်ပြုပြင်မယ်...မင်းရဲ့အထီးကျန်
တဲ့ဘဝကို ကိုယ် နွေးထွေးစေချင်တယ်...ကိုယ် အချိန်တွေကို ယုံ
ပါတယ်မေ...ကိုယ်စောင့်နေပါ့မယ်..."

သူနားလည်မယ်ထင်ပါသည်။

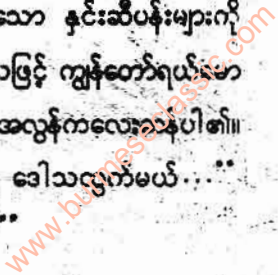
သူများတွေအတွက်တော့ အဲဒီစကားက ဘာမှလေးနက်ခြင်း
မရှိဘဲဟုတ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူ့အတွက်ကတော့ စောင့်နေမယ်ဆိုသော
စကားသည် အများကြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်နဲ့သူ မိုင်ပေါင်းဘယ်လောက်ဝေးကွာပါစေ... အချိန်
တွေဘယ်လောက်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရပါစေ၊ အခက်အခဲကြန့်ကြာမှုတွေ
ဘယ်လောက်ပဲများပြားပါစေ၊ သူ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲရောက်ဖို့
ထွန်တော်စောင့်မည်။

ထိုနေ့က ဒေါက်တာမင်းလတ်ပေးသော နှင်းဆီပန်းများကို
ထွန်တော့်အိမ်ကအမှိုက်ပုံးထဲ သူထည့်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်ရယ်မာ
ပြန်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် သူသည် အလွန်ကလေးသန်ပါ၏။

“မင်းလုပ်ပုံကိုမြင်ရလို့က အဲဒီလူ ဒေါသလွန်မယ်...”

“ကိုကြီးက ဒေါသထွက်ဘူး...”

“လူပဲ ဒေါသမဲထွက်တတ်တာ ရှိလို့လားမေ...”

“ဟုတ်တယ်...ကိုကြီးက အရမ်းပညာတတ်ဆန်တယ်... မျက်နှာက ကြည့်ရုံနဲ့ သူ့စိတ်ကို အကဲခတ်လို့မရဘူး... ကျွန်မကိုတော့ သူတကယ်ချစ်ပါတယ်... သူ့မိဘတွေကလဲ အရမ်းလိုလိုလားလားရှိ ကြတယ်...”

“တင်မောင်ကရော...”

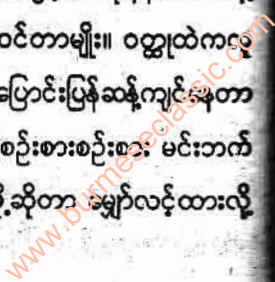
“ကိုတင်မောင်က သူငယ်ချင်းလေ...”

“မေ... မင်းကိုကြိုက်နေတဲ့လူတွေကို မင်းသူငယ်ချင်းလို ဘယ်လောက်ဆက်ဆံပါစေ သူတို့က မင်းကို မိန်းမတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံမှာပဲကွ... မင်း တင်မောင်နဲ့ မတွဲသင့်ဘူး...”

သူက ငြိမ်သက်သွားကာ

“ကျွန်မ တကယ်သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်တာပါ ကိုကို...”

ဟု ထပ်ချေပသည်။ ယောကျ်ားတွေအကြောင်းကို မင်းနားမလည်သေးပါဘူးမေ။ ယောကျ်ားဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကအသာထားပြီး တွေးတတ် ပြောတတ်သောလူမျိုး။ မင်းအခွင့်အရေးနဲ့ပေးတာနဲ့ ဒီမိန်းမ ငါ့ကို ကျိန်းသေပေါက်ကျပြီဟု ထင်တာမျိုး။ ဝတ္ထုထဲကလူတွေနဲ့ အပြင်ကလူတွေရဲ့ သဘောထားက ပြောင်းပြန်ဆန်ကျင်နေတာမျိုး။ မင်းက ဘယ်လောက်ပဲ အဖြူရောင်နဲ့ စဉ်းစားစဉ်းစား မင်းဘက်ကလို သူတို့ဖြူဖြူစင်စင် တွေးခေါ်တတ်ဖို့ဆိုတာ မျှော်လင့်ထားလို့ မရဘူးမေ။

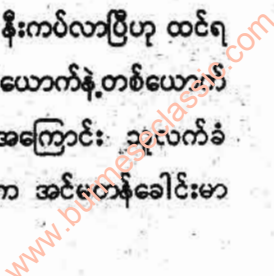
ကျွန်တော် အဲဒီစကားတွေ ဘယ်လိုပြောပြရပါ့မလဲ။

“ကြည့်ရတာတော့ မင်း ချာတိတ်မကလေးလို ဆုံးဖြတ်တတ်
ဇာတိနဲ့ပဲထင်တယ်...အပြင်ကလူတွေကို ဝတ္ထုထဲကလို ဘယ်တော့
မှ မထင်နဲ့မေ...ပညာတတ်တတ် မတတ်တတ် ယောကျ်ားဟာ
ယောကျ်ားပဲ...ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်တွေ့တဲ့ သတ္တဝါမျိုးစိတ်တွေချည်း
ပဲ...ဘယ်သူမှ မင်းဘက်က လှည့်စဉ်းစားပေးမှာမဟုတ်ဘူး...
တင်မောင်က ပြောရမယ်ဆို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်
ပဲ...မင်းကိုပြောချင်တာ မင်းယောကျ်ားတွေအကြောင်း ကိုယ့်ထက်
ပိုသိချင်သိမယ်...မင်းက စာရေးဆရာမပဲ...မင်းရည်းစားတွေအများ
ကြီးထားခဲ့မှာပဲ...ဒါပေမယ့် လူတွေရဲ့ လှည့်ပတ်ကောက်ကျစ်တာ...
စကားကို ကိုယ့်ဘက်ဆွဲပြောတာ...ကိုယ်ရတဲ့အချိန်မှာတစ်မျိုးပြော
ပြီး မရမှန်းသေချာရင် ပိုးဆိုးပက်သက်ပြောတာမျိုး မင်းထက်အသက်
ကြီးတဲ့ကိုယ်က ပိုနားလည်တယ်...”

“ကိုကိုက ဆုံးမတတ်တယ်နော်...”

“မင်းစိတ်ထဲကို ကိုယ်လှမ်းကြည့်နိုင်တယ်လေ...”

လူနှစ်ယောက်သည် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးကပ်လာပြီဟု ထင်ရ
သောအချိန်ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဆေးမကူညီမှုရှိရင်...အင်မတန်နွေးထွေးတဲ့အကြောင်း သူပေက်ခံ
ဆောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားရဦးပေမည်။ သူက အင်မတန်ခေါင်းမာ
တာ လက်ပေါက်ကတ်သည်။

“ကိုတင်မောင်လိုလူစားတွေ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ရှိပါတယ်...”

“ကျွန်မသိပါတယ်လို့ မင်းပြောချင်တာမို့လား...ကိုယ် မင်းကို ဟင်မောင်နဲ့တွဲမတွေ့ချင်ဘူး...မင်းသူ့ကို သတိထားပါမေ...”

“ကျွန်မမှာ ကိုကို့လိုအိမ်နီးချင်းရှိတာ ကံကောင်းဟာပဲ... အမှန်ဆို ကိုကို့နာမည် ဟန်စောဆိုတာ ကျွန်မ ကိုတင်မောင်နဲ့ Paradise လာတဲ့နေ့ကမှ သိတာ...သိသိချင်း စိတ်တော့ဆိုးသွားတယ်...”

“မင်းကိုလိမ်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး...”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့တကယ့်အင်ကိုရင်းလို သဘောထားလို့ ကိုကို့လို ဆက်ခေါ်တာပေါ့...”

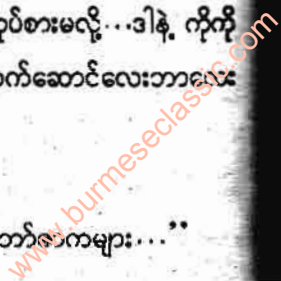
စကားလုံးကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာသုံးနှုံးတတ်သူပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘာကိုဆိုလိုတာ ကျွန်တော်သိသည်။ ကိစ္စမရှိဘူးမေ။ ကိုယ် မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် သီးခံဖို့ နံပါတ်တစ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီးသားပဲ။

“ကိုယ် ဒီညစာ မင်းဆီကတောင်းစားလို့ရပြီလား...”

“ရတယ်...ဒီည ဆီချက်ခေါက်ဆွဲလုပ်စားမလို့...ဒါနဲ့ ကိုကို Europe ကပြန်လာတာ ကျွန်မအတွက်လက်ဆောင်လေးဘာလေး တောင်မဝယ်ခဲ့ဘူးလား...”

“ပိုက်ဆံမရှိတော့လို့...”

“ယုံတယ် သိလား...ကိုကို့လို ဘော်ကများ...”

“ကိုယ် အဲဒီလို လက်ဆောင်တွေပေးတာ ဝါသနာမပါဘူး... ကလေးကလားဆန်တယ်လို့ ထင်တယ်...”

“အင်း...အင်း...နောက် ဘယ်သွားဖို့ရှိသေးလဲ...”

“ဆစ်ဒနီ...”

“ဩစတြေးလျပေါ့...”

“အင်း...”

“ပျော်စရာကြီးနော်...ကျွန်မလဲ အဲသလိုလျှောက်သွားချင်တယ်တာ...တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့လေ...”

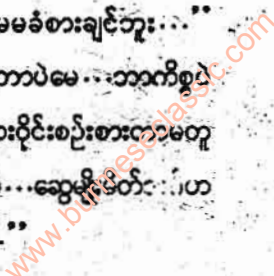
“လိုက်မလားမေ...”

“ဆစ်ဒနီကိုလား...”

“အင်းလေ...မင်းဘယ်မှရောက်ဖူးပုံမရဘူး... ဘန်ကောက်ဆောင်ရောက်ဖူးရဲ့လား...”

“ဟင့်အင်း...ဒါပေမယ့် ကျွန်မ နိုင်ငံစုံလျှောက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ...ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ်သွားမယ်...ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုးဘူးလို့လေ...ကျွန်မကြောင့် သူများကိုလည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်စေချင်သလို သူများကြောင့်လည်း ကျွန်မမခံစားချင်ဘူး...”

“လူဆိုတာ တစ်ယောက်ထဲနေလို့မှမရတာပဲမေ...ဘာကိစ္စပဲဖြစ်တစ်ယောက်တည်းဆုံးဖြတ်တာနဲ့ အများဝိုင်းစဉ်းစားတာမတူဘူး...ဒါကြောင့် လူ့ဘဝမှာ နေဖို့အဖော်လိုတယ်...ဆွေမျိုးမိတ်...ဟ...လိုတယ်...သူငယ်ချင်းဆိုတာလိုတယ်...”

သူဘာမှပြန်မပြော။ သိပ်လက်ခံချင်ပုံမရဘဲ နေရာမှထသည်။

“ခေါက်ဆွဲပြုတ်လိုက်ဦးမယ်...”

“ကိုယ်ပါလိုက်ကူပေးရဦးမလား...”

“ရပါတယ် . ကြက်သားကပြုတ်ပြီးလှီးထားပြီးသားပဲ ... ဧည့်ခန်းမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေလေ...ရော့ ကျွန်မငယ်ငယ်ကတည်းက ခုထိ ဓါတ်ပုံတွေ ဆုပေးပွဲပုံတွေများပါတယ်...အပျင်းပြေကြည့်ပေါ့... စီဒီဖွင့်ပေးထားခဲ့မယ်...”

ဆိုကာ ဓါတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တွေ ရှေ့ချပေးသည်။ ဘရိုင်ယန် အေဒမ်ရဲ့ စီဒီတစ်ချပ်ထည့်ဖွင့်ပေးထားခဲ့ကာ နောက်ဖေးချောင်းဝင် သွားသည်။

ဓါတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ရှေ့ဆုံးမှာ မီးမီးသို့ အမှတ်တရ ကိုကိုဟု ရေးထားတာတွေ့သည်။ သေသွားတဲ့လူဖြစ်မည်။ ဓါတ်ပုံပေါင်းမြောက် မြားစွာမှာ ထိုသူဟုထင်ရသူတစ်ပုံမှမတွေ့ရ။ သူငယ်ချင်းတွေသာ တွေ့ရသည်။ ပုဂံမှာရှိက်ထားတဲ့ပုံတွေက အလင်းအမှောင်အားကောင်း လှသည်။ ဓါတ်ပုံထဲမှာ အသားပိုဖြူကာ အရပ်ပိုမြင့်သလိုထင်ရသည်။ သူသည် သိပ်လှတဲ့အမျိုးအစားထဲမှာမပါ။ သူ့မျက်နှာက သူများကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တတ်မယ့်ပုံ လုံးဝမရှိတာတော့ သေချာသဖြင့် ပြီးတော့ သူ့ပရိသတ်တွေရဲ့ မိတ်ဆက်စာတွေကိုလဲ တွေ့ရသည်။

မိန်းမတွေရဲ့မျက်နှာတွေကို အကဲခတ်ကြည့်လျှင် နိုင်လိုမင် ထက်ပြုတတ်မည့်မျက်နှာမျိုးမှာ မျက်ခုံးကို အမြဲတမ်းထားတတ်သည်။

အကြားသန်သောမျက်နှာမျိုးမှာ ပွဖောင်းဖောင်းဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်း
 ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်သည် ခပ်စုစုသဏ္ဍာန်နှင့် နှာခေါင်းထက်ပိုကျယ်
 တဲ့သဏ္ဍာန်ဟူ၍တွေ့ရသည်။ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ရှိသည့်မျက်နှာမျိုးမှာ
 မျက်လုံးများက ရီဝေနေတတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
 လျှင် အရောင်ထွက်နေတတ်သည်။ တချို့မျက်နှာများက ပြုံးရွှင်သော်
 ထည်း မျက်လုံးများကမူ စူးရှနက်မှောင်လျှင် အကောက်ကြံတတ်
 သည်။

ခါတ်ပုံအယ်လ်ဘစ်ကိုပိတ်ပြီး တွေ့ကရာမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်
 ကောက်လှန်လိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးကိုလှန်လိုက်ပြီး အတွင်းစာမျက်
 နှုတ်ထိပ်ဆုံးမှာ ဆရာမသမ္မုလသို့ မေတ္တာလက်ဆောင်ဟူ၍ ရေးထား
 သည်။ မာတိကာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်သော် ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍ၌ သူ့ဝတ္ထု
 တိုတစ်ပုဒ်ပါသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော်ဖတ်လိုက်သည်။

ဖတ်ရင်းနဲ့ ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ဖူးသလိုပဲဟု စိတ်ယုံမှာသိလာသည်။
 ဝတ္ထုအောက်ဆုံးရောက်မှ ဂျပန်စာရေးဆရာ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို
 သာသာပြန်သည်ဆိုမှ ရှင်းသွားသည်။ မြန်မာစာအရေးအသားပိုင်းမှာ
 အရည်အချင်းရှိနေလို့ဆိုတာ သက်သေပြနေသည်။ အစကတော့
 ထွန်တော်လုံးဝအထင်မကြီးခဲ့။ ပုံစံနဲ့လိုက်ပြီးဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မြန်မာဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော်နောက်ဆုံးဖတ်ခဲ့တာ ဂျူးအထိပဲ
 ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အသိဉာဏ်၊ ခွန်အားနှင့်
 ခံစားမှုရသပေးနိုင်သော စာပေမျိုးကို အင်တာနက်မှ ကျွန်တော်ဖတ်

ခွင့်ရခဲ့တာမို့ စာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားတော့။

ရယ်စရာတွေကို အဓိပ္ပါယ်မရှိရေးပြီး နာမည်ရလာဖို့ဆိုတာ အင်တာနက်စာအုပ်လောကမှာ လုံးဝမရှိ။ အဖြစ်သနစ်ဝစ်ခုဟာ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လားဆိုတာနဲ့ချိန်ထိုးပြီး Entertainment ကို ဆုံးဖြတ်ကြတာမို့ ကျွန်တော်သည် အင်တာနက်စာအုပ်လောကနဲ့ ချိန်ထိုးပြီး သူ့ထိုဆရာဝန်အဖြစ်ထက် စာရေးဆရာအဖြစ်က ပိုအောင်မြင်မယ်ဟု ထင်ကြေးပေးနေမိသည်။ သူ အင်္ဂလိပ်စာကို နောက်သုံးနှစ်ယောက် ထပ်လေ့လာလိုက်လျှင် နဂိုပါရမီဖြင့် အင်တာနက်စာအုပ်လောကကို ဝင်တိုးနိုင်မဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတွေ ဘာလို့မရေးနိုင်ရမလဲ။

“ကိုကိုက ကျွန်မဝတ္ထုတွေဖတ်လို့ပါလား...”

အသံနဲ့အတူ လက်ထဲတွင် ဆီချက်ပန်းကန်နှစ်ပန်းကန်ကိုင်ထားသော သူ့ရောက်လာတော့ သူ့ထက်ထဲမှ ပန်းကန်တွေထို့ ကျွန်တော်ထံယူလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ကြိုက်လား...”

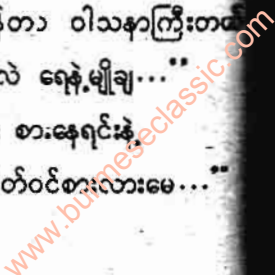
“ဘာသာပြန်တာမဆိုးဘူး...”

“ဟုတ်လား... ကျွန်မဘာသာပြန်တာ ဝါသနာကြီးတယ်ကိုကိုရဲ့... ကဲ... စား... စား... မကောင်းလဲ ရေနဲ့မျိုချ...”

ပြောပြီး သူ့ဟာသူရယ်လေသည်။ စားနေရင်းနဲ့

“မင်း... အင်တာနက်စာပေကို စိတ်ဝင်စားလားမေ...”

ဟု ကျွန်တော်စပ်စုမိသည်။

“အင်တာနက်စာပေ...ဟုတ်လား...”

“သိလား...”

“အင်း...သိတယ်...”

“ကြိုးစားကြည့်ပါလား...”

“ကျွန်မကိုယ်ပိုင် Web Site မရှိဘူးလေ...”

“ကိုယ်ကူညီမယ်...”

“အမယ်လေး ကိုကိုရယ်...ကွန်ပျူတာတစ်လုံးတောင် ကျွန်မ
ဝယ်နိုင်ပါဘူးရှင်...အထင်မကြီးပါနဲ့...ကျွန်မ မချမ်းသာဘူး
နော်...”

“မင်း အင်္ဂလိပ်စာဆက်လုပ်ရင် ရေးနိုင်မယ်ထင်တယ်...”

ဒီလိုပဲ ကြိုးစားကြည့်ပါလားမေ...”

“ဟင့်အင်း...မလုပ်ဘူး...”

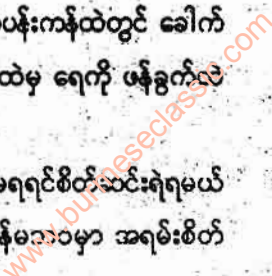
“ဘာဖြစ်လို့တုန်း...”

“မလုပ်ချင်လို့...လုပ်ချင်တဲ့စိတ်မရှိလို့ပေါ့...”

“မင်း ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်ပြီလား...”

ကျွန်ကော်တို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ဆီချက်ပန်းကန်ထဲတွင် ခေါက်
ပြားမရှိတော့ပါ။ သူက သောက်ရေပုလင်းထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်ထဲ
သွင်းကာ ကျွန်တော့်ထံလှမ်းပေးသည်။

“ဘာမဆို သိပ်မြင့်မြင့်မှန်းထားတာ မရရင်စိတ်ဆင်းရဲရမယ်
နော်...ကျွန်မ ဘာကိုမှ ပလိုချင်ဘူး...ကျွန်မဘဝမှာ အရမ်းစိတ်

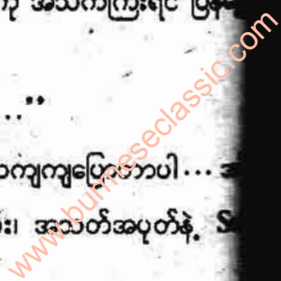

ဆင်းရဲခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေချည်းပဲ...ဒါကြောင့် ထပ်စိတ်မဆင်းရဲချင်ဘူး...ပြီးတော့ ပစ်မှတ်ဆိုတာ တစ်ခုပဲကောင်းပါတယ်...ဒီလောက်နဲ့ကျေနပ်ပြီလားဆိုတော့ ကျွန်မငယ်ငယ်ကစည်းက တစ်နေ့ ငါစာရေးဆရာဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ရည်မှန်းထားတာမျိုးမရှိခဲ့ပဲ ကိုကိုရဲ့...စိတ်ညစ်တော့ စာရေးမိတယ်...ဝတ္ထုတွေဖြစ်လာတယ်...အဲဒါတွေကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေပို့ရင်း အရွေးခံရလို့ ဖြစ်လာတယ်...နောက် ကျွန်မက စာသိပ်ဖတ်တယ်...အဲဒီမှာ စာရေးနည်းတွေအားလုံး တဖြည်းဖြည်းသိလာတယ်...ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းတွေကို အဲဒီစာဖတ်တာထဲရတဲ့ပညာတွေနဲ့ပဲ ရေးဖြစ်တယ်...လူတချို့လက်ခံတယ်...တော်တော်များများ ကျွန်မကိုမကြိုက်ကြဘူး...စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာတွေ...မညားလို့တဲ့...ကျွန်မ မသေချာတဲ့နေရာတစ်ခုအတွက် ဆရာတို့ဆိုတဲ့ ဖောင်မဖျက်ရဲဘူး ကိုကို...သတ္တိမရှိဘူး...ပြီးတော့ စာရေးဆရာနဲ့ဆရာဝန်...ကျွန်မ စာရေးဆရာအရင်ဖြစ်ခဲ့တာလေ...ဒါကြောင့် အကြီးက အနစ်နာခံတဲ့သဘောမျိုးပေါ့...မသေချာတာတွေချည်းပါပဲ...ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာဘဝကို အသက်ကြီးရင် ပြန်ချယ်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်..."

"မင်းစိတ်က ဆန်းကြယ်တယ်..."

"အင်း...ဟုတ်လို့လား...သဘာဝကျကျပြောတာပါ..."

တာနက်စာပေဆိုတာက အကြမ်း၊ အရမ်း၊ အသတ်အပုတ်နဲ့ S

(လိင်)ကိစ္စတွေ ရောမွှေထားတာတွေများတယ်...ကျွန်မက မရေးရဲဘူး...အဲ...”

သူ့မျက်နှာတစ်ချက်ရဲသွားကာ ရှိတို့ရှုန့်တန့်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟို...ကိုယ်ရေးတဲ့စာ ကိုယ်ပြန်ဖတ်ပြီး မရှုက်ချင်ဘူး... ကိုယ်က မြန်မာလေ...အဲဒီစိတ်တော့ရှိတယ်...ပြီးတော့ ကိုယ်လက်ခံထားတဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ ဆန့်ကျင်တာတွေမရေးထွက်ဘူး... တစ်ခုခုရေးလိုက်ရင်...ဆယ်ကျော်သက်တွေ လိုက်လုပ်မှာကြောက်တယ်... အဲသလိုမျိုးပေါ့...”

“မင်းစေတနာ မင်းကိုပြန်အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်...”

“တော်ပါပြီရှင်...ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်အောင်မြင်ဖို့လဲ မမျှော်လင့်ပါဘူး...ဘယ်လိုပြောရမလဲ...ကျွန်မ ကျော်ကြားတာကြီးကို မကြိုက်ဘူး...ကျောင်းတုန်းကလဲ အဲဒီဒဏ်ကို ကျွန်မတော်တော်ခံရတယ်...ကိုယ်ကစိတ်ဝင်စားတဲ့ဘာသာက Medicine (ဆေးပညာ)နဲ့ OG(သားဖွားမီးယပ်) S_x(ခွဲစိတ်ကုပညာ)ဖြေတော့ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ...စာရေးဆရာမ မဲမဲ S_x စာမေးတာ မရဘူးဆိုပြီး MSC တွေကြားမှာ နာမည်ကိုကြီးတာ...အရမ်းရှက်တာပဲ...စာဆိုတာကတော့ ရတာလဲရှိမယ်...မရတာလဲရှိမယ်...ဒါပေမယ့် ကိုယ်မရရင် စာရေးဆရာမဆိုတာက နောက်ကပါလာရော...အဲဒါကို မကြိုက်ဘူး...I mean They are different Novelist & Medical Student have not the same source like this”

ကျွန်တော့်မှာ သူပြောပုံကြည့်ပြီး ဟားရလေသည်။ စာရေးဆရာမ မဲမဲတဲ့။ သူ့ကို နာမည်ပေးသူကို တော်တော်ကျေးဇူးတင်ရသည်။ သူ့ကို ကွက်တိတိအောင် ပြောနိုင်သောစကားပဲ။

“မင်းအသားက ညိုတယ်နော်...”

“အင်း...ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ကုလားမလို့ အခေါ်ခံရတယ်... တကယ်ပဲ...ဒါပေမယ့် ကြီးလာတော့ မရှိတော့ပါဘူး...Skin color does not make the man လေ...အဲသလိုထင်တယ်...”

“ကိုယ်လဲ မင်းကို ဆရာမမဲမဲလို့ ခေါ်မှပဲထင်တယ်...”

သူက နှုတ်ခမ်းကိုအုပ်ကာ ရယ်လေသည်။ မျက်ရည်ထွက်တဲ့အထိရယ်သည်။ သူ့ရယ်တာကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ လိုက်ရယ်ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ...ကျွန်မကို ရှင်အဲသလိုခေါ်ရင်...ရှင့်ကို ကိုတင်မောင်ပြဿနာရှာမှာပေါ့...”

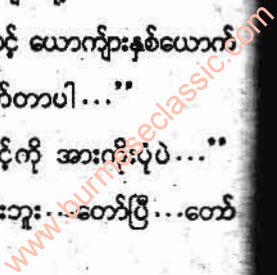
ကျွန်တော် ရယ်နေရာမှ ရပ်သွားသည်။

“မင်းက ကိုယ့်ကို ပြဿနာရှာစေချင်လို့လား...”

“အဲသလိုမပြောပါဘူး...ကျွန်မကြောင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက် ရန်တော့မဖြစ်ရပါဘူး...ရှင်ကလဲ...နောက်တာပါ...”

“ကိုယ့်အမြင်တော့ မင်း တင်မောင်ကို အားကိုးပုံပဲ...”

“ဟာ...ကျွန်မ ဘယ်သူမှအားမကိုးဘူး...တော်ပြီ...တော်

ဦး...ရှင်စိတ်ဆိုးသွားပုံပဲ...ကျွန်မ စကားအထအနကောက်တဲ့လူတွေ
ထို မကြိုက်ဘူး ကိုကို...ကျွန်မစတာပါ..."

"ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့တင်မောင် မင်းကြောင့် ပြဿနာတက်
ရတာတော့ သေချာသလောက်ပဲမေ..."

"ရှင်ကတော့လေ...သိပ်ခက်တဲ့လူပဲ...ဟာ...ရှင်...ရှင်
ခေါင်းပေါ်မှာ..."

သူက အလန့်တကြားထအော်သဖြင့် ကျွန်တော် အရမ်းလန့်
သွားသည်။ ကပျာကယာ မတ်တပ်ထရပ်ကာ ခေါင်းကိုလက်ဖြင့်
ခုတ်ခါတော့ ထရယ်လေသည်။

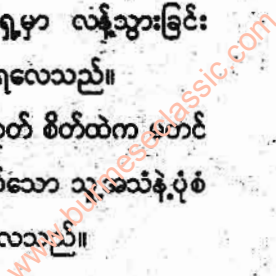
"တကယ်ထင်သွားတဲ့ပုံပဲ...စတာ...ရှင်ခေါင်းမှာ ဆံပင်ရှိ
အယ်လို့ ပြောမလို့..."

"မေ...မင်းတော့လေ..."

"ကျွန်မက အတည်ပေါက်နဲ့ နောက်တတ်တယ်လေ...သိရဲ့
အ...နောက်ဆို သတိထားပေါ့...ကဲ...ပြန်တော့...ကျွန်မ စာပတ်
ညှိအယ်..."

ကျွန်တော့်မှာ ယောက်ျားတန်မဲ့ သူ့ရှေ့မှာ လန့်သွားခြင်း
အတွက် အောင့်သိအောင့်သက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

ကိုယ့်အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်ထဲက မောင်
အဖေဖြစ်မှုကို ပြောပျောက်အောင် စနောက်လိုက်သော သူ့အသံနဲ့ပုံစံ
ပြန်မြင်ကာ တစ်ယောက်ထဲ ရယ်မောမိလေသည်။

ဘာတဲ့။ ဓာရေးဆရာမ မဲမဲတဲ့။

သူ့ကိုသူ ပြောပြောပြီး ရယ်သောဟန်ကို ကျွန်တော်တွေ့ပြီး
ပြုံးစိစိဖြစ်လာသည်။

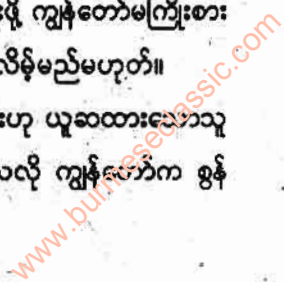
အခန်း (၂)

ကမ်းစပ်က ရေလှိုင်းတွေကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်
နှစ်မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုချစ်ရတာဟာ ရေ
ဆက်နေတဲ့ကမ်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်ရတာနဲ့ တူပါသည်။

ကိုယ့်ခြေဖျားတွေကို လာထိလိုက် ပြန်ဆင်းသွားလိုက်ဖြင့်
အလှူကိုစယ်နေသော ရေလှိုင်းများသည် ကိုယ်နဲ့ ဝေးလိုက်နီးလိုက်
ဖြစ်နေသော မိန်းမနဲ့တူသည်။

သူ့အား ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို ဆွဲသွင်းဖို့ ကျွန်တော်မကြိုးစား
ပါ။ ဒီတသက် ဘယ်တော့မှလဲ ကြိုးစားလိမ့်မည်မဟုတ်။

အချစ်ဆိုတာ ဖြေလျှော့လွတ်တင်ခြင်းဟု ယူဆထားသောသူ
သည် ကိုယ်တိုင်က စွန့်တစ်ကောင်ဖြစ်ချင်သလို ကျွန်တော်က စွန့်
တတ်သူဘဝနဲ့ပဲ ကျေနပ်ရောင့်ရဲပါသည်။

သူ့ကို စချစ်သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေ ပြည့်သိပ်လာတိုင်း ကျွန်တော် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဆုံးမခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုချည်ရင် ရန်းကန်ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတာ သိနေသော ကျွန်တော့်အဖို့ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ရင်နှင့်ရမည်ထင်ပါသလဲ။

တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် နီးနေရက်ကဝေးလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် သူ့နားသို့ တိုးကပ်သွားတိုင်း သူသည် မသိမသာဖြင့် နောက်သို့တဖြည်းဖြည်းဆုတ်သွားသည်။

မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ယောက်နှလုံးသား တစ်ယောက်သိမြင်နေခဲ့ကြသော သူ့နဲ့ကျွန်တော်မှာ နှစ်ယောက်လုံးမှားနေခဲ့မည်ဟုထင်သည်။

သူဘာလိုချင်လဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိနိုင်ခဲ့။ ဘယ်လိုသီးခံမှုမျိုးနဲ့မှ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာရှိနေသော အတွေးများကို ကျွန်တော်မသိနိုင်ခဲ့။ သူသည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် လျှို့ဝှက်လွန်းသည်။

အချစ်ဆိုတာ အတူနေရမှ အချစ်မဟုတ်ဘူးဆိုသော သီအိုရီဖြင့် လုံးချင်းလောကထဲ ဝင်လာခဲ့သူ။

တကယ်လဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အသဲအသက်နဲ့ထစ်တူချစ်မြတ်နိုးနေပါလျက် စွန့်ခွါရှောင်ပြေးခဲ့သူ။

အသက်တိုင်းမှာ အောင်မြင်မှုတစ်ခုစီ ဆုပ်ကိုင်ရယူဖို့ ကြိုးစားပြီး ရလေ့ရှိသော လူငယ်စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့...မာနမှာ

ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းကို အရောင်စွန်းစေခဲ့သည်။

ချစ်တာဟာ ကြောက်စရာကောင်းလား မကောင်းလားဟု ကျွန်တော်မသိသောအချိန်မှာ ချစ်ရမှာကြောက်၍ သူသည် အကြိမ်ကြိမ်ရှောင်ဖုန်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော် လိုက်ဖမ်းလို့မမိ။ သူသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်စွာဖြင့် တိမ်းရှောင်လေ့ရှိသည်။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ...”

မနက်မှာ အရှေ့ကနေထွက်ခဲ့တယ်...

ညနေမှာ အနောက်ကို နေဝင်ခဲ့တယ်...

တစက္ကန့်ပြီးတစက္ကန့် ကိုယ်နဲ့မင်း

ခေါင်းပေါ်ကကျော်သွားကြတယ်။

မှားသွားမယ့် ထင်တဲ့ မြှုပ်နှံမှုတိုင်းမှာ...

အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်း မပေးတတ်ခဲ့ဘူး...

ကောင်းကင်ပေါ်ကျော်ကြည့်လို့...

မြူနှင်းတွေပဲမြင်ရမယ်ဆိုတာ...

မင်းမပြောလည်း...

ကိုယ်သိခဲ့သားပဲ...

မင်းသိလား...

လိပ်ပြာဆိုတာလေ...

ခဏတာ ပါးမှာနားဖို့...

မူန့်ဖွဖွအနမ်းတွေကား...

အဲဒီမှာ ကိုယ်...

မာယာသံနဲ့ တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ်ခတ်သံကြားရတယ်...

ကိုယ်က...

ငှက်ကလေးတစ်ကောင်သာဆို...

မေက...တေးဆိုသင့်ပေါ့ကွယ်...

ကိုယ်က...

နှင်တံတစ်ချောင်းသာဆို

မေက...

ဂါထာရှင်ကဝေမပေါ့ကွယ်...

အသက်တမျှ တွယ်တာ...

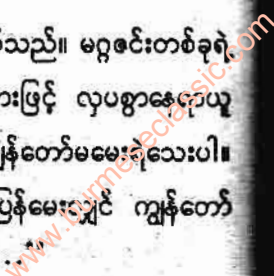
ရင်းနှီးထားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတိုင်းမှာ...

မျှော်လင့်ခြင်းတွေချိုးဖဲ့...

မင်းသိပ်ရက်စက်တတ်နေပြီကွဲ့မေ..."

အဲဒါ သူ့ကဗျာတွေထဲကတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုရဲ့ ကဏ္ဍမှာ သူ့ကဗျာသည် စာလုံးစိမ်းစိမ်းများဖြင့် လှပစွာနေရာယူ လျက်ရှိသည်။ အချစ်ဆိုတာဘာလဲမေ။ ကျွန်တော်မမေးရဲသေးပါ။

မေးချင်သော်လည်း ဘာလို့လဲဟု ပြန်မေးလျှင် ကျွန်တော် မဖြေတတ်တော့။ ကဗျာခေါင်းစဉ်က "..."

မသေချာမှုကို ပြသောကဗျာ။

ထိုကဗျာထဲမှာ နာကျင်မှုတစ်စွန်းတစ်စကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်
ဆစ်ဒရကိုသိနေသော်လည်း ဘာမှမပြောဖြစ်ပါ။

စတင်ပြောခဲ့သည့်နေ့ကတော့ ဆောင်းတွင်းရဲ့ညနေပိုင်းမှာဖြစ်
သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်နဲ့သူ တိုက်ရှေ့ကိုပြိုင်တူရောက်တဲ့
အချိန်။ ကျွန်တော်က ကားစက်သတ်ခိုက် သူက ဆွဲခြင်းဆွဲကာ
ကျွန်တော့်ကားဘေးက အဖြတ်။

“ပြန်လာပြီလားမေ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်နေခိုက် ကျွန်တော့်ကားရှေ့မှာ ခွေးတစ်ကောင်
(ဇရိုမသေ) မစင်စွန့်ဖို့ ခြေလေးဘက်ကားနေပြီ။

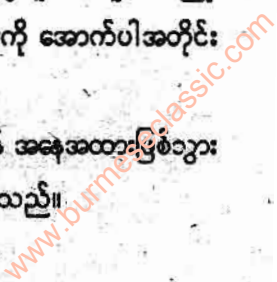
“ဟာ...ပြင်ဆင်ပဲ...”

ကျွန်တော့်အသံကြောင့် လှည့်ထွက်သွားဟန်ပြုသော သူ့ဦး
ခေါင်းသည် ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ ခွေးရဲ့ပုံစံကိုမြင်သွားသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ သူ့လက်ညှိုး
တစ်ချောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း
နှိပ်လိုက်သည်။

ခြေလေးဘက်ကားကာ ခွေးသည် ပုံမှန် အနေအထားဖြစ်သွား
ပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ မေ...”

“မသိဘူး...ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ခွေးချီးပါတာတွေရင် ကျွန်တို့သူငယ်ချင်းတွေ အဲသလိုလက်ချင်းချိတ်လိုက်တာပဲ...ဟီးဟီး...”

တစ်ချက်ရယ်ကာ လက်ကိုပြန်ဖြုတ်သည်။ သူ့မျက်နှာက ခပ်တည်တည်ပင်။ ဘာမှမပြောင်းလဲ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာသာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍ကျန်ခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်အတူတူ လှေခါးထစ်တွေကိုတက်တော့ သူမောချပုံရသည်။

“ကိုယ် ဆွဲခြင်းဆွဲပေးရမလား...”

“အင်း...ကျေးဇူးပဲ...”

“မင်းအရမ်းပင်ပမ်းလာသလိုပဲ...”

“ညက Night Duty လေ...တစ်ညလုံး ကလေးအယောက် နှစ်ဆယ်မွေး ပေးခဲ့ရတယ်...တော်တော်မွေးနိုင်ကြတဲ့မိန်းမတွေ... သူတို့ပဲ မနာကြဘူး...တချို့ဆို အသက်ကဆယ့်ခြောက် G4 တဲ့... အပျိုတောင်ဖြစ်ရဲ့လားမသိဘူး...”

“G4ဆိုတာ ဘာလဲမေ...”

“လေးယောက်မြောက်လေ...ကျွန်မသာဆို သေမယ် အကုန်လုံးမတတ်နိုင်တဲ့လူတွေချည်းပဲ...ကလေးကတော့ မွေးလိုက်တာ... Contraception သုံးပါဆိုတော့ ကြောက်လို့တဲ့...အဲဒီတော့ ကလေးတွေကစိပ်လာ...အကြီးနဲ့အငယ် တစ်နှစ်ပဲကွာတော့ ကလေးကို ဂရုမစိုက်နိုင် မကျွေးနိုင်...အကြီးကလေးက PEM (အာဟာရ

မြတ်ဗုဒ္ဓ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ခါတ်ချို့တဲ့ရောဂါ)ဖြစ်ပြီးတော့ Child Ward (ကလေးဌာန) ရောက်...ဟော...အကြီးနေကောင်းပြန်တော့ အငယ်က Diarrhoea (ဝမ်းလျှော)ရပြန်ရော...အဲသလိုနဲ့ ကလေးတွေထွားမလာကြတော့ဘူး...ရှင်မွေးလွန်းတွေလေ..."

သူ့ဟာသူပြောပြီး ရယ်နေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ရယ်စရာဟုမထင်ပါ။ သူ့အသံတွင် ဟေဟိုက်သံပါနေတာကိုသာ သနားနေမိသည်။ သူ့ခဏနေရင် စာသွားသင်ရဦးမှာ ကျွန်တော်သိသည်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုသနားနေမိသည်။

"မင်း စာမသင်ပါနဲ့တော့လားမေ..."

"ဟင်..."

"ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့..."

"ဝတ္ထုရေးတာ ပိုက်ဆံသိပ်မရဘူးကိုကိုရဲ့...ဆေးခန်းကလည်း တစ်လနှစ်သောင်းပဲရတာ...စာသင်တာက တစ်လကို တစ်သိန်းခွဲရတယ်...ကျွန်မဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးရင် ၂၀၀၀ပဲရတယ်...တချို့ ဓလေ့စဉ်တွေက စာအုပ်သာထွက်တယ်...စာမူခရော စာအုပ်ရော... လာမပေးဘူး...အောက်ကျခံပြီးမတောင်းချင်ပြန်ဘူး...တကယ်... စိတ်ကုန်တယ်...ပိုက်ဆံများ သိပ်ရှာရခက်တာပဲ...တစ်ခါတစ်ခါ လက်ထဲမှာ နှစ်ရာပဲရှိတာမျိုး ခဏခဏပဲ...အဲသလိုမျိုးဆို ကျွန်မ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ထုပ်ကို မနက်တစ်ဝက် ညတစ်ဝက်ခွဲသောက်ရ

တယ်...အဲဒီလောက်ထိ ချွေတာရတယ်...နို့မို့...အိမ်ငှားခ
လေးသောင်း၊ မီးဖို၊ ရေဖိုနဲ့ ကျွန်မဘယ်လိုတတ်နိုင်မလဲ...”

“အိမ်ငှားနေတာလားမေ...”

“အင်းလေ ..ကျွန်မမှာ ပိုင်ဆိုင်တာ ဘာမှမရှိပါဘူး ကိုကို...
အထင်မကြီးနဲ့ရှင့်...”

“မင်းအတွက် MD ဘွဲ့က အဲဒီလောက်တောင် အရေးကြီး
လား မေ...အစာချို့တဲ့ခံပြီး ပညာဆက်သင်ရလောက်အောင်တော့
မဖြစ်သင့်ဘူး...မင်းဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ...”

“ကျွန်မဘဝက ဆရာဝန်ပဲလေ...ကျွန်မသေတဲ့အထိ ဆရာဝန်
ပဲလုပ်မယ်...ချို့တဲ့တာ ခုမှမဟုတ်ဘူး...ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့တဲ့
တောက်လျှောက် ကျွန်မချို့တဲ့ခဲ့တာပဲ...ဒုတိယနှစ်မှာ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်
ဘာမှမဝယ်နိုင်ဘူး...Part II မှာ ကျူရှင်စုံအောင်မတက်နိုင်ဘူး...
တချို့စာအုပ်တွေ ကျွန်မနာမည်ပဲကြားဖူးတယ်...မြင်တောင်မမြင်ခဲ့
ဖူးဘူး...အခု ပိုက်ဆံတွေရတော့မှ စာအုပ်တွေအစုံဝယ်ရတာ...တစ်
အုပ်တစ်အုပ်ကို သောင်းနဲ့ချီတယ်...ကျွန်မ အချို့တဲ့မခံဘဲ အစာကောင်း
ကောင်းတွေစား၊ အဝတ်အစားကောင်းကောင်းဝတ်...ဘာလုပ်မှာ
လဲ...မေဘယ်လ်ဟန်စောရဲ့တန်ဖိုးဟာ မေဘယ်လ်ဟန်စောဝတ်တဲ့
အဝတ်အစား လက်ဝတ်လက်စားပေါ်မှာပဲရှိနေတယ်ဆိုရင် အဲဒါတွေ
ဖယ်လိုက်တာနဲ့ မေဘယ်လ်ဟန်စောဆိုတာ ငပေါမကြီးဖြစ်သွားမှာ
ပေါ့...ကျွန်မကြောက်တယ်...အဲသလိုမျိုး ဟန်ပဲရှိတဲ့မိန်းမမျိုး မဖြစ်

ချင်ဘူး...တန်ဖိုးဆိုတာ ပညာတစ်ခုကို သေချာတတ်ရမယ် ကိုကို... ကျွန်မ ရှေ့ဆက်အငတ်ခံရဦးမယ်...အချို့ခံရဦးမယ်..."

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပြောမပြတတ်အောင် ခံစားသွားရသည်။ ဒီလောက်စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြတဲ့မိန်းမမျိုး၊ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်နှင့် မလိုက်အောင် လောဘတက်လွန်းသောမိန်းမမျိုး၊ စူးရှထက်မြက်သော ဦးနှောက်ကိုအသုံးချဖို့ အမြဲတွေးသောမိန်းမမျိုးကို ကျွန်တော် တစ်ခုခု ကူညီချင်ပါသည်။ ဥပမာ သူတက်ချင်သောကျောင်းဆတွက် လိုအပ်မယ့် နိုင်ငံခြားငွေပမာဏကို ကျွန်တော် ပေးချင်သည်။

ပေးလိုက်လို့ကတော့ မိုးမီးလောင်မည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်ဖာသာအသိဆုံးမဟုတ်လား မေ...မင်းတစ်နေ့အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်..."

ကျွန်တော့်ကို သူ နှုတ်ခမ်းကလေးကော့ပြီး ပြုံးပြပါသည်။ ထိုအပြုံးသည် ထိမထင်ဆိုသောအပြုံးမျိုး။

"သူသေသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မ စိန်ခေါ်တာတွေ ကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်ခွဲရတယ် ကိုကို...ဘယ်နေ့ မှောက်ရက်လဲမလဲ... ဘယ်လိုအဆုံးအရှုံးမျိုးနဲ့ ဒေလိခုံကောက်ကွေးရင်ဆိုင်ရပြီး ရှုံးနိမ့်သွားမလဲ...လောကကြီးထဲကနေ ခေါင်းငုံ့ပြီး မေဘယ်လ်ဟန်စော့ဆိုတဲ့ မိန်းမဘစ်ယောက် မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ဘယ်အချိန်ထွက်ခွါသွားမလဲ ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြတဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျွန်မ မနဲရပ် တည်ခွဲရတယ်...မမေဘူး...အဲဒီခံစားချက်ကို ကျွန်မမမေဘူး... အဲဒါ

ကျွန်မအတွက် တွန်းအားပဲ...ကျွန်မ တစ်ခါတစ်လေ သိပ်ပင် ပန်းပြီး အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပစ်ချင်တယ်...ဒါပေမယ့် မအိပ်ရဲဘူး...တစ် နာရီစာမပတ်တာနဲ့ တစ်နာရီ နောက်ကျသွားမယ်...အဲသလိုမျိုး ပေါ့...”

ကျွန်တော့်လက်ထဲကဆွဲခြင်းကို ဆွဲယူကာ

“ကဲ...ရောက်ပြီ...”

“နေဦး မေ...”

“ဘာပြောဦးမလို့လဲ...”

“မင်း ဒီည ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မလဲ...”

“အင်း...ဆယ့်တစ်နာရီ...”

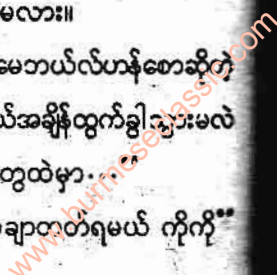
“ကိုယ် စကားပြောချင်လို့ပါ...”

“ဖုန်းဆက်လိုက်လေ...”

တစ်ညနေလုံး ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်လိုက် ထ လိုက်ဖြင့်...ဝင်လာသမျှ invoice တွေကို ဖိုတိုကူးဖို့တောင် စိတ် မပါ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်တစ်ခုခုလုပ်ပေးရင် သူလက်ခံပါ့မလား။

“လောကကြီးထဲကနေ ခေါင်းငုံ့ပြီး မေဘယ်လ်ဟန်စောဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ဘယ်အချိန်ထွက်ခွါသွားမလဲ ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြတဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ...”

“တန်ဖိုးဆိုတာ ပညာတစ်ခုကို သေချာတတ်ရမယ် ကိုကို”

“ကျွန်မ ရှေ့ဆက်အငတ်ခံရဦးမယ်...အချို့ခံရဦးမယ်...”

“တချို့စာအုပ်တွေ ကျွန်မ နာမည်ပဲကြားဖူးတယ်...မြင်
အောင်မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး...”

Littmannနားကြပ်ကို လည်ပင်းမှာချိတ်ထားသော သူ့ရုပ်
ဆွင်ကိုမြင်လာသည်။ ကာလပေါက်ဈေး ခုနှစ်သောင်းခွဲရှိသော ထို
အကြပ်ကိုဝယ်ဖို့ သူဘယ်လောက်အငတ်ခံခဲ့ရမလဲ။

အသီးအရွက်တွေ၊ ခေါက်ဆွဲတွေပဲစားတာ တကယ်တော့
သူ့ချွေတာတာဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် တွေးရင်း ရင်နင့်လာသည်။

လည်ပင်းနဲ့အတိကပ်နေသော ခရစ်ကတ်ဒ်ဆွဲကြိုးသည် ကျွန်
တော်ခန့်မှန်းကြည့်သလောက် သူ့ရောင်းစားပစ်လိုက်ပြီထင်သည်။

ရုတ်တရက်ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် စိတ်မပျံ့စပါ ကောက်နား
အောင်လိုက်သည်။

“တင်မောင်...”

“အေး...မင်းကို ငါမေးချင်လို့ဟန်စော...”

“ပြော...”

သူနဲ့ပတ်သက်တော့မှာ ကျွန်တော်သိသည်။ တင်မောင့်အသံ
နဲ့နဲ့မူးနေသံ။

“ငါ့ကို အပြတ်ငြင်းလိုက်ပြီ...”

“ဘာကိုလဲ...”

“မင်းသိပါတယ် ဟန်စော...မေဘယ်လို့လေ...”

“ငါ့နဲ့ မဆိုဘူးဘူးထင်တယ်...”

“ငါလည်းထင်တာပဲ...ဒါပေမယ့် ထင်တာတွေမှားသွားတယ်...ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး...မင်း ဟန်စောကိုများ စိတ်ဝင်စားနေသလားလို့ ငါမေးမိတယ်...”

ကျွန်တော့်နားထင်တွေထဲ သွေးတွေ တဒိတ်ဒိတ်တိုးဝင်လာသည်။

“မင်းကို ဆွဲထည့်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ...ဒါပေမယ့်...ခိုင်သွားတယ်ကွ...အဲဒီမှာ ငါသိလိုက်တာပဲ...”

“မင်း ဘာကိုပြောချင်နေတာလဲ တင်မောင်...”

“ငါ့သူ့ကိုတန်ဖိုးထားပါတယ်ကွာ...မင်းသိအောင် ငါပြောတာပါ...ငါတကယ်ခံစားရတယ်...မင်းကို အပြစ်လဲမတင်ပါဘူး...မင်းက ချမ်းသာတဲ့လူပဲ...ငါ့ထက်စာရင် သူပိုစိတ်ဝင်စားမှာ ငါသိတယ်...”

“မဟုတ်ဘူး...မင်းမှားနေပြီ...မေ့တဲ့ငါ့ကြားမှာ မင်းထင်တာဘာမှမရှိဘူး...ငါချမ်းသာတာကို မက်မောတဲ့မိန်းမမျိုးလဲမဟုတ်ပါဘူးကွာ...မင်း သူ့ကိုမစော်ကားပါနဲ့...သူ့ခမျာ မာနနဲ့ပဲ ရုန်းနေရတာ...”

“ငါသိပါတယ် ဟန်စော...သူ့ကို လေးစားပါတယ်ကွာ...ငါဆုံးရှုံးသွားပေမယ့် မင်းနဲ့ဆိုရင် သူ့ဘဝလေး အနုည့်ထိုင်မယ် ငါယုံပါတယ်... Good Luck သူငယ်ချင်း...”

“ဟေ့ကောင်...”

ကျွန်တော်ထပ်ခေါ်သော်လည်း တင်မောင်ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကွန်ပျူတာစခရင်ပေါ်မှာ အမေရိကားကနေ ဝင်လာသော E-mail တစ်စောင်။ စာတွေဖတ်ကြည့်တော့ ကွန်ပျူတာအသစ်တွေထပ်မှာသော အမှာစာ။ ကျွန်တော် ခုနေဘာအလုပ်မှ စိတ်မဝင်စားတော့။ ချက်ချင်းပဲ ကွန်ပျူတာဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် လက်ရောက်သွားသည်။

နောက်သုံးနာရီခန့်မှ ပြန်ဆက်သွယ်မည်ဟု စာရိုက်လိုက်သည်။ နာရီငုံ့ကြည့်တော့ ညဆယ်နာရီခွဲ။

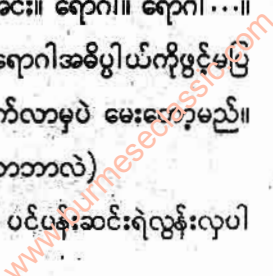
နာရီဝက်တောင်လိုသေးသည်။

နာရီဝက်အတွင်း ကျွန်တော့်မှာ ငရဲခံနေရသလို ခံစားရသည်။ ထိုင်မရ၊ ထမရ။ ဗဒင်သီချင်းထဲကလို ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်နေသည်။ အဲလေ။ မနှိုင်းကောင်းပါဘူး။ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဆိုတာ အသက်ငင်နေတာကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်လား။

ဒါဆို ခုတလောခေတ်စားတဲ့ အိုင်စီအဖွဲ့ရဲ့ စောဘွဲ့မှူးသီချင်းကို versionလုပ်ထားသော ရောဂါပျေ။ အင်း။ ရောဂါ။ ရောဂါ...။ ဒါဘာရောဂါပါလိမ့်။ သီချင်းထဲမှာတော့ ရောဂါအဓိပ္ပာယ်ကိုဖွင့်မပြုထား။ ဒေါက်တာမေဘယ်လ်ဟန်စောရောက်လာမှပဲ မေးတော့မည်။

What is disease? (ရောဂါဆိုတာဘာလဲ)

နာရီဝက်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလှပါ

သည်၊ ငိုချင်သလိုလို ရယ်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

ဗွေရာပေါ် ခေါင်းထိုးအိပ်တော့လဲ မရ။

ဟာ...ခုကွပ်။ ဘယ်ဘဝကဝင်ကြွေးလဲမသိပါဘူးကွာ။ ဆယ့်
တစ်နာရီထိုးပြီဟု နာရီကပြသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်
သောလက်ချောင်းများဖြင့် ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖုန်း
ခလုတ်တွေကို တစ်ခုချင်းနှိပ်သည်။

“တီ...တီ...”

ဘယ်နှစ်ခါများမြည်ပြီး လာကိုင်မယ့်သူမရှိမှာကို စိုးသောစိတ်
သည် ငလျင်ကဲ့သို့ ပြင်းထန်လှသည်။

“ဟဲလို...အမိနဲ့ရိုပါရှင်...”

“မေ...”

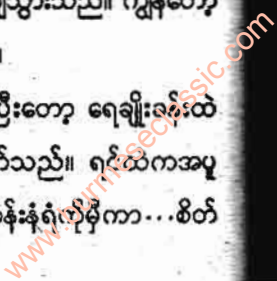
“ဪ...ကိုကို...”

“ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်လဲ...”

“နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ...အိပ်တော့မလို့ အရမ်းအိပ်ချင်ပြီ...
မနက်ကျမှပြောတော့နော်...ဝှတ်ဒ်နိုက်...”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောရသေးခင် ဖုန်းချသွားသည်။ ကျွန်တော့်
တစ်ကိုယ်လုံး...ရုတ်တရက်ပူလာလေသည်။

စိတ်ညစ်ညူးစွာ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်ကာ ရေတွေ ခေါင်းပေါ်ကလောင်းချလိုက်သည်။ ရင်ထဲကအပူ
က ပျောက်မသွားဘဲ ပိုဆိုးလာသည်။ ရေချိုးခန်းနံရံတို့မှကာ...စိတ်

ခါတ်တွေအကြီးအကျယ်ကျလျက်ရှိသည်။

မဖြစ်ဘူး။ ဒီညပြောမှ။ ဒီညမှမမေးရရင် မဖြစ်ဘူး။

ကျွန်တော် သူ့အခန်းဘက်ကူးသွားကာ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

တံခါးကြားမှာပေါ်လာတာက အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာ။

“ဘာတုန်းကိုကို...ကျွန်မသိပ်အိပ်ချင်နေပြီ...”

တံခါးကို ကျွန်တော့်လက်နဲ့တွန်းကာ အတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။ အတန်ငယ်မှေးနေသော သူ့မျက်လုံးများကျယ်သွားသည်။ ထွန်တော် သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“မင်းကိုမေးစရာရှိတယ် မေ...”

“ဒီအချိန်ကြီးမှ...ကျွန်မ မနက်ခြောက်နာရီ စာသွားသင်ရဦးမယ်...သိရဲ့လား...အိပ်တဲ့အချိန်လာနှိုးတာ ပြဿနာရှာတာပဲ...”

“မင်းကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားသလားမေ...”

ထိုမေးခွန်းမှာ သူ့မျက်နှာသည် ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ရှင်ရူးနေလား...”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်ရူးနေပြီ...ကိုယ်မင်းကို စတွေ့ကတည်းက စရူးတာ မေသိရဲ့လား...မင်းသိမှာပါမေ...မင်း တင်မောင့်ကို ဘယ်ဆိုဖြေလိုက်သလဲမေ...”

“ရှင် ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ...ကျွန်မ ရှင်တို့ကိုပတ်သက်

တာနဲ့ ရှင်တို့က ဘယ်အဆင့်ထိ နှိမ်ပစ်လိုက်ကြတာလဲ...ဟင်...
ရက်စက်လှချည်လား...ရှင်တို့တွေးနေတဲ့အတွေးတွေက ကျွန်မကို
ဘယ်လောက်နာကျင်စေသလဲသိရဲ့လား...”

ကျွန်တော့်လက်တွေကိုပုတ်ချကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် သူ
အနီးရှိဆိုဖာတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကိုယ် စိတ်လောသွားတယ်မေ...ဆောရီး...ကိုယ်အကြိမ်
ကြိမ်ပြောခဲ့ပြီးသားပါ...ကိုယ် မင်းရဲ့ဘေးမှာ နေပါရစေမေ...ကိုယ့်
ကိုခွင့်ပြုပါ...ဟင်...မင်းသိပ်ပင်ပမ်းလှပြီ...ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူး...”

“တော်တော့...”

“မတော်နိုင်ဘူး...”

“ကျွန်မစိတ်တိုလာပြီနော်...”

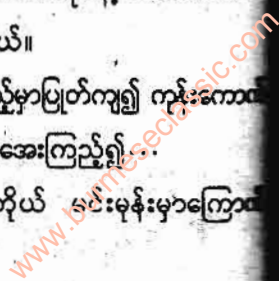
“ကိုယ်ပြောချင်တာ ပြောခွင့်ပြုပါမေ...”

“မပေးနိုင်ဘူး...ထွက်သွား...ကျွန်မအိမ်ထဲကထွက်သွား
ပါ...”

သူ ကျွန်တော့်ကို နီးစပ်ရာစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ကောက်ပေါက်
လေသည်။ ရုတ်တရက်မို့ရှောင်လို့မလွယ်။

စာအုပ်က ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှာပြုတ်ကျ၍ ကုန်းကောင်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ခပ်အေးအေးကြည့်ရှု...။

“ကိုယ့်ကို မမုန်းပါနဲ့မေ...ကိုယ် မင်းမုန်းမှာကြော
တယ်...”

သူ ကျွန်တော့်ကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ

“ထွက်သွားလို့ ကျွန်မပြောနေတယ်နော်...”

ဟု သွားစေ့သံနှင့်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
ဆိုယ့်အခန်းထဲရောက်တော့ လက်ထဲမှာ သူပစ်ပေါက်လိုက်သော စာ
အုပ်ပါလာတာတွေ့ရသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် အိပ်ရာထဲမှာလှဲရင်း
စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

“စာရေးဆရာမ...”

မောင်စိန်ဝင်း ပုတီးကုန်းကတော့

အင်းလျားလိတ်ဟော်တယ်မှာ စာရေးတယ်တဲ့...

နင်ကရော...(ဗွက်အိုင်ထဲမှာ)

သူများတွေက ကျွဲမလို့ခေါ်ကြတယ်...

မခေါ်တော့ပါဘူး အားနာလို့...

ငါ့သူငယ်ချင်း အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာ
ဆရာဝန်မ ဖြစ်ပါစေ...”

သူတို့ Part II တုန်းက နောက်ဆုံးနှစ်အမှတ်တရထုတ်သော
စာအုပ် ဖြစ်သည်။ အထဲမှာ လက်ရေးမျိုးစုံတွေ့ရသည်။

“ကျွန်မက သာမန်မိန်းမ မဟုတ်ဘူး...

ကျွဲမ...

(ဂျိုပေါက်နေလို့)

မှားလို့...အဲလေ...စာရေးဆရာမ...ဟဲ့...ကွိုကွို...

ဟု သူ့ခါတ်ပုံဘေးမှာ ပန်းချီလက်ရေးနှင့် ရေးထားတာတွေ သဖြင့် ပြုံးမိသည်။ သူ့ကို တော်တော်နောက်ထားတဲ့ စာတွေချည်းပဲ။

“စာရေးဆရာမရေ...”

ကလောင်သွားက ခါးသွားထက်ထက်၏တဲ့...

ငါ့အိမ်ကခါးတွေတုံးရင် ကူညီပါ...

မှတ်ချက်။ ။ Prof. ဦးကျော် (Surgery) နှင့်ဆီက ခါးလာ တောင်းပြီး ခွဲနေဦးမယ်...”

“စာရေးဆရာမ...”

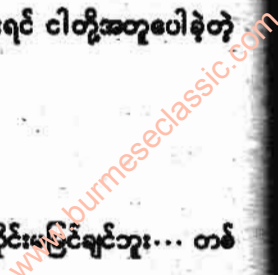
စာပေါလောကမှာ အောင်မြင်ပါစေ...”

“အလွန်တရာမှ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော အသင်စာရေး ဆရာ ဆရာဝန်မ၏ စာအုပ်ထဲတွင် အော်တိုရေးခွင့်ရသော ကျွန်ုပ် သည် သင့်ထက် ပိုတော်သည်မှာ သံသယရှိစရာမလို...”

“နင် တစ်နေ့ အရမ်းအောင်မြင်သွားရင် ငါတို့အတူပေါခဲ့တဲ့ အချိန်တွေကို မမေ့နဲ့နော်...”

“ကျွဲမ...”

နင့်အသားကို နောက်ဆယ်နှစ်မှာ ဒီတိုင်းဖြင့်ချင်ဘူး... တစ်

တိုယ်လုံး အကြိမ်တစ်ရာ ပေါင်းတင်ထားပါ...”

“ ကျွဲမ...

နင် ငါ့ကိုကြိုက်တာ ငါသိတယ်...

ခက်တာက ကျွဲမရယ်...

ငါ့မှာ ချစ်ဦးသူရှိနေပြီ...

နင့်ကိုအားတော့မှာပါတယ်...

တကယ်လို့ နင်သူ့ကို ဂျို့နဲ့ခတ်လို့

သေသွားရင်တော့...

ငါ နင့်ကို ခဉ်းစားပါ့မယ်...”

“ ကျွဲမ...

တစ်နေ့မှာ နင့်အသားဖြူသွားရင်.....

ငါ့ကိုလည်း မမေ့နဲ့ဦးနော်...

မဲဖော်မဲဖက်လေ...”

နှစ်ဆယ်ကျော်ကလေးများ၏ နောက်ထားပြောင်ထားချက်များကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်ရယ်မိသည်။ စောစောကပူပင်မှုများ ခဏပျောက်သွားသည်။ သူသည် တစ်တန်းလုံးမှာ တစ်ယောက်ထဲသော စာရေးဆရာမဖြစ်ပုံရသည်။

www.burmeseclassic.com

စာရေးဆရာမ ပည့်မဟုရေးထားတာ အများကြီးပါသည်။

“ ကျွဲမရေ... ”

အချိန်ရတိုင်းကိုက်တတ်တဲ့နှင့်ကို ငါသတိရပါ့မယ်... ကျောင်း
အမြဲပြေးပြီး Supply မထိလို့ အံ့ဩဖွယ်ရာများထဲမှာ နင့်ကိုတစ်ခု
အဖြစ် ငါထည့်သွင်းထားပါတယ်...

ဒီတစ်ခါ S_x ဖြေရင် ဦးခင်ထွန်းနဲ့ဖြေရင်ရင် (အဲလေ...) မှားလို့... ဒါပေမယ့် နင်ဘယ်လိုပဲဖြေဖြေ စာမေးပွဲအောင်တာ... ငါ့
ကို ပဉ္စလက်အဆောင် ခဲ့ခဲ့မျှပါ...”

“ ကျွဲမ... ”

ကျွဲထီးရှာတော့လေ...

ကျွဲကြီးကတော့ စေ့စပ်ပြီးသွားပြီ...

နှင့်ကျွဲထီးနဲ့ယူရင် ငါတို့ ဗွက်အိုင်တစ်ခုလက်ဖွဲ့ပါ့မယ်...”

“ စာရေးဆရာမ... ”

သွက်လက်ထက်မြက်တဲ့နှင့်ကို အမြဲတမ်းအောင်မြင်စေချင်ပါ
တယ်...”

“ စာအုပ်တွေမနားတမ်းရေးသော၊

စကားလုံးကြီးကြီးတွေပြောသော၊

ထက်ထက်မိုးဦးနှင့် ညီအစ်မဟုထင်ရလောက်သော၊
အမြဲတမ်း Active ဖြစ်သော
နှင့်ကို အရာရာ အောင်မြင်စေချင်ပါတယ်”

“နှင့်ကို လောကတိုင်းမှာအောင်မြင်စေချင်တယ်...
ဆရာဝန်လောက
စာပေလောက
စီးပွားရေးလောက
အိမ်ထောင်ရေးလောက...”

“ဘဝရဲ့အချိုးအကွေ့တွေကို
ခံနိုင်ရည်ရှိလို့လေးစားတယ်
သူငယ်ချင်း...
ရန်ကုန်ရောက်ရင် လာလည်မယ်နော်...
ငါ့ကိုမသိချင်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့...
နှင့်က ခပ်တည်တည်နဲ့ နောက်တတ်တယ်လေ...”

“နှင့်နာမည်ရင်းက ကျွဲမ
ကလောင်နာမည်က မှောင်...
မော်ဒန်တွေရေးတဲ့ စာရေးဆရာမရေ...”

နှင့်အတင်းလိုက်ရောင်းခဲ့တဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေကို
ငါအမှတ်တရ ချောင်ထိုးထားပါတယ်...”

“လူနားမလည်တာတွေရေးတဲ့
မော်ဒန်စာရေးဆရာမ...
နှင့်မဂ်လာဆောင်ရင်...
အနီရောင်ပိတ်လက်ဖွဲ့မယ်...
ကျွဲဆိုတာ အနီရောင်လိုက်ခွေတယ်တဲ့...
နှင့်စိတ်ဆိုးပြီး နင့်ကျွဲထီးကို လိုက်မခွေနဲ့နော်...”

“မေဘယ်လ်ဟန်စော...
မစွမ်းဟန်စော ဘယ်တော့ဖြစ်မှာလဲ...
ဒီတစ်ခါကျွေးရင် Traders' မှာပဲစားချင်တယ်နော်...”

“နင့်ကို ချီးကျွေးပါတယ်...(အဲလေ)
ချီးကျူးပါတယ်...
ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေနဲ့ ကျောင်းတက်တဲ့သူငယ်ချင်း
ရှေ့ဆက် အောင်မြင်ပါစေ...”

“ကျွဲမ...”

ငါတို့အတန်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော စာရေးဆရာမကို
နောင်ဆယ်နှစ်မှာ ကျွဲပေါက်လေးတွေနဲ့ တွေ့ပါရစေ...
ငါ့ကိုလိုက်တော့မစွန့်နဲ့နော်...”

“စာရေးဆရာမ...

ဒီတစ်ခါ ဦးစိန်ဝင်းနဲ့ Surgery ပြောရရင်...

Hernia (အုက္ခံရောဂါ)ကို

Hernioplasty မလုပ်လိုက်နဲ့ဦး...

တော်ကြာ Prolene Suture ဘာရောင်လဲ မေးနေဦး
ဆယ်...”

“ကျွဲမ...

တွေပြောတတ်သော၊

စာအုပ်အကြီးကြီးတွေ ခေါင်းအုံးအိပ်တတ်သော၊

သားရေကျပြီး ခြေထောက်နဲ့ကန်တတ်သော

နင့်ကို အဆောင်မှာ

လာအိပ်တာလုံးဝလက်မခံပါ”

“စာရေးဆရာမ

နင်ချက်ကျွေးတဲ့

ကြက်သား ငန်ကျိကျိ...

ခေါက်ဆွဲပျော့ပတ်ပတ်...

ရန်ကုန်ကြက်ဥမွှေကြော် (အခွံတွေပါကြော်ထားသော)

တို့ကို နှင့်ယောက်ျားရမှ

ထပ်ချက်ကျွေးနော်..."

စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည့်တိုင်အောင် စကားလုံးများက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားဆဲဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် သူစိတ်ညစ်တာနေမှာ။ သူ့စာမရရင် စာရေးဆရာမ ဆိုပြီး ဆရာတွေကပွမ်တော့တာ၊ ဝတ္ထုပုံရေးနေလို့ဆိုပြီး ဆူခံရတာ၊ တကယ်တော့ သူ့မှာ စာကျက်ချိန်ရှိပုံမရပါ။

စာဖတ်ချိန်မှာ ခေါင်းထဲဝင်သမျှနှင့် သူ့စာမေးပွဲအောင်ခဲ့ပုံရ သည်။ သူ့မှာ ကျောင်းတက်ဖို့ ပိုက်ဆံတစ်ဖက်ကရှာနေရတာနဲ့ပဲ အချိန်တွေကုန်နေတာဖြစ်သည်။

သူ့ခါတ်ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မိုးလင်းစေချင် စိတ်ပေါက်လာသည်။

မနက်မိုးလင်းပိုင်းမှာ မှေးခဲအိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် နီးလာချိန်မှာ မနက်ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။

ကွန်ပျူတာ Workload ကို ညက လုပ်ဖို့ မေ့သွားသဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ရသည်။ အီးမေးလ်တွေဝင်ထားတာ ဆယ်စောင်ကျော် သည်။ ခေါင်းနဲ့နဲ့ကြည့်သွားပြီဖြစ်၍ ချက်ချင်းစာပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရ သည်။ စီးပွားရေးဆိုတာ အခွင့်အလမ်းနှင့်လာတာမျိုး။ အခွင့်အလမ်း ရတုန်း ယူထားမှ။

စာတွေပြန်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာ၍ အနားရှိဆိုင်တစ်ဆိုင် စုန်းဆက်ကာ ပုစွန်အစိမ်းသုတ်မှာလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထမင်းအေးအေးဆေးဆေးစားရင်း ညကမဆင် မခြင်မေးခဲ့မိတာအတွက် ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲ စဉ်းစားမိသည်။

ကျွန်တော် ဆေးရုံလိုက်သွားချင်စိတ်ရှိသည်။

လိုက်သွားရင် စိတ်ဆိုးမလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုက ကျွန်တော်လိုက်နေမှန်း သူသိနေပြီဖြစ်
၍ ပြေးဝော့မှာဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာ အဲဒါကိုသိနေသည်။ သူထွက်
ပြေးလို့စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ငြင်းဆန်မှာသေချာသည်။

ကျွန်တော် အခန်းတံခါးသော့ခတ်နေတုန်း ခြေသံကြားရသဖြင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲခင်ဗျာ...”

“မေဘယ်လဲနဲ့လေ...”

“သူဆေးရုံသွားတယ်ခင်ဗျာ...”

“ဟုတ်လား...အိမ်လခက တစ်လကျော်နေပြီ...လာတိုင်း

ဆေးရုံသွားတာပဲ တိုးနေတယ်...”

“ဟို...ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ခဏဝင်ထိုင်ပါလားခင်ဗျား...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့...”

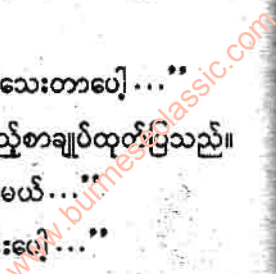
“မေဘယ်လဲအိမ်ခန်းခတွေ့ သိချင်လို့ပါ...ကျွန်တော့်ကို သူ
မှာသွားလို့ပါ...”

“ဪ...ဟုတ်လား...တော်သေးတာပေါ့...”

ထိုမိန်းမကြီးက အိမ်ခန်းငှားသည့်စာချုပ်ထုတ်ပြသည်။

“ရှေ့ခြောက်လစာထပ်ပေးရဦးမယ်...”

“ဒါဆို...နှစ်သိန်းလေးသောင်းပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ကျွန်တော် တစ်နှစ်စာပေးလိုက်မယ်...”

“အင်...တကယ်လား...”

“တကယ်ပါ...လေးသိန်းရှစ်သောင်းပေါ့အန်တီ...စာချုပ်
ထဲမှာ ဖြည့်လိုက်ပါဦး...ကျွန်တော် ပုံစံတူတစ်ရွက် ရိုက်လိုက်ဦး
အယ်...လက်ခံထားမလို့...မေက သူ့စာချုပ် မထားခဲ့ဘူး...”

“အို...ရပါတယ်...ရပါတယ်...”

ကျွန်တော် ငွေရှင်းပြီးနောက် မှာရသေးသည်။ မေကမေးမှ
ပြောရန်နှင့် မေ့ဆီ နောက်နောင် အိမ်ငှားခလားတောင်းလျှင် ကျွန်တော့်
ဦးတောင်းရန်ဖြစ်သည်။

“မောင်လေးနဲ့က ဘာတော်လဲ...”

“ကျွန်တော့်ဇနီးလောင်းပါ...”

“ဪ...ဪ...ဒါနဲ့ မောင်လေးက ဘာလုပ်လဲလို့...”

“အင်း...အရောင်းအဝယ်ပေါ့ခင်ဗျာ...”

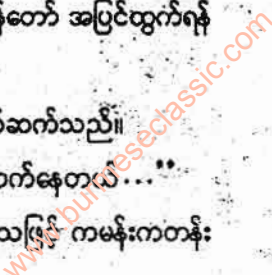
“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်...ဟဲဟဲ...”

ထိုမိန်းမကြီးပြန်ဆင်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ရန်
ဆီတူးကို ဖျက်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှာပဲနေပြီး ဆိုင်ကိုဖုန်းတစ်ချက်ဆက်သည်။

“ဆိုင်မှာ စာရေးဆရာမ သမ္ဘူလရောက်နေတယ်...”

ဟု ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် ကမန်းကတန်း

ထွက်ရသည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ ဆိုင်ပေါက်ဝကိုကျောပေး၍ သူ
ထိုင်ရေးနေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အော်တိုထဲမှာ စာတွေကို သတိ
ပြီး ပြုံးမိသေးသည်။ ဗွက်အိုင်ထဲမှာ စာရေးတဲ့ စာရေးဆရာ
ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်ဆိုင်က ဗွက်အိုင်ဖြစ်ရပြီ။ အဲဒီထက်ပိုဆိုးတာ
သူ့ကို သူငယ်ချင်းများက ကျွဲမဟုခေါ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တော်
ဒီတစ်ခါမှ လူစင်စစ်က တိရိစ္ဆာန်ဘဝရောက်ရပြီထင်သည်။

“ကျွဲမ...”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် စာရေးနေရာကနေ သူမော့ကြည့်
သည်။

“ရှင်ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်...”

“ကျွဲမလို့လေ...ဒီစာအုပ်ထဲမှာ မင်းသူငယ်ချင်းတွေက ကျွဲ
လို့ခေါ်ထားကြတယ်...”

သူက ကျွန်တော့်လက်ထဲက စာအုပ်ကိုဆွဲယူကာ

“ဘယ်ကလာ...အဲဒီကျွဲမဆိုတာ ကောင်လေးတွေ
တာ...အတန်းထဲကကောင်လေးတွေက အဲသလိုပဲ...လိုက်နာ
ပျက်နေတာ...အတန်းထဲမှာ ပေါင်ကြီး၊ သရဲကြီး၊ အရိုင်း၊ ငှက်
ကြော်၊ ခွေးကြီး၊ ဘောကြီး၊ ဘဲဥ၊ ကြက်ဖ အကုန်ရှိတယ်...ကျွဲ
သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေက စုတ်ဖောင်းလို့ခေါ်တာ...”

“စုတ်ဖောင်း...”

“အင်း...ကျွန်မဆံပင်တွေက ရှုပ်ပွနေပြီ၊ အိပ်ရေးဝတဲ့အ

ပါးက အရမ်းဖောင်းနေတတ်တယ်...ချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်တာလေ..."

"ကိုယ်လည်း ခေါ်လို့ရလား..."

"ရှင်က သူငယ်ချင်းမှမဟုတ်တာ..."

ကျွန်တော် သူ့နားကခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"မင်း ဆေးရုံမသွားဘူးလား..."

"ဟင့်အင်း...ဒီနေ့နားရက်...Off လေ..."

"အိမ်မှာ ဘာလို့မရေးတာလဲ..."

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အိမ်လခတောင်းမှာစိုးလို့...ပိုက်ဆံ
မပြည့်သေးဘူး...စာအုပ်နှစ်အုပ်ဝယ်လိုက်လို့ လျော့သွားတာ..."

ကျွန်တော်ပေးပြီးမှန်း သူမသိသေး။

"ကိုယ်ချေးရမလား..."

"မလိုပါဘူး..."

"လိုတဲ့အချိန်ကျရင် ချေးချင်စိတ်ပေါက်လာမှာပေါ့..."

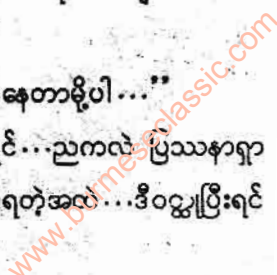
သူ ကျွန်တော့်ကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်ကာ မကျေမနပ်ဖြင့်
တစ်ဖက်ပြန်လှည့်သွားသည်။

"ဟင်...မေ...တကယ်ပြောတာ...ကိုယ် ချေးမယ်လေ"

"ကျွန်မအတိုးမပေးနိုင်ဘူး..."

"ရတယ်...ကိုယ်အရမ်းချေးချင်နေတာမို့ပါ..."

"ကျွန်မ စိတ်ဆိုးလာပြီနော်...ရှင်...ညကလဲ ပြဿနာရှာ
ပြီးပြီ...အခုလဲ လာရှာပြန်ပြီ...စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အလ...ဒီဝတ္ထုပြီးရင်

ကျွန်မ ခြောက်သောင်းရမယ်...ဒါပဲ...အဲဒါအဓိကပဲ...မလိုဘူး...
ဘယ်သူ့ဆီကမှ မချေးဘူး...အကြွေးရှင်ဆိုတာ မပေးနိုင်တဲ့အချိန်ဆို
ပိုတောင်းတတ်တယ်...ကျွန်မ အကြွေးယူတာမှန်းတယ်..."

ကျွန်တော်ပေးထားမှန်းသာသိလျှင် သူ ရွေ့ရွေ့ခုန်နေတော့မည်။

"ထမင်းစားပြီးပြီလားမေ..."

"ကော်ဖီတစ်ခွက်တောင် ၅၅ဝ/-ဟာကို...ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ
သိပ်မရှိလို့ မစားနိုင်ပါဘူး..."

"ကိုယ်ကျွေးမယ်လေ..."

"စားမှာပေါ့..."

"ထမင်းကျတော့စားတယ်..."

"စားမှာပေါ့...ရှင် ကျွန်မဆီမှာ လာကပ်စားတာ အနပ်ပေါင်း
နဲမှမနဲပဲဥစ္စာ..."

ဘယ်လောက် ဘဲစားဘဲချေဆန်တဲ့မိန်းမလဲလို့။ ကျွန်တော်
ရယ်ချင်စိတ်ကို တော်တော်ထိန်းသိမ်းထားရသည်။

"တာဟင်းနဲ့စားမလဲ မေ..."

"ကြက်နာနတ်..."

"ဒါပဲလား..."

"တော်ပြီ..."

"ဟင်းချိုတို့ အရွက်ကြော်တို့ မှာလေ..."

"တင်ပူရာရမလား..."

“ကြိုက်လို့လား...”

“အင်း...”

“ရမယ်...”

“ပြီးရော...သိပ်မမှာပါဘူး...ဈေးကြီးတယ်...”

ကျွန်တော်နဲ့သူ ထမင်းလက်ဆုံစားခဲ့သောအကြိမ်များစွာအနက် သူ့ရဲ့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ငွေနဲ့ ချွေတာချက်စားရသော ထမင်းနပ်ပေါင်းများစွာ ထိုဝိုသဘောကျပါသည်။ အမြင်အားဖြင့် မလှပသော်လည်း တန်ဖိုးအားဖြင့် မကြီးမားသော်လည်း စေတနာကိုအခြေခံ၍ ကျွေးတာမို့ ထွက်တော်ပိုတန်ဖိုးထားသည်။

တစ်နေ့တော့ ပြောပြဖြစ်မည်။

မင်းချက်ကျွေးတဲ့ထမင်းဟင်းကို တသက်လုံး ကိုယ်စားရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ မေလို့။

ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီလောက်ထိ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အောက်ကျခံပြုစုဖို့အချိန်အားတဲ့ မိန်းမမဟုတ်။ သူ့မှာ အချိန်တွေ စူးပါးလွန်းသည်။

“အပြန်ကို ဘာနဲ့ပြန်မှာလဲမေ...”

“ဘတ်စ်ကားနဲ့ပေါ့...”

“ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား...”

“ရတယ်...”

“မလိုက်ချင်လို့လား...”

www.burmeseclassic.com

“...”

“ကိုယ့်ကို ညက သိပ်စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိပါတယ်...”

“အဲဒါကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မ စာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်
စရာရှိလို့...”

“ရတယ်လေ... ဘယ်မှာဝယ်မှာလဲ... ကိုယ်စောင့်ပေး
မယ်...”

“အသစ်မဟုတ်ဘူး၊ အဟောင်း... ဘာသာပြန် တစ်အုပ်ပဲ-
ဂျပန်ဝတ္ထု... သွေးမြေခစေဦးတော့ ဆိုတဲ့ဝတ္ထုလေ... ကျွန်မဆီ
ပထမအုပ်ပဲရှိလို့... ဇာတ်လမ်းက အရမ်းကောင်းတယ်... ဆက်ဖက်
အကြောင်းရေးထားတာ ရှာဖွေဝင်ပါပါတယ်... အဲဒီထဲကမင်းသမီး
မင်းသား နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ကျွန်မအတွက် အရ
အရေးကြီးနေတယ်...”

“ဂျပန်ဝတ္ထုတွေ မင်းတော်တော်ကြိုက်ပုံရတယ်နော်... ဘာ
သာပြန်ရင်လဲ ဂျပန်ဝတ္ထုတွေများတယ်... ဝတ္ထုအရှည်မှာလည်း မင်း
လွမ်းမိုးပုံရတယ်... ဒါကြောင့် မင်း ဝတ္ထုတွေက ထူးခြားနေတာ-
စာရေးဆရာဆိုတာ Image (ပုံရိပ်) တစ်ခုတော့ မိနေရမှာအမှန်ပဲ...”

“ကျွန်မ အရင်ဘဝက ဆာမူရိုင်းဖြစ်ခဲ့မယ်ထင်တယ်...”

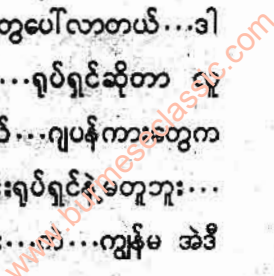
“ဆာမူရိုင်း...”

“အင်း... စိတ်ထဲမှာသိနေတယ်... ဘယ်လိုပြောမလဲ... ကို
နဲ့ ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှုအငွေ့အသက်တွေနဲ့ သရမ်းရင်းနှီးနေတယ်-

အမူရိုင်းစိတ်ဓါတ်ကို အရမ်းသဘောကျတယ်...ဘယ်အရာကိုမဆို ဂုဏ်သိက္ခာကိုရှေ့တန်းတင်တာ...သူရဲကောင်းစိတ်ဓါတ်နဲ့ အနစ်နာ ခံတာ ဇွဲရှိတာ...ရန်သူကို ခါးတစ်ချက်တည်းနဲ့ အသေသတ်ပစ်တာ ဆွေက ပြတ်သားတာပေါ့နော်. အဲဒီသဘောကို လေးစားတယ်... အမူရိုင်းဆိုတာ ဂျပန်ရဲ့ ပုံရိပ်ပဲ...”

“The last Samurai ကားကြည့်ပြီးပြီလားမေ...”

“တွမ်ခရစ်လား...အင်း...ကြိုက်တယ်...တွမ်ခရစ်ကို ဗင်လဲ နီးယန်းစကိုင်းမှာ မကြိုက်ဘူး...The last Samurai မှာ ကြိုက် တယ်...ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ လူ့ဘဝမှာ နုပါတ်တစ်ပဲလေ...ဂုဏ်သိက္ခာ ခရှိဘဲနဲ့...အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်မှမရှိဘဲ...ဘာကြောင့် ခဲ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ဇွန်လွှတ်လိုက်ရပါစေ...ပြန်ယူရဲတဲ့သတ္တိရှိ ရမယ်...ကျွန်မ The last Samurai ကိုကြည့်ပြီးတော့...စိတ်ဓါတ် အားတက်လာတယ်...အဲဒီအချိန်က ကျွန်မဘဝမှာ အဆိုးဆုံးအချိန် လေ...သူသေသွားတယ်...Part II စာမေးပွဲတွေ ဖြေရတယ်...လက် ထဲမှာ ငွေမရှိဘူး...လူတွေကကဲ့ရဲ့တင်းဆိုကြတယ်...စကားလုံးတွေ နဲ့ အနိုင်ကျင့်ကြတယ်...သွေးစုပ်ကြတဲ့လူတွေပေါ်လာတယ်...ဒါ လေမယ့် ကျွန်မ အဲဒီဒုက္ခတွေခံနိုင်ခဲ့တယ်...ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ဂျပန် တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ခွန်အားပေးနိုင်ရမယ်...ဂျပန်ကားတွေက အဲသလိုမျိုးတွေ များတယ်...အနောက်တိုင်းရုပ်ရှင်နဲ့မတူဘူး... အနုပညာကို Approach လုပ်တာ မတူဘူး...ဟ...ကျွန်မ အဲဒီ

ဝတ္ထုကိုစတ်ရှာရဦးမှာ...သွားတော့မယ်..."

"ဒါဆို လိုက်ရှာလေ...ကိုယ်မင်းနဲ့ အဖော်လိုက်ပေးပါမယ်...ဆွေးမြေခစေဦးတော့...တော်တော်ကောင်းတဲ့နာမည်ပဲ..."

"Senest လေ...မုံရင်းဝတ္ထုက..."

"Senest ကိုယ်မဖတ်ဖူးဘူး..."

"ရှင်က e-mailတွေ Faxတွေ ဖတ်နေတဲ့လူကိုး...အဲဒါတွေက ပိုက်ဆံရတာကိုး..."

"ကိုယ် အင်တာနက်မှာဖတ်တာပဲမေ...ဒါနဲ့...မင်းအားရင်လာဖတ်ပါလား...ကိုယ့်အခန်းမှာ အားနာစရာမရှိဘူး..."

"စာအုပ်အရသာနဲ့ ကွန်ပျူတာစခရင်ပေါ်မှာဖတ်ရတဲ့အရသာမတူဘူး...စာအုပ်က ပိုကောင်းတယ်..."

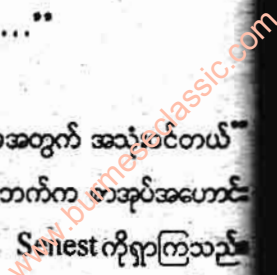
"မင်း အင်တာနက်စာပေကို ဘယ်နှစ်ခါများ ဖတ်ကြည့်ဖူးလဲမေ...နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံချင်းစီရဲ့ ကြိုက်တဲ့စာအုပ်တွေ မင်းဖတ်နိုင်တာပဲဥစ္စာ..."

"ဝတ္ထုဖတ်ဖို့များ...အဲ...ဟို...Medical Field နဲ့ ပတ်သက်တာတွေရော ကြည့်လို့ရမှာပေါ့..."

"ရတာပေါ့မေ..."

"ဟာ...အဲဒါပဲကြည့်မယ်...ကျွန်မအတွက် အသုံးဝင်တယ်"

သူနဲ့ကျွန်တော် ပန်းဆိုးတန်းအောက်ဘက်က စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်တွေမှာ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက်ဖြင့် Senestကိုရှာကြသည်။

နေလုံးသည် ပထမအရောင်တစ်မျိုး။ အချိန်တွေကုန်လာတာနဲ့အမျှ လိမ္မော်ရင့်ရောင်ဘက်သို့သန်းသွားသည်။ ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူတွေ တ ရုတ်တရက် တအားများပြားလာသလိုထင်ရပြီးနောက် ကားကြီး ကားငယ်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ထွက်ခွါကုန်ကြသည်။

“မင်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲမေ...”

“ဂျပန်လိုဆို နှစ်ဆယ့်သုံး... မြန်မာလိုဆို နှစ်ဆယ့်နှစ်...”

ဂျပန်လူမျိုးများသည် ပဋိသန္ဓေကာလ တစ်နှစ်ကိုပါ အသက် ထဲတွင်ထည့်သွင်းတွက်ချက်လေ့ရှိသည်။

“ကိုကိုကရော...”

“ကိုယ်...ဂျပန်လိုဆို သုံးဆယ့်သုံးပေါ့...”

“ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ ဆယ်နှစ်တောင်ကွာတာပဲ...”

ပြောပြီး ခဏငြိမ်သက်သွားသည်။

“ပြန်တော့မလား မေ...”

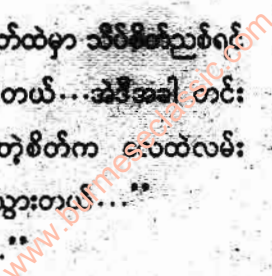
“ကိုကိုပြန်ချင်နေပြီမို့လား...”

“ကိုယ်ညောင်းနေပြီ...”

“ကျွန်မကတော့ မညောင်းဘူး...စိတ်ထဲမှာ သိပ်စိတ်ညစ်ရင်

ဒီလိုလမ်းတွေ အကြာကြီးလျှောက်ပစ်လိုက်တယ်... အဲဒီအခါ ဟင်း ထုပ်တာတွေ လျော့သွားသလိုပဲ... ငိုချင်တဲ့စိတ်က လေထဲလမ်း လျှောက်နေရတော့ တဖြည်းဖြည်းပျောက်သွားတယ်...”

“မင်း သိပ်စိတ်ညစ်နေလားမေ...”

သူ ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ ရှေ့တူရှုကိုသာကြည့်နေသည်။

“မင်းကိုယ့်ကို ဘာမဆိုဖွင့်ပြောနိုင်ပါတယ်...ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပေါ့...ကိုယ်အားလုံးကို နားလည်ပေးထားတယ်...ဟင်မေ...ပြောမယ်မို့လား...”

သူ ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာခါယမ်းပြသည်။

နီညိုရောင်ဆံနွယ်များသည် လေအစေ့တွင် လှပစွာ ယိမ်းခါသွားကြသည်။ သူ့မှာရှိသော သိပ်လှသည့်အရာများထဲတွင် သူ့ဆံပင်များလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆံပင်တွေက ပိုးသားလိုချောမွေ့တောက်ပြောင်နေပြီး စင်းစင်းလေးတွေဖြစ်သည်။ အခုခေတ်ဖြောင့်ထားသောဆံပင်များက တောင့်နေတတ်ပြီး သူ့ဆံပင်ကတော့ ပျော့ပျောင်းပုံရသည်။ နဂိုဖြောင့်ဆံပင်များဖြစ်ပုံရပါသည်။

“ကျွန်မ ဟာနာအိုဂျီအကြောင်းကို တွေးနေတာ...”

“ဟာနာအိုဂျီ...ဟုတ်လားမေ...”

“အင်း...ဘဝကို မိဘအတွက် စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့သမီးအလို့မှာလေးပေါ့...တကယ်တော့ စွန့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ အနာကျင်ရဆုံးကိစ္စပဲ...လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်မိသွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါချစ်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့အသိကြားမှာ နေထိုင်ရတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက ဘယ်လောက်ထိဆိုးရွားလိုက်မလဲ...ဘယ်လောက်ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းလိုက်မလဲ...အဲသလိုမျိုးပေါ့...”

“ဟာနာအိုဂျီကို ကိုယ်သိပါတယ်...”

“ဟုတ်လား...”

“ကိုယ်က တိုကျိုမှာ နေခဲ့တာကိုး မေ...ဂျပန်မှာနေခဲ့ပြီး ဟာနာအိုဂျိအကြောင်းမသိရင် ကိုယ်တုံးတာပေါ့...တိုကျိုကိုလိုက်လည် လာလားမေ...ကိုယ် ရှေ့နှစ်ပြန်သွားမှာ...”

“လိုက်လည်ရမယ်...”

“အင်း...မေစိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ပါ...တကယ်တော့ မေ့ကို ကိုယ် ပြီးခေါ်သွားချင်တာ...မေတစ်ယောက်ထဲ ကိုယ်မထားချင်ခဲ့ဘူး... ပေမယ့် မေ့သဘောပါ...ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေဘယ်လိုပဲဆုံး ခုတ်ပါစေ ကိုယ်က အချိန်တွေကိုယုံတယ်...စောင့်နေမှာပါမေ...”

“တကယ်လို့ပေါ့လေ...ကိုကို့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့တယ်...”

“စိုက်ဖြစ်တယ်ပဲသဘောထားပါတော့...တစ်နေ့မှာ ဟာနာအိုဂျိလို နှိုယ့်ရပ်ရွာ ကိုယ်ပြန်လာရဲတဲ့သတ္တိ ကျွန်မမှာမရှိဘူး...”

သူ့အသံတွေ အဖျားခတ်တုန်ယင်သွားသည်။ ဘေးစောင်းမြင် နာသာသူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်သည် တလိမ့်ချင်းဆင်းလာလေ သည်။ သူ...ကျွန်တော့်ကြောင့် မျက်ရည်ကျရပြီ။

ထိုအသံဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်သည် စူးစူးရှရှနာကျင်လာသည်။

“ဟာနာအိုဂျိလို ကျွန်မ မစွန့်လွှတ်ရဲဘူး...ပထမတစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်မ ပက်ပက်စက်စက်ရှုံးပြီးပြီ...ကျွန်မ အရှုံးကို တမြေမြေခံစားပြီး နေခဲ့တဲ့အချိန်မှာ...နာကျင်ခဲ့ရတာတွေ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး...”

“ကိုယ်သိတယ်...ကိုယ်သိပါတယ်...”

“ဟင့်အင်း...ရှင်မသိပါဘူး...ရှင်အနားမှာမရှိခဲ့ဘူး... ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ရောက်ခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခတွေ ဘယ်သူသိမလဲ...ယော ကျားတစ်ယောက်ကို အဆုံးစွန်ပတ်သက်မိလို့ ရလာခဲ့တဲ့ဆိုးကျိုးတွေ ကျွန်မ ခုထိမှတ်မိကယ်...ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး...သူ့ကို လဲ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ခွင့်မလွှတ်ဘူး...သူပေးသွားခဲ့တဲ့ဒုက္ခတွေ ကို ကျွန်မသေတဲ့အထိ ယူသွားရမှာကိုကိုရဲ့...ကျွန်မ...ကျွန်မလေ... အတိတ်ကထွက်ပြေးချင်တယ်...လူတွေကိုလည်း သိပ်ကြောက် တယ်...မျက်လုံးတွေကိုလည်း ကြောက်လှချည်ရဲ့...”

သူ့အသံတွေ အေးစက်လာတာကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သူသည် ဘဝမှာ ကံကြမ္မာထိုးနှက်ချက်ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ကြေကြေမွမွ ခံစား ခဲ့ရမှန်း ခန့်မှန်းမိသည်။ မပြောပါနဲ့တော့မေ။

ကိုယ်အားလုံးသိတာပဲ။ ဒါတွေဟာ မေ့ရုံဖြူစင်မှုကို ညစ်နွမ်း စေခဲ့တဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ Guilty ဖြစ်စရာမလိုဘူး ဆာမူရိုင်းကို ခရေစီဖြစ်သောသူသည် ဆက်ပုခုများစိတ်ဝင်စားနေ သလားမသိ။ ဆာမူရိုင်းတစ်ယောက်မှာ ရန်သူအတွက် ခါးရှည်တစ် လက်နှင့် မိမိကိုယ်တိုင်အတွက် ခါးတိုတစ်လက်ရှိသည်။ ခါးရှည် သည် ရန်သူကိုသုတ်သင်ဖို့ဖြစ်ပြီး အကယ်၍ အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့် ရုံးခွဲလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိဂုဏ်သိက္ခာပျက်စွမ်းခွဲလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ခါးတိုဖြင့် မိမိဗိုက်ကို မိမိခွဲပစ်ကာ အဆုံးစီရင်ပစ် လေ့ရှိသည်။ ဟာရာကီရီဟူ၍လည်း အရပ်စကားဖြင့် ခေါ်ကြသည်။

“ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း အဲဒီလိုအဖြစ်တွေ မကြုံရဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က သေချာတယ်မေ...”

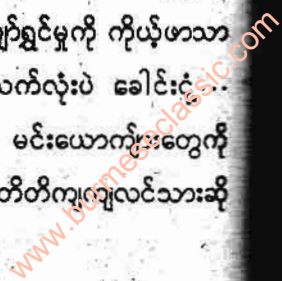
“ဒါပေမယ့် ကြောက်တယ်...ကိုကို ကျွန်မကို အရင်ခွဲခွါသွားမှာကို အကြောက်ဆုံးပဲ...ဒီတစ်ကြိမ်ဆို ကျွန်မရူးသွားလိမ့်မယ်ထိုက်...”

“မေ...အခု နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ရောက်နေပြီကွ...အယူမသနဲ့တော့...”

“အနာဂါတ်ကို ဘယ်သူသိနိုင်လို့လဲကိုကို...ဟင်...သေချာလို့လား...မေဟာ အရင်တုန်းက မေ့လောက်သေချာတဲ့မိန်းမ ရှိမယ်တောင်မထင်ခဲ့ဘူး...မေ ကျောင်းစာတစ်ဖက် စာသင်တာတစ်ဖက် စတ္တုရေးတာတစ်ဖက်နဲ့...အချိန်ကို ဇယားနဲ့ခွဲသုံးခဲ့တဲ့မိန်းမပါ...ဒါပေမယ့် မေ သူ့ကိုသေသွားမယ်လို့ တစ်ခါမှတောင် အိပ်မက်မမက်ခဲ့ဖူးဘူး...သူဟာ မေ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အထိ...မေ့နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ မေ့နားမှာရှိမှာလို့ မေ့သေချာခဲ့တယ်...သူ့သေသွားပြီးတဲ့ ဇာန်ပိုင်း မေအမြင်တော်တော်ပြောင်းသွားတယ်...ဒါအမှန်ပဲ...မေ့စိုက်ပေးတယ်...အရင်ကမေဟာ သိပ်မာကျောတယ်...ခက်ထန်စာယ်...မာနကြီးတယ်...အခုမေ မာနကြီးတယ်ဆိုတာ အရင်ကမေက အိပ်နေသလောက်ပဲရှိတယ်...ပြီးတော့ ကိုကိုကို မေ့လက်မသပ်ရဘူး...ဒါအမှန်ပဲ...ကိုကိုကသိပ်ချမ်းသာလွန်းတယ်...မေကြောက်စာယ်...ကိုကိုပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မေကြောက်တယ်...မေတို့မှာ

အနာဂါတ်ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသေချာဘူး...အဲဒါကို မေ သိတယ်...မေ့နဲ့ရွယ်တူတွေ အိမ်ထောင်ရေးတွေအဆင်ပြေကြတယ်... ငွေတွေသိန်းချီမြတ်တဲ့လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အောင်မြင်နေကြတယ်...အိမ် ထောင်ရေးဆိုတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတာပဲလို့ ဘယ်လောက်ပြောကြပေ...မေမယ့်ဘူး...အဲဒါ ဒုက္ခတွေပဲ...မေကြုံခဲ့ဖူးတယ်...ခဏပဲ...ဘယ်ယောက်ျားမှ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို တစ်နှစ်ထက်ပိုပြီး တွတ်တီးတွတ်တာမလုပ်နိုင်ဘူး... ထမင်းချက်မကျွေးနိုင်ဘူး...အချိန်တန်ရင် လူတွေဟာ ကိုယ့်လုပ်ငန်း ခွင်ထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်ရတယ်...နှစ်ယောက်တစ်ဘဝဆိုတာ ရေပွက်တဲ့ အချိန်လိုပဲ...ဘာမှမကြာဘူး...တစ်နှစ်ကျော်ရင်...လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ခောင်မှုမျက်နှာဖုံးတွေ ကွာကျသွားပြီ...အဲဒီမှာ သိပ်ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တက ဘွားခနဲပေါ်လာတော့တာ ပဲ...မိန်းမဖြစ်ရတဲ့ဘဝကို မေရွံတယ်...တကယ်တော့ ရာသက်ပန် ဆိုတာ မိန်းမတွေနဲ့ပဲ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စပါ..."

"မဟုတ်ဘူး...မေမှားနေပြီ...မေ အရင်တစ်ယောက်နဲ့ရခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေရှိရင်...မေဟာ ဘဝထဲက ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုကို ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ်မရှာတော့ဘူးလားဟင်...မေ...တစ်သက်လုံးပဲ ခေါင်းငံ့... မင်းသေမတတ်အလုပ်တွေလုပ်...ပြီးတော့ မင်းယောက်ျားတွေကို တန်းတူအမြဲပဲ ဆက်ဆံပြီး...မင်းအတွက် တိတိကျကျလင်သားဆို တာမရှာတော့ဘူးလား..."

“ကိုကို့စကား သိပ်ရင့်သီးပါလား...”

“ဟုတ်တယ်...တမင်ကိုယ်ပြောတာပဲ...”

“ရှင်...”

သူ့မျက်နှာသည် တမဟုတ်ချင်း ခက်ထန်ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက် လေထဲမြောက်တက်သွားတာ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံး စုံမှိတ်လိုက်သည်။ မေဘယ်လ်ဟန်စောဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ သူ့ကိုထိခိုက်နစ်နာအောင်လုပ်တဲ့လူမှန်သမျှ ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့မိန်းမမှန်း ကျွန်တော်သိခဲ့သားပဲ။ သို့သော် ကျွန်တော်မျက်လုံးပြန်ဖွင့်တဲ့အချိန်တွင် သူသည် ကျွန်တော့်ပါးကို လက်ဖြင့်ချိန်ရွယ်ထားရာမှ တဖြည်းဖြည်းလက်ကပြန်ပြုတ်ကျသွားတာ မြင်ရသည်။ မင်းမရိုက်ရက်ဘူးမို့လား မေ။ မင်းကိုယ့်ကို နာကျင်အောင် မလုပ်ရက်ဘူးဆိုရင်လည်း ချစ်တာကို မညာသင့်တော့ဘူးမေ။ မင်းသိပ်ပင်ပန်းလွန်းနေခဲ့ပြီကွဲ့။ ဟန်ဆောင်ရတဲ့ဒုက္ခ ဘယ်လောက်ကြီးလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးပါ။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ...မရိုက်ရက်ဘူး...ဒီလောကမှာ... ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမဆို တုန်ပြန်ရဲခဲ့ပေမယ့် ရှင့်ကို နာကျင်အောင် မလုပ်ရက်ဘူး...သူ့ကိုတောင် ကျွန်မ ရိုက်ဖို့ဝန်မလေးခဲ့ဖူးဘူး...”

ကျွန်တော် သူ့လက်ကလေးတွေကို ယုယစွာ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ပုခုံးတစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာလှေ့ဖက်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ ပြန်ကြရအောင်မေ...”

အပြန်လမ်းမှာ သူ လုံးဝစကားမပြောပါ။

ကျွန်တော်က ကားကိုဂရုတစိုက်မောင်းနှင်ရင်း...စိတ်ထဲမှာ

ကြည်နူးနေမိသည်။

သူ...ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်သည်လေ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲကာ...တိုက်ခန်းလှေ ခါးထစ်များကို ဖြည်းညှင်းစွာတက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘဝမှာ ဒီလိုလှေခါးထစ်တွေကို ကိုယ်နဲ့မင်း တူတူတွဲတက် ခဦးမယ် သိလားမေ...မင်းထက် ကိုယ်အသက်ကြီးတဲ့အတွက် မင်း ဆိုယ့်လက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်တွဲရမယ်...ကြားလားကလေးမ...”

ကျွန်တော့်လက်ထဲက သူ့လက်ကို အတင်းပြန်ဆွဲယူရာ ကျွန် တော်ကလွတ်မပေး။

“ဘာလို့ရုန်းနေတာလဲမေ...”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်လက်ကို တွဲပြီးမှ ကျွန်မဘဝအောင် မြင်မယ်ဆို အစကတည်းက ကျွန်မအောင်မြင်အောင် မလုပ်ဘူး...”

“သိပ်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းမပဲ...”

“ရှင်သိဖို့အရေးကြီးပါတယ်...”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခန်းတွေရှေ့ရောက်သောအခါ
“ကဲ...လက်လွှတ်တော့...ကျွန်မ ညနေစာချက်လိုက်
မယ်...”

“ကိုယ်လာစားမယ်နော်...”

“အင်းပါ...”

“ကိုယ့်အတွက် အီးမေးလ်နဲ့ဖက်စ်တွေရောက်နေပြီ
တယ်...အဲဒါတွေ check လုပ်ပြီးရင် လာခဲ့မယ်...”

“ကိုကို ဘာစားမလဲ...”

“ရိုတာပဲချက်လေကွာ...”

“မနက်က ကောင်းကောင်းစားထားလို့...”

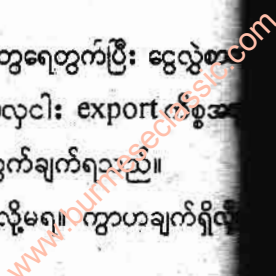
“ငါးပိရည်နဲ့လဲဖြစ်ပါတယ်...”

“ကျွန်မ ငါးပိရည်မစားဘူး နဲ့လို့...”

“ဟုတ်လား...ဒါတောင် အညာသူမရုပ်ထွက်နေတယ်-
သူ့ကို မခံချင်အောင်စနောက်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်
သည်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အလုပ်တွေများနေပြီ။ တစ်နေ့ကုန် မှေအ
အချိန်ကုန်နေတာ။

ဖက်စ်တစ်စောင်ချင်းစီက ငွေတွေရေတွက်ပြီး ငွေလွှဲစာ
အတွက် ပြင်ဆင်ရသည်။ ပြီးတော့ အလှူငါး export ကိစ္စအ
နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံ၏ ငွေကွာဟချက်ကို တွက်ချက်ရသည်။

ကျွန်တော့်အလုပ်က မသေချာလို့မရ။ ကွာဟချက်ရှိလို့

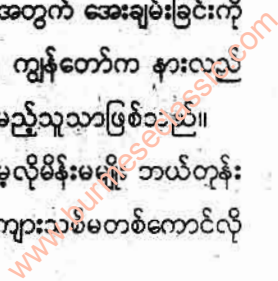
နို့မို့ ငွေကွာဟချက်ကို ကျွန်တော်စိုက်ရှင်းရပေမည်။

ဆစ်ဒနီရှိ သူငယ်ချင်းစီက ဝင်လာသော အီးမေးလ်တစ်စောင်တွင် ကျွန်တော်လက်ထပ်ဖို့သင့်ပြီဆိုသောအကြောင်းနှင့် သူတောင်ပြီးခဲ့တဲ့သုံးရက်ကမှ ဘုရားကျောင်းတွင် လက်ထပ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားသည်။ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမပေးစားဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ဖူးသော မိဘတွေလက်လျှော့သွားတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်သိသည်။ သူတို့က မိန်းမဆို ကျွန်တော်က Sex လောက်ပဲသိတဲ့လူဟု နာမည်ဖျက်ကြသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာတော့ ဖတ်ဖူးတာပဲ။ ခက်ခဲပင်ပန်းကြမ်းတမ်းလှသောအလုပ်တွေ မဆုံးနိုင်သောဆင်းရဲသံသရာတွေ၊ အဆုံးအစမရှိသော မေတ္တာတရားတွေ စသည့်အရာတွေ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပေါင်းစပ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုမတွေ့ဖူးသေးသမျှ မည်သည့်ယောက်ျားကမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို မှန်မှန်ကန်ကန်အကဲဖြတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

မေသည် ငွေနဲ့ဝယ်ယူရနိုင်သော မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်။ မေမှာရှိသော ငြိမ်သက်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် အေးချမ်းခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။ မေမှာရှိသော အပြစ်ဟူသမျှ ကျွန်တော်က နားလည်ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ပစ်မည့်သူသာဖြစ်သည်။

သေချာတာက ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မေလိုမိန်းမမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မေသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကျားသစ်မတစ်ကောင်လို

ဒူးရဲ့ရင့်တတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်လို ကြောက်လွယ်ရွံ့လွယ်နေပြန်သည်။

မေ့အိမ် ကျွန်တော်ရောက်တော့ မေထမင်းချက်ပြီးပြီ။

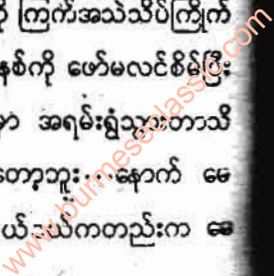
“ကံကောင်းတယ်... Fridge တဲမှာ အသီးအရွက်တွေအစုံ ရှိတယ်... ကြက်သားလည်းရှိတယ်... ကိုကို... ကြက်သားသုပ်စားမလား... ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေ... ပြီးရင် မေလက်ဖက်သုပ်နဲ့ ရေဇွေးတိုက်မယ်...”

“မေကြိုက်သလိုလုပ်...”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ချစ်သူဖြစ်စေ့မှာတင် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထမင်းစားခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ အတိတ်နိမိတ်များကို ယုံလွယ်သူမဟုတ်သော်လည်း ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် လက်ထပ်ဖြစ်မည့်နိမိတ်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ မေ့ကိုစတင်၍ မစန့်လွတ်ဟု သန့်နီနီရှာန်ချထားမိပြီလေ။

“ကြက်အသဲမစားဘူးလားမေ...”

“ဟင့်အင်း... မေငယ်ငယ်တုန်းကဆို ကြက်အသဲသိပ်ကြိုက်တော့... Ist MB တုန်းက ကြက်ရဲ့အစာချေစနစ်ကို ဖော်မလင်စီမ်ပြီး ပြထားတာ ကြည့်ရတယ်လေ... မေ့ အဲဒီမှာ အရမ်းရွံ့သွားတာသိလား... ကြက်အသဲကို ဘယ်လိုမှစားမဝင်တော့ဘူး... နောက် မေထမင်းကို လက်နဲ့လုံးဝမစားတတ်ဘူး... ငယ်ငယ်ကတည်းက မေ့

စွန်းနဲ့ခက်ရင်းနဲ့ စားတယ်...ငါးပိရည်ဆို လုံးဝစားလို့မရဘူး...ဝက် သားဒုတ်ထိုးဆို မေသိပ်မစားတတ်ဘူး...သူငယ်ချင်းတွေက အရမ်း စားတာ သူတို့နဲ့လိုက်စားပြီးမှ စားတတ်သွားတာ..."

"မေ့မှာ သူငယ်ချင်းများပုံရတယ်..."

"များတယ်...GTC ကသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိသေး တယ်...တစ်နှစ်နဲ့တစ်နှစ် သူငယ်ချင်းတွေတာမတူဘူး..."

"အခုရော..."

"အခု တစ်ယောက်ထဲပဲနေတယ်...မေက ပိုစတင်လဲမဝင် တော့ဘူးလေ..."

"မေ...အခုကတည်းက မေ့ကိုကြိုပြောထားချင်တာတစ်ခုရှိ တယ်..."

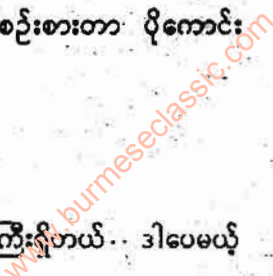
"ပြော..."

"မေဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုယ်မကန့်ကွက်ဘူး...ဒါပေမယ့် မေ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုယ့်ကို ကြိုပြောထားရမယ်...မေ့ထက် ကိုယ်က အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တယ်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေတစ်ယောက်ထဲ စဉ်း စားဆုံးဖြတ်တာထက်စာရင် နှစ်ယောက်စဉ်းစားတာ ပိုကောင်း ခယ်..."

"ဟင့်အင်း...မဖြစ်နိုင်ဘူး..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲမေ..."

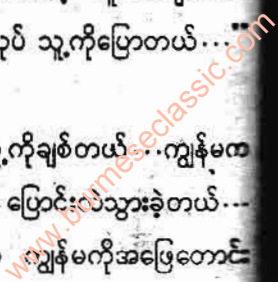
"ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းတွေအများကြီးရှိတယ်.. ဒါပေမယ့်

ကျွန်မဘာလုပ်လုပ် တိုင်ပင်တဲ့အကျင့်မရှိဘူး... စာမေးပွဲနီးလို့စာဖတ်
 ရင်တောင် တစ်ယောက်ထဲပဲဖတ်တယ်... ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူး...
 ဘာလို့လဲဆို ရှေ့မှာ သူငယ်ချင်း ချစ်သူငယ်ချင်း ဘာညာပြော... ပြီး
 နောက်ကွယ်မှာ ဒီမိန်းမက ဝတ်ထားတာစုတ်ပြတ်နေတာပဲ... ပိုက်ဆံ
 လဲမသုံးနိုင်ဘူး... အပြောကကြီးတယ်... ဒီလိုမျိုး ပြောကြတဲ့နောက်
 ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးလို့မရဘူးလေ... ကျွန်မ သူငယ်ချင်းဆိုတာ
 မယုံဘူး... လောကမှာ မိတ်ဆွေဆိုတာမရှိဘူး... ပိုက်ဆံချေးတဲ့လူ
 သိပ် သူငယ်ချင်းပီသတယ်... အကုန်ဒုက္ခခံပေးတဲ့လူမှ သူငယ်ချင်းပီသ
 တယ်... အဲသလိုမျိုး ကိုယ့်ကိုပေးဆပ်မှ သူငယ်ချင်းလို့ထင်တဲ့လူ
 တွေချည်းပဲ... လူတိုင်း အဲသလိုချည်းပဲ... ရွံတယ်... လူတစ်ယောက်
 ကိုယ့်ကိုချစ်ခင်စေဖို့ အဲဒီလူကို ပိုက်ဆံချေးဖို့မလိုဘူး... အဲဒီလူကို
 အကုန်လိုက်လုပ်ပေးစရာလိုလား... တချို့ကိစ္စတွေက ကိုယ့်ဟာကိုယ်
 ဖြေရှင်းမှရတယ်... အပေါင်းအသင်းဆိုတာ ရှေ့မှာတော့ အကောင်း
 နောက်မှာအတင်းပြောနေတဲ့နောက် ကျွန်မ လုံးဝအယုံအကြည်မရှိ
 ဘူး... ကျွန်မမှာ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ယုံရလောက်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်
 ယောက်ပဲရှိခဲ့ဖူးတယ်... ကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ် သူ့ကိုပြောတယ်...”

“ကိုယ့်ကိုကျတော့...”

“နားထောင်ဦးလေ... ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်တယ်... ကျွန်မက
 သူငယ်ချင်းလိုချစ်တာ... ဒါပေမယ့် သူက ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်...
 ကျွန်မ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရတဲ့နေ့မှာ ကျွန်မကိုအဖြေတောင်း

တယ်...မချစ်ဘူးပေါ့...အဲသလိုပြန်ဖြေခဲ့တယ်...ကျွန်မဆီကအပြန်
မှာ သူ့ရေသွားကူးတယ်...မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ဆုံးသွားခဲ့တယ်...အရက်
သောက်ထားတော့ သူ့နှုတ်ခွေတာ မအော်နိုင်ဘူးလေ...သူ့နာမည်
က ဝေထွန်းတဲ့...သူကတော့ တကယ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်
ပါ...ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သူ့လူ့လောကထဲက ထွက်သွားတာ ကျွန်မ
စိတ်မကောင်းဘူး..."

"ကိုယ်က မေ့ချစ်သူပဲ..."

"အဲဒါကြောင့် ပိုမယ့်တာ..."

ကျွန်တော် အောင့်အီးသီးခံလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူ့ဘယ်တော့မှယုံကြည်မှာမဟုတ်တာ သိနေ
တော့ ဘာမှထပ်ပြောချင်စိတ်မရှိ။

"တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တစ်ယောက်ထဲပဲရင်ဆိုင်တယ်...တကယ်လို့
ဈား ကိုယ်ကယုံမှတ်စွာနဲ့ ဖွင့်ပြောပြရင် အဲဒီအကြောင်းကို ကိုယ်
ထွယ်တာနဲ့ အတင်းထုတ်တဲ့လူချည်းပဲ..."

"ကိုယ်က ဘယ်သူ့ကိုပြောပြရမှာလဲ..."

"အဲဒါ ကိုကိုအပိုင်းလေ...မေမယ့်ဘူး...မေ့ရဲ့ယုံကြည်မှုက
တန်ဖိုးသိပ်ကြီးတယ်...သိပ်ယုံရင် သိပ်လိမ်ခံရတတ်တယ်လေ...သိ
တယ်မို့လား..."

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က
အဖြစ်သနစ်တွေကို သူ့ကောက်ချက်ချယုံကြည်နေပုံက တော်တော်

ပြင်းထန်သည်။ သူသည် သူငယ်ချင်းတွေအကုန်လုံးကိုလည်းကောင်း၊
မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ကွယ်လွန်သွားသူ
ကိုလည်းကောင်း၊ စွဲစွဲမြဲမြဲနာကျည်းမုန်းတီးနေလေသည်။ သူ့ကိုယ်
သူလည်း မုန်းတီးနေပုံရသည်။ အမြဲတမ်း စိတ်အေးချမ်းမှုကို ရှာဖွေ
ပါလျက် စိတ်ဆင်းရဲနေရသူဖြစ်သည်။

“မေ...ဒီည ဘာလုပ်မှာလဲ...”

“စာဖတ်မယ်...CVS လေ...”

“အင်တာနက်ကြည့်မလား...”

“ကြည့်မယ်...ကိုကိုနဲ့ပြပေးလေ...ကျွန်မနဲ့ ကွန်ပျူတာက
မရင်းနှီးဘူး...Mouse တောင် နှိပ်လို့မရဲတော့ဘူး...အရင်တုန်းက
တော့ အွရမ်းGame ဆော့တယ်...”

“အခုဆော့လေ...ရတယ်...”

“ကိုကိုက အလုပ်လုပ်နေတာကို...”

“မင်းဆော့ချင်ရင်ဆော့ပါ...ကိုယ် မင်းကို ကွန်ပျူတာတစ်
လုံးဝယ်ပေးရမလား...”

“ထားခဲ့ရမှာချည်းပဲ မလိုချင်ဘူး...”

လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်နှင့် ရေခွေးကြမ်းအိုးကိုသယ်ကာ ကျွန်
တော့်အခန်း ကူးလာခဲ့ကြသည်။

ကွန်ပျူတာမောက်စ်ပေါ် သူလက်တင်လိုက်ပုံကိုမြင်ကတည်းက မရတာ ကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ခုံပေါ် အုပ်တိုင်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာဘက်ကို သူစောင်းကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်လျက်ရှိနေသည်။ ဟော့ကိုင်းဒိုးကောင်းကင်ပြင်က ကြယ်ကလေးတွေလိုပဲ စူးရှနေသည်။

သူပြောသော ဟာနာအိုဂျီဆိုတာ ဂျပန်မှာ အထင်ရှားဆုံးသော မိန်းမလှဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတိုင်း၏ အသံစွဲ၊ ကောင်လေးက အရူးအမူးချစ်မြတ်နိုးခြင်းခံရသူ၊ ဘဝကအသပြာဖြင့် ရောင်းစားလျက် တစ်နိုင်ရပ်တန်ဖိုးတက်သော်ငြား ချစ်သူနောက်ကို အရဲစွန့်လိုက်ပြေးသွားသူ၊

ထို့နောက် ဟစ်ကိုယ်ထဲ သူပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

သူဘာဖြစ်ခဲ့လဲ၊ သူ့ချစ်သူရော?။

သူဘာကြောင့် ပြန်လာတာလဲ။

ဘယ်သူမှမသိကြ။

ပြီးတော့ ဟာနာအိုဂျီသည် အသက်ကြီးလာသော မိန်းမတို့ ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ျားများအတွက် တန်ဖိုးမရှိတော့။ သူ့တန်ဖိုးသည် ပျောက်ဆုံးကုန်သော အလှနှင့်အတူ သုညသာရှိတော့သည်။ သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းက အဲဒီမှာတင်ပဲ ရေရေရာရာမရှိဘဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။ လောလောဆယ်တော့ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဟာနာအိုဂျီပင်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ငြင်သာစွာနမ်းရှိုက်ရင်း

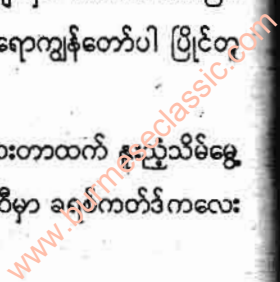
“ကျွန်မတသက်မှာ ဒါ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအချစ်ပဲထင်ပါရဲ့ ကိုကို”

ဟု သူ မသဲမကွဲရေရွတ်သည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ယုံသည်။

သူ့အရပ်သည် ကျွန်တော့်ထက် တစ်ပေနိမ့်သည့်အပြင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကလေးတစ်ယောက်လို ပေါ့ပါးသွယ်ပျောင်းလှသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တလက်လက်ဖြစ်နေသောကြယ်ကလေးတွေ အများကြီး။ သူ့ရောကျွန်တော်ပါ ပြိုင်တူပြုံးလိုက်မိသည်။

သူသည် အချစ်မှာ ကျွန်တော်ထင်ထားတာထက် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပါသည်။ ရွှေဝါရောင်သမ်းသော ရင်ညွန့်ဆီမှာ ခရစ်ကတ်ဒ်ကလေးမတွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ပေါင်ထားတယ်...”

“ဘယ်လောက်နဲ့လဲ...”

“တစ်သိန်း...”

“ကိုယ်ပိုက်ဆံပေးမယ်... ပြန်သွားရွေးလိုက်...”

“မလိုချင်ပါဘူး...”

“မင်းရဲ့သင်္ကေတက အဲဒီဆွဲကြိုးပဲမေရဲ့... ကိုယ်သိပ်သဘော
ဆွဲတယ်...”

“ကိုကိုကတော့လေ...”

“မေ...”

“ဟင်...”

“မနက်ဆေးရုံလိုက်ပို့မယ်...”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒေါက်တာမင်းလတ်နဲ့တွေ့မှာစိုးလို့လား...”

“ကိုကြီးလက်ထပ်တော့မှာ...”

“ဟုတ်လား... ကောင်းတယ်...”

“ဘာကောင်းတာလဲ...”

“ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့...”

“ကိုကိုလဲ အတ္တရိုတာပဲ...”

“မေရော... မေကပိုမဆိုးဘူးလား...”

“မေက... မေကြောက်တယ်...”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ...”

“မသိဘူး...”

“ဟာနာအိုဂျီလိုဖြစ်မှာစိုးတာလား...”

“အင်း...ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ...ဘာကြောင့် ဟာနာအိုဂျီ နိဟွန်း (ဂျပန်- ဂျပန်လူမျိုးများက ချစ်စနိုးဖြင့် နိပွန်ဟုမခေါ်ဘဲ နိဟွန်းဟုသို့သည်)ကို ပြန်လာသလဲဆိုတာလေ...”

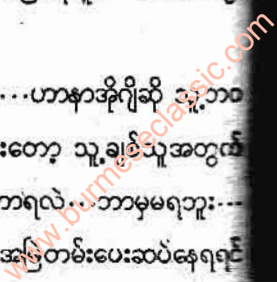
“က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ...”

“သူ့ချစ်သူက သူပြည်တန်ဆာဖြစ်ခဲ့တာကို အနိုင်ယူပြောလို့ စိတ်နာပြီး ပြန်လာတာ...ဒါမှမဟုတ် သူ့ချစ်သူသေသွားတာ...ဒါမှ မဟုတ်...သူကပဲ စိတ်ကုန်ပြီး...သူ့ဖာသာသူ ပြန်လာတာ...အကုန် ဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

ကျွန်တော့်ကောင်မလေးသည် သူများတွေးသလို ဘယ်တော့မှ မထွေးတတ်ချေ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ သူ့စာရေးဆရာမဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် ပါလိမ့်မည်။

“မဟာလေ...စာရေးဆရာမလို့ မပြောရဘူး...သိပ်အတွေး ခေါင်တာပဲ...”

“မကြောက်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ...ဟာနာအိုဂျီဆို သူ့ဘဝ မှာ သူများအတွက်ပဲ ရှင်သန်ခဲ့ရတာ...ပြီးတော့ သူ့ချစ်သူအတွက် သူ့ဘဝကိုပေးဆပ်ရတယ်...နောက်ဆုံး သူ့ဘာရလဲ...ဘာမှမရဘူး... သူ့ရှင်ထဲမှာ နာကျည်းနေမှာပဲ...လူဆိုတာ အမြဲတမ်းပေးဆပ်နေရရင်

မှာလာတာထုံးစံပဲ...နောက်ဆုံး သူ့တန်ဖိုးကသုညပဲလေ...လူမှုအဖွဲ့
အစည်းမှာ စွန့်လွှတ်တဲ့အခါ ဒါ သူ့ရဲကောင်း...အဲသလိုသတ်မှတ်
ကြပြီး ဘာမှမပေးဆပ်နိုင်တဲ့ အခါ သုညဖြစ်သွားတာ ဘယ်လောက်
ရင်နှာဖို့ကောင်းသလဲ...လူဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ကိုယ်ပိုင်
ဘဝရှိရမယ်...မေ့အတွေးအခေါ်တွေဟာ သိပ်ဆန်းသလားကိုကို..."

"အင်း...သမားရိုးကျမဆန်ဘူး...မေက မိန်းမမဆန်ဘူး..."

"ဟုတ်လား...ကိုကိုက...ဟင်းဟင်း...ကိုကိုကပဲပြောရ
တယ်ရှိသေး..."

"မေဟာ သာမန်မိန်းကလေးတွေလိုမဟုတ်ဘူး..."

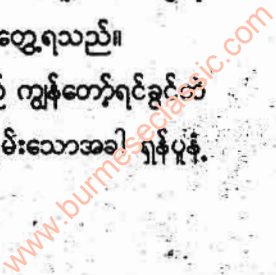
"အနုပညာသမားလေ...အနုပညာဆိုတာ အရမ်းနုနယ်
တယ်...မေက ခံစားလွယ်တယ်...မျိုသိပ်နိုင်တယ်...မေဟာနာအိုဂျီ
ဆို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး...မေ ပေးဆပ်ပြီး မနာကျင်ချင်ဘူး...အဓိက
အဲဒါပဲ..."

ကျွန်တော် သူ့နားထင်ကို ဖျတ်ခနဲမွှေးလိုက်သည်။

သူ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချသည်။ ကျွန်တော် သူ့ဆံပင်တွေကို
ခိုင်ကြည့်ကော့ တကယ်ပဲပျော့ပြောင်းလှတာတွေ့ရသည်။

ကျောပယ်ထိရည်သော ဆံပင်များသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ဘက်
တွင် အထွေးလိုက်စုပုံနေသည်။ ဆံပင်များကိုနမ်းသောအခါ ရှန်ပူနံ့
အသင်းသင်းရသည်။

"မေ ပြန်တော့မယ်..."

“ကိုကိုပြန်လိုက်ပို့မယ်...”

“ရတယ်...အိမ်ကဝေးရှာတာကိုး...”

သူပြန်သွားသောအခါ သူ့အရိပ်များကျန်နေခဲ့သလို ခံစားရသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုနိုင်သော ကျွမ်းကျင်မှုမျိုးဖြင့် မေ့ကိုစွဲလျက်ရှိပြီ။ မေ့ကို ဝေးဝေးမသွားစေချင်။

မေသာလိုက်ခဲ့စမ်းပါ။

မေတက်ချင်တဲ့ကျောင်းလဲ ကျွန်တော်ထားပေးမယ်။

ကျွန်တော့်မှာ မေပဲရှိတာ။

မေ့ကြောင့်သာ ပိုက်ဆံတွေသုံးဖို့ရှိတာ။

မေ့ရဲ့ Sponser ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်သားပဲ။

ဒါပေမယ့် မေက ကျွန်တော့်ကို မမှီခိုပေ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်ပြီး တပတ်အကြာတွင် ကျွန်ဟော် ဆစ်ဒနီသို့သွားရသည်။ ကျွန်တော်သွားမည့်နေ့တွင် သူ မရှိ။ သွားရမယ့်ဆိုတာသိထားပေမယ့် ဘယ်နေ့သွားရမလဲဆိုတာ သူမသိ။

ကျွန်တော့်မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်။ သူစိတ် ပူမှာစိုးသောစိတ်သည် ငယ်ထိပ်တက်မီးလောင်နေသကဲ့သို့ပင်။

“ကြည့်ရတာ ညက Night ဆင်းရတယ်ထင်တယ်...”

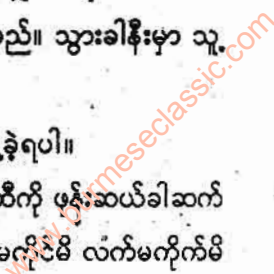
တစ်ခါတလေ ဆင်းရပြီး ဆေးရုံမှာပဲ သူအိပ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံတကာ ခရီးသွားလာကျင့်ရှိသူမို့ ခရီးသွားမယ်ဆို တာနှင့် အိတ်ကြီးတွေနဲ့ ပြင်ဆင်လေ့ရှိသူမဟုတ်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းတွေရယ်၊ ခရီးဆောင်ကွန်ပျူတာရယ်၊ အင်္ကျီတစ်စုံရယ်၊ နိုင်ငံခြားငွေရယ်။ အဲဒါပဲယူသည်။

ကွန်ပျူတာကတော့ မရှိမဖြစ်။ မေ့လိုပဲပေါ့။ မေ့နဲ့ကွန်ပျူတာ သည် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မရှိမဖြစ်သောအရာများဖြစ်သည်။

နှုတ်ဆက်လို့ကလဲမဖြစ်။ နှုတ်ဆက်လျှင်လဲ နှစ်လလောက် ခွဲရဦးမည်မို့ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ဦးမည်။ သွားခါနီးမှာ သူ့ ဈာန်နာလေးတော့ မြင်သွားချင်သေးသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်နဲ့သူ လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရပါ။

နှစ်လအတောအတွင်း ကျွန်တော် သူ့ဆီကို ဖုန်းဆယ်ခါဆက် သည်။ သို့သော် လုံးဝမကိုင်။ ကျွန်တော် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ

ဖြစ်နေလေပြီ။ အချိန်တွေက ကုန်ခဲ့သလိုခံစားရသည်။

ဘာများဖြစ်နေသလဲမေ။

ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လာတော့ သူ့အခန်းတံခါး ပွင့်နေသဖြင့် ကျွန်တော် အခန်းထဲမဝင်ဘဲ သူ့အခန်းထဲ အရင်ဝင်လိုက်သည်။

ဖောရိန်နာ (နိုင်ငံခြားသား)နှစ်ယောက်နှင့် အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသားတစ်ယောက်ရယ် သူရယ် စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့

“ကိုကို...လာလေ...”ဟုသူခေါ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဧည့်သည်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

အကုန်လုံး Physician (သံမားတော်)တွေချည်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသားနှစ်ယောက်လုံးက အင်္ဂလိပ်ကဖြစ်သည်။

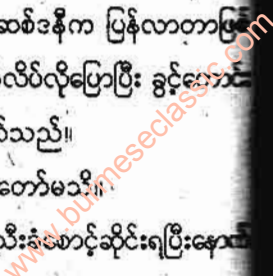
“ဒါ ကျွန်မအမျိုးသားလေ...”ဟု သူက ကျွန်တော့်အလုပ် အကိုင်နှင့် တွဲ၍မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲက မကျေနပ်မှုတမျိုး ကျေပျက်သွားရသည်။

“ပြီ.မှ လာခဲ့မယ်မေ...ကိုကို ခရီးပန်းလာလို့...”

ဧည့်သည်များကို ကျွန်တော် ခုမှ ဆစ်ဒနီက ပြန်လာတာဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခဏနားဦးမယ့်အကြောင်း အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး ခွင့်တောင်းကာ ကျွန်တော့်အခန်းဘက် ပြန်လာလိုက်သည်။

မေ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ။ ကျွန်တော်မသိ။

ကျွန်တော် နောက်ထပ်တစ်နာရီမျှ သီးခံစောင့်ဆိုင်းရပြီးနောက်

မေ တံခါးလာခေါက်လေသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ပြုံးစိမ့်နဲ့
ဝင်လာပြီးနောက် ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ခိုကာ
ကျွန်တော့်မေးစရာကိုနမ်းပြီး

“လွမ်းလိုက်ရတာ...ကိုကို အကြာကြီးပဲ...”

ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြောဖို့ဟန်ပြင်သောအခါ သူကအရင်

“မေ့အတွက် ဘာဝယ်လာလဲ ကိုကို...ဘာမှမပါရင်တော့
အသိပဲနော်...ကိုကိုမှရှိတဲ့အချိန်မှာ မေလည်းအလုပ်တွေတအားများ
နေလို့...ကိုကိုဖုန်းကိုစောင့်သေးတယ်...ဒါပေမယ့် မေ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်လ
ဆုံး ဒီမှာမရှိဘူး စင်္ကာပူရောက်နေတယ်...စာမေးပွဲသွားဖြေတာ...”

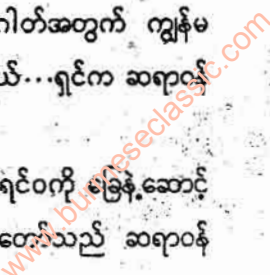
“ဘာ...”

ကျွန်တော့်အသံကြောင့် သူ့မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“နေပါဦး...ကိုယ်ဆစ်ဒနီသွားမှာ မင်းသိတယ်နော်...သွား
ဆွဲနေက မင်းကို ကိုယ်တိုင်စောင့်နေသေးတယ်...ဘယ်လိုမှ စောင့်
ဖို့မဖြစ်လို့ ကိုယ်ထွက်သွားရတာ...မင်းစင်္ကာပူသွားမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်
ညီ အရိပ်အမြှက်တောင် မင်းမပြောခဲ့ဘူး...”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ...ကျွန်မရဲ့အနာဂါတ်အတွက် ကျွန်မ
ချယ်ထားတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မပဲနားလည်တယ်...ရှင်က ဆရာလို့
ထား...”

သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးစကားသည် ကျွန်တော့်ရင်ဝကို ခြေနဲ့ဆောင့်
နှိပ်လိုက်သကဲ့သို့ နာကျင်စေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်

ထက်မနိမ့်သော ပညာအရည်အချင်းတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားမှန်း သူသိရက်သားနှင့် ပြောထွက်သည်။

“မင်း...သိပ်မောက်မာတဲ့မိန်းမပဲ...”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မမောက်မာတယ်...ရှင်ကို ကျွန်မဘာလုပ်လုပ် ပြောရမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရောရှိလို့လား...”

“မင်းနဲ့ကိုယ်က ဘာတွေလဲ...သူငယ်ချင်းတွေလား...ဟင်...ပြောစမ်းမေ...ကိုယ်က ဘာကောင်လဲ...ကိုယ်က မင်းနဲ့ဘာလဲ...”

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ အစော်ကားမခံခဲ့ရဘူးပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံက အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကိုရခဲ့သော၊ လူငယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို စကားလုံးက တော်တော်ရက်စက်စွာ ထိခိုက်နာကျင်စေပါသည်။

“ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တာ မင်းသိရဲ့သားနဲ့မေ...ကိုယ် ဆရာဝန်မဖြစ်တာ မလုပ်ခဲ့လို့ကွ...မင်းနားလည်ရဲ့လား...ကိုယ် လုံဝါသနာမပါလို့မရွေးခဲ့တဲ့လမ်း...မင်းက ဆရာဝန်ဆိုပြီး တခြားတွေကို မောက်မာပါ...မာန်တက်ပါ...ကိုယ့်ကိုလား မာန်မတယ်မေ...”

“ကောင်းပြီလေ...ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး Professional မတူကြဘူး... ကျွန်မကဆရာဝန်...ဆရာဝန်ဆိုတာ ဆရာဝန်တွေနားလည်နိုင်တဲ့ တက်လမ်းတွေရှိတယ်...ကိုယ့်လုပ်ငန်းမှာ ကျွန်မ

နားမလည်ဘူး...ကျွန်မရဲ့လုပ်ငန်းကိုလဲ ကိုကိုဘယ်လိုလုပ်နားလည်
 မှာလဲ...မဟုတ်ဘူးလား...ကိုကိုကပြောပြလို့သာပြောနေတာ...မေ့
 လုပ်ငန်းတွေက လူတွေကို လျှောက်ပြောပြနေရမယ့်အလုပ်တွေလဲ
 မဟုတ်ဘူး...မေ့ရည်မှန်းချက် သိပ်မြင့်တာ ကိုကိုအကဲခတ်မိမှာပါ...
 မေ အခုမှ လမ်းစကိုတွေ့တုန်းရှိသေးတယ်...စောစောက ဆရာဝန်
 တွေက မေ့ကို Sponser ပေးမယ့်ဆရာဝန်တွေလေ...ဒီလိုအခွင့်
 အလမ်းရဖို့ မေဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ...ဟင်...မေ ဘယ်သူ့
 ကိုမှမပြောပြခဲ့ဘူး...မလိုဘူး...သူငယ်ချင်းတွေလဲမသိဘူး...မေ
 သူများအထင်သေးတာပဲခံမယ်...အထင်ကြီးတာမခံဘူး...မေနေတဲ့
 ပုံစံနဲ့ ကိုကို့ကိုဆက်ဆံတာ မှားသလား..."

ကျွန်တော်စိတ်လျှော့လိုက်သည်။

မလျှော့လို့မဖြစ်။

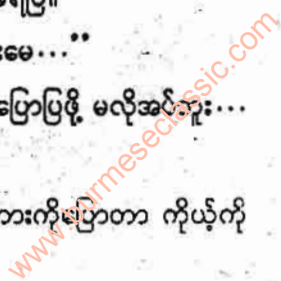
သူက လုံးဝလျှော့မှာမဟုတ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဆက်တင်း
 ထားလျှင် ပြတ်ရုံပဲကျန်တော့မည်။ ကျွန်တော် အပြတ်မခံရ။
 ကျွန်တော့်နားက သူထွက်သွားမှာ ကြောက်သည်။
 ဒီတစ်ချက်ထဲနဲ့ ကျွန်တော်အချည်ခံရပြီ။

"ဒါဆို ကိုယ်တောင်းပန်ရမှာလားမေ..."

"ဒါပေါ့...ကိုကိုကို မေဘာမဆို ပြောပြဖို့ မလိုအပ်ဘူး..."

မေ လူတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူး..."

"လာပြန်ပြီ...မေ...မင်း အဲဒီစကားကိုပြောတာ ကိုယ့်ကို

သိပ်စော်ကားတာပဲ...မင်းသိရဲ့လား..."

"ကိုကိုကို ကျွန်မသိပ်လေးစားတာပဲ...ဘာလို့စော်ကားမှာလဲ...ကိုကိုက ရောက်တာနဲ့အပြစ်ပြောဖို့ပဲသိတယ်...မေစာမေးပွဲအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ တစ်ခွန်းမမေးဘူး..."

"ဟင်...မင်းက ကိုယ့်ဘက်တော့ အတော်တွေးတတ်တဲ့မိန်းမပဲ..."

"ဟုတ်တယ်...ဘာဖြစ်လဲ...ဒါနဲ့...ကိုကို မေ့အတွက် ဘာပါလားလဲ..."

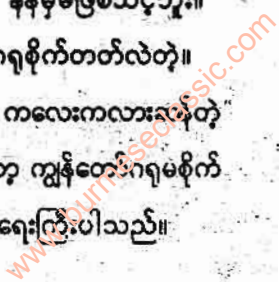
"ဘာမှမပါဘူး..."

"သိသားပဲ...အဲဒါလား...ဂရုစိုက်တာ...ဘာမဆို ကိုကိုကိုပြောစေချင်တယ်...တိုင်ပင်စေချင်တယ်...ဒါပေမယ့် ကိုကိုကိုယ်ကိုင်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်တတ်လဲ...ကိုကိုလည်း တခြားလူတွေလိုပါပဲ...ကိုယ့်ကိုပဲပေးဆပ်စေချင်တယ်...အဲဒါမှ အဲဒီလူကောင်းတယ်လို့သတ်မှတ်တယ်...လူတွေအားလုံးဒီလိုပဲ..."

ပြောပြီးတာနဲ့ သူပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခရီးရောက်မဆိုက် ရန်ဖြစ်နေရတာနဲ့ ဟောပြီးအိပ်ပျော်သွားသည်။

စိတ်မာတဲ့နေရာမှာတော့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တောင်
 လိုက်မမှီ။ ကျွန်တော့်ကို နောက်ရက်တွေမှာလဲ လုံးဝစကားမပြောပေ။
 ပထမတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ထိ ကျွန်တော်ခံနိုင်သေးသည်။
 နောက်ရက်တွေမှာ မခံနိုင်တော့။ အဲဒီလောက်တော့ တင်းမာ
 ပြတ်သားဖို့ မကောင်းဘူးပေါ့မေ။ ကိုယ့်နဲ့မင်းက ချစ်သူတွေပဲ။
 တစ် ယောက်ဘဝကို တစ်ယောက်မျှယူချစ်ခဲ့ ကြသူတွေပဲ။
 ဘာမဟုတ်တာနဲ့ မင်း ဒီလိုပြတ်သားနေတာ နဲ့နဲ့မှမဖြစ်သင့်ဘူး။
 မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်တတ်လဲတဲ့။
 ကျွန်တော် အဲဒီစကားကို ပြုံးမိသည်။ ကလေးကလားလို့တဲ့
 အလုပ်တွေ ကျွန်တော်လုံးဝမလုပ်ချင်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်
 တာထက် သူ ကျွန်တော့်ကိုနားလည်ဖို့ ပိုအရေးကြီးပါသည်။

ဟိုညာပိုတတ်လေ ငိမ်းမဆိုတာ ပိုမောက်မာလေပဲဟု ကျွန်တော်
သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်မိသွားတာတော့မညာလို။

ဒါပေမယ့် ချစ်တာကတော့ ချစ်နေတာပဲ။ နောက်ဆုံး
ကျွန်တော်ပဲ လက်နက်အရင်ချရတော့တာပေါ့။

သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တော့

“ဘာတုန်း...”

ဟု ခပ်မာမာထူးသည်။

“ဒီညနေ ထမင်းလာစားမလို့...”

“ကျွန်မက ရှင့်ထမင်းချက်မဟုတ်ဘူး...”

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ရယ်လဲရယ်ချင်သည်။

“Well, Well, I apologized to you. Ok, Baby. Let's
over, Hmm?”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ...နားမလည်ဘူး...”

“I love U”

“ရှင်နော်...”

“Aishitaeima”

သူ့ဘက်က ရယ်သံကြားရသည်။

“မေ...ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်...”

“တယ်သူ့ကိုခေါ်နေတာလဲ...”

“မနောက်နဲ့ကွာ မေ...ကိုယ်ဘယ်လောက် ဒီရက်တွေမှာ ရူးနေလဲသိလား...”

“မသိဘူး...”

“မေ အခုဘာလုပ်နေလဲ...”

“ကျွန်မကို ဆရာလုပ်တဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဝတ္ထုရေး နေတယ်...”

“ကိုယ့်အကြောင်းလား...”

“အင်းပေါ့...”

“ဟာ...ပြဿနာပဲ...ပက်သတ်တဲ့လူတွေသိရင် ကိုယ့်ကို ဟားမှာပေါ့...”

“ဟားပစေပေါ့...ရှင်ကိုလေ ဝတ္ထုထဲမှာ လူဆိုးလုပ်ထား တယ်...”

“နာမည်ရင်းတော့မရေးပါနဲ့မေရယ်...”

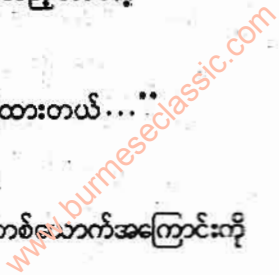
“မရေးပါဘူး... Creations ထပ်ထည့်တာပေါ့...”

“မင်းသမီးကရော...”

“ရှင်ရဲ့ရည်းစားဟောင်းကို ထည့်ထားတယ်...”

“ဟင်...”

“ကိုတင်မောင်ပြောပြတာ... အဲဒီတစ်ယောက်အကြောင်းကို

ခရေစေတွင်းကျကို ပြောပြတာ...ရှင်ဘယ်လိုသံကြောင်း ကံ
ကြောင်း...ရှုပ်ကြောင်း နပ်ကြောင်း..."

"တော်ပါတော့မေရာ...ပြီးသွားပြီပဲဥစ္စာ..."

"အေးလေ...ဝတ္ထုပဲဟာကို...ရှင်က ဘာနာနေတာလဲ..."

"မင်းကို ကျွဲမလို့ခေါ်ရင် ကြိုက်သလားမေ..."

"မကြိုက်ဘူး...ဒါပေမယ့် တကယ်မှမဟုတ်တာ...ကျွန်မ
အသားက အဲသလောက်မမဲပါဘူး...သနပ်ခါးလိမ်းရမှာ ပျင်းလို့...
ဟိုမှာနေရရင် ပွေးလာမှာပဲဟာ...ဒီမှာ အပူပိုင်းစုံပဲဟာကို..."

"မင်းကိုပြောလို့မရပါလား မေ..."

"အပြင်မှာမုန်းလို့ ဝတ္ထုထဲမှာ ရှင်ကိုအသေသတ်ထားတယ်...
သိလား...တသက်လုံးပြန်မရှင်အောင်လို့..."

"တော်ကြာ အပြင်မှာတကယ်ဖြစ်နေဦးမယ်..."

သူ ဖုန်းကိုဝှပ်ခနဲနေအောင်ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့်အိမ်ဘက်ရောက်လာသည်။

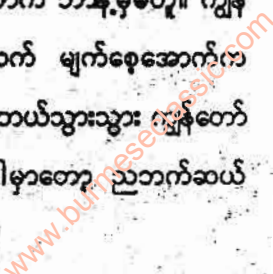
"ကိုကိုနော်...ကျွန်မ ကိုကိုကို ထပ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး
ရက်နဲ့ ဘာလို့အဲသလိုပြောရတာလဲ...ကျွန်မမှာ အခု ကိုကိုပဲရှိတာ...
ကိုကိုမရှိလို့မဖြစ်ဘူး...ကိုကိုကြောင့် ကျွန်မဘဝ အဓိပ္ပါယ်ရှိလာခဲ့
ရပြီ...ကျွန်မ အဲဒီလို အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ဘဝကို မက်မောတယ်...ကျွန်မ"

ကြိုးစားနေရတာ အခုမှ ပိုပြည့်စုံလာသလိုခံစားရတယ်...ကိုကိုနား
လည်ရဲ့လား...ကျွန်မဘဝတောက်လျှောက် ပေးဆပ်လာခဲ့တာချည်း
ပဲ...တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မရင်နာနေခဲ့ရတာချည်းပဲ..."

ကျွန်တော် သူ့ကို ခပ်ဖွဖွပွေ့ဖက်ကာ သူ့နဖူးပြင်ကို နမ်းလိုက်
သည်။ ရှားရှားပါးပါး သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနှင့်။

"ကိုယ်သိတယ်...ကိုယ်သိပါတယ်မေရယ်...ဒါပေမယ့် လူ
ဆိုတာ လက်ရှိဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်တတ်ရမယ်လေ...အရင်က
ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အခု ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကမေ့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး...
ကိုယ် မေ့ကိုလေးစားတယ်...မေ့ကိုစာရေးဆရာမအနေနဲ့ရော ဆရာဝန်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ ကိုယ်လေးစားတယ်...မေ့ကို ကလေးလေး
တစ်ယောက်လိုလဲ ကိုယ်ချစ်ပါတယ်...ကိုယ့်ကြောင့် မေဘယ်တော့
မှ မျက်ရည်မကျစေရဘူး...ဟုတ်ပြီလား...မေ့ကို ကိုယ်အတတ်နိုင်
ဆုံး နားလည်ပေးထားတယ်..."

စိတ်ကောက်ပြီး ပြန်ချစ်ရတဲ့အရသာက ဘာနဲ့မှမတူ။ ကျွန်
တော်နဲ့သူသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စေ့အောက်က
အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ကြပါသည်။ သူဘယ်သွားသွား ကျွန်တော်
လိုက်ပို့ချင်ပေမယ့် လိုက်မပို့ခိုင်း။ တစ်ခါမှာတော့ ညဘက်ဆယ်
နာရီလောက် ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းဆက်သည်။

“မေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အခု မေ အင်းစိန်မှာ...စာသင်တဲ့အိမ်လေ...အိမ်နံပါတ်...
လမ်းနံမည်...ရပ်ကွက်...မှာ အဲဒါ မေ့တပည့်အိမ်က ကားပျက်နေ
လို့ကိုကို...”

“ကိုကိုလာကြိုရမလား...”

“အင်း...ဒီမှာညမအိပ်ချင်ဘူး...”

“အိုကေ...ကိုကိုလာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား...အဲဒီမှာပဲစောင့်
နေနော်...Baby, Don't worry”

ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်ရောက်သွားသောအခါ သူက စိုးရိမ်သောက
ရောက်နေသောမျက်နှာဖြင့် စောင့်နေတာတွေ့သည်။

“လာမှလာပါ့မလားလို့...”

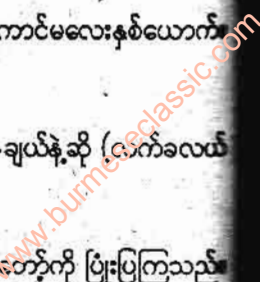
“အလကားစိတ်ပူတတ်တယ်...လာတာပေါ့...ဘာကိစ္စ
မလာရမလဲ...”

သူ့နားမှာ သူ့တပည့်ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်

“ချယ်...ချယ်လူကြီးလား...”

“ချယ်...အရပ်အမြင့်ကြီးပဲဗျ နော်...ချယ်နဲ့ဆို (ငှက်ခလယ်
နဲ့လက်သန်း) Middle & finger ပဲ”

နှစ်ယောက်သား တခါခါရယ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြကြသည်။

သူက သူ့တပည့်တွေကို

“သိပ်စပ်စုတာပဲ...”

ဟု ဟောကံကာ ကျွန်တော့်ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး သွားမယ် ဟုဆိုသည်။

လမ်းမှာ ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“မေက ကိုယ့်ကို ဘာလို့ တပည့်တွေမသိစေချင်တာလဲ...”

“အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူး...”

“အမှန်အတိုင်းပြောပါမေ...”

“မေ့တပည့်တွေက ပိုက်ဆံရှိတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကချည်းပဲ ထိုကို...အကုန်လုံး မေ့ကိုလေးစားကြတယ်...ဆရာမမှာ ချစ်သူရှိ တယ်ဆိုရင်တောင် သူတို့သိတာပဲဖြစ်စေရမယ်...မြင်တာမျိုးမဖြစ်စေ ခုဘူး...”

“ကိုယ့်ထက် မေ့ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးကြီးတယ်ပေါ့...”

“မေ့မှာ ကိုကို့ထက်အရင် တစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သတိရပါကိုကို...သူသေသွားတာမှန်ပေမယ့် လူတွေက သူ့နေရာမှာ ထိုကိုကို အစားထိုးဖို့အချိန်ပေးရလိမ့်မယ်...ကိုကိုက နိုင်ငံခြားမှာ နေခဲ့တာ မေ့အသက်လောက်ရှိတယ်...အရှေ့တိုင်းချင်းတူပေမယ့် ထက်ခံထားတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်ခြင်းမတူဘူး...မေ ဘာလုပ်လုပ်

မေသိပ်ဆင်ခြင်တယ်ကိုကို...ဘာမဟုတ်တာအတွက် ကိုကိုကို
အထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး...ကိုကို မေ့ကြောင့် သူများမျက်စေ့ဒေါက်ထား
ကြည့်တာမခံသေးဘူး...”

ကျွန်တော် သူ့စေတနာကို နားလည်သွားရသည်။

မလိုအပ်တဲ့ပြဿနာတွေသည် သူ့နဲ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ ပတ်ဝန်း
ကျင်အမြင်က နေ ဖြစ်တည်ကူးစက်လာနိုင်သည်။

ကျွန်တော်က ဘာကိုမှဂရုစိုက်တဲ့လူမဟုတ်။ မေ့မျက်နှာတစ်
တည်းကိုသာ ကြည့်တဲ့လူဖြစ်သည်။

သို့သော် မေက အောင်မြင်နေတဲ့မိန်းမ။

လူချစ်လူခင်ပေါများတဲ့မိန်းမ။

ဂုဏ်သိက္ခာရှိ ပညာတတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်။

ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ထားသောငွေကြေးများစွာနှင့် မေ့မှာရှိနေ
အောင်မြင်မှုကို ဝယ်ယူလို့မရနိုင်။

မေ့ရဲ့ပရိသတ်ကို ကျွန်တော်ဝယ်ယူ၍မရပါ။

မေ့ရဲ့ သီးခံနိုင်စွမ်းအားနှင့် ရယူခဲ့သော ဒေါက်တာ
ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ငွေနဲ့ဝယ်ယူရနိုင်ပါ့မလဲ။

မေ့မှာရှိသော ပိုင်ဆိုင်မှုများသည် အချိန်များစွာ ဆင်းရဲပင်
ခံပြီးမှ ရရှိခဲ့သောအရာများဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကြောင့် နံနံမှအ

အထင်းမဖြစ်စေချင်ပါ။

သို့သော် မေက ကျွန်တော့်ကိုပိုပြီးစေတနာပိုသည်။

“မေလေ...ကိုကိုကို သူများတွေပြောမှာ နဲနဲမှမခံနိုင်ဘူး...”

ကျွန်တော် ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ သူ့နဖူးပြင်ကို အညင်သာဆုံးမွှေးလိုက်သည်။

“မင်းဟာ တစ်ခါတစ်လေကျရင် ခါးတစ်ချောင်းနဲ့သိပ်တူတယ်...တစ်ခါတစ်လေကျရင် ပန်းပွင့်လေးလို နူးညံ့နေပြန်ရော...”

“ဟင့်အင်း...မေက ဘယ်တုန်းကမှ ပန်းတစ်ပွင့်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ကိုကို...မေက ဖြစ်ခွင့်ရမယ်ဆို ခါးတစ်ချောင်းပဲဖြစ်ချင်တယ်... ဒါမှ မေ့ကိုနှိပ်စက်တဲ့လူတွေကို ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်အောင်လို့...”

“ခါးဆိုရင်တောင် မေက နတ်ဒေဝတာတွေ လက်ဆောင်ပေးတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ခါးတစ်ချောင်းဖြစ်မှာပါကွယ်...”

သူ နူးညံ့စွာပြုံးလေသည်။

ထိုအပြုံးသည် သူ့နဲ့ကျွန်တော် ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အချိန်အားလုံးတွင် တစ်ကြိမ်ထဲသောအပြုံးဖြစ်သည်။ ဘာမှမသိနားမလည်သော ကလေးတစ်ယောက်စိတ်ကြည်နူးစွာဖြင့် ပြုံးသောအပြုံးမျိုး။

ဆာမူရိုင်းတွေရဲ့ ခါးတိုင်းမှာ သီအိုရီတစ်ခုရှိသည်။ ခါးတစ်

ချောင်းသည် ထက်မြက်မှုကို ထိန်းထားရန်အတွက် မာကျောရန်လိုအပ်သလို...ဖိနှိပ်မှုကြောင့် ကျိုးမသွားစေရန် ခါးသည် အလွန်အမင်း ပျော့ပြောင်းနေရန်လိုအပ်သည်။

မေသည် ကျွန်တော့်အတွက် တကယ်ပဲမြင့်မြတ်သော ခါးတစ်ချောင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးတွေ မေ့မှာစွန်းထင်းမှာကို ကျွန်တော်စိုးလှသည်။

မေဟာ ပထမတစ်ကြိမ်က အရုံးများနဲ့ယှဉ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုတော့ မရက်စက်လောက်ဘူးထင်ပါရဲ့။

တင်မောင်တစ်ယောက် မိန်းမယူတော့မယ်...စနေနေ့မင်္ဂလာ
ဆောင်မယ်ဟု ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး ဒီကောင်လာတွေ့လေသည်။

“မင်းမျက်နှာက...သတို့သားနဲ့လည်းမတူဘူး...ရောခဲ
ဆတ်မှန်ထားတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့...”

တင်မောင်က အားမရှိသလိုပြုံးသည်။

“မင်းဘာဖြစ်နေသလဲ သူငယ်ချင်း...”

“ဟန်စော...ငါမိန်းမမယူချင်ဘူးကွာ...”

“ဟာ...မင်းကွာ...ကြားထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ သုံးရက်ပဲ

တော့ဟာ...အခုမှထကြောင်နေတယ်...”

“ငါမလိုချင်ဘူးကွ...”

“မင်းကြောင်မနေနဲ့...”

“ဟန်စော...မေနဲ့မင်း ဘယ်တော့ယူကြမလဲ...”

ထိုမေးခွန်းကိုဖြေဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အဖြေအဆင်သင့်ရှိမနေပါ။

မေ့ကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စလည်းမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်ရောမေပါ အလုပ်ကအားတယ်လို့မရှိ။ ပြီးတော့
မေက ဘွဲ့လွန်အတွက်ပဲ အလွန်အမင်းစိတ်အားထက်သန်နေခဲ့ဖြစ်
သည်။

အခါတစ်ခုထဲနဲ့ ပြီးမယ့်မိန်းမမဟုတ်။

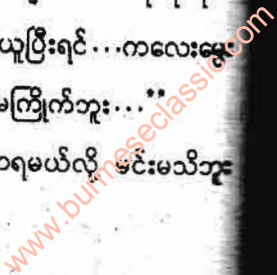
ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သည်။

“မင်းမသေချာဘူးမို့လား ဟန်စော...”

“မေက သိပ်ကြိုးစားတယ်လေကွာ...”

“မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ ငါထင်တာပဲ...မေဟာ ချစ်
တတ်တဲ့မိန်းမကွ...ဒါပေမယ့် မိန်းမတော်တော်များများနဲ့မတူဘူး...
ငါအမှန်အတိုင်းပြောရင် မေ့ကိုလိုချင်ခဲ့တယ်...အောင်မြင်တယ်ကွာ...
ပြီးတော့ ဉာဏ်ကောင်းတယ်...ငါ သဘောကျတယ်...ထုံထုံထိုင်း
ထိုင်းမိန်းမမျိုး ငါမလိုချင်ဘူး...ယောက်ျားယူပြီးရင်...ကလေးမွေး
အတင်းထိုင်ပြောဖို့ပဲတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး ငါမကြိုက်ဘူး...”

“အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးက ပိုစိတ်ချမ်းသာရမယ်လို့ မင်းမသိဘူး
လား တင်မောင်...”

“စိတ်ချမ်းသာရမယ်...ဟုတ်လား...”

“မင်း အခုယူမယ့်ကောင်မလေးက ဘယ်လိုမျိုးလေးလဲ...”

“ဒီလိုပါပဲ...မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝတ်မယ့်အဝတ်အစားရယ်...”

ဦးဦးရင် ကလေးကို Specialist ဆေးခန်းမှာ နာမည်အကြီးဆုံးအိုဂျိနိုဗွေးဖို့ရယ်ကို နံပါတ်တစ်ထွားတဲ့မိန်းမမျိုးပေါ့...အဲ တစ်ခုကျန်သေးသေး... မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဘာကျွေးသလဲ...ဘယ်မှာဆောင်တာလဲတာကို အားရင်ကြွားမယ့်မိန်းမမျိုးပေါ့...”

ကျွန်တော်ရယ်မိလေသည်။

မိန်းမတိုင်းလိုလိုက အဲသလိုချည်းပါပဲ။ အဲဒါကို သူတို့တန်ဖိုး

မှတ်ယူကြသည်။

ခုခေတ် ယောက်ျားတစ်ယောက်မိန်းမယူလျှင် အနည်းဆုံး

မင်္ဂလာဆောင်စားရိတ် ဆယ်သိန်းအထက်အကုန်အကျခံရသည်။ ဟို

ဆယ်အကြီးတွေမှာဆို သိန်းနှစ်ဆယ်နှင့်အထက် ကုန်ကျသည်။

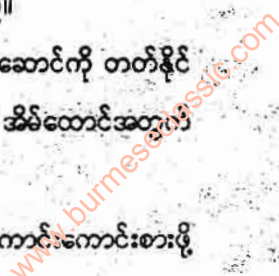
မင်္ဂလာဆောင်ဖို့သည် နံပါတ်တစ်ဖြစ်၍နေသည်။

ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာနေစဉ်က မင်္ဂလာဆောင်ကို တတ်နိုင်

လှပရိသတ်နဲ့နှင့် အကျဉ်းချုံးကျင်းပကာ အိမ်ထောင်အတတ်

ပိုအကုန်ကျခံကြသည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ လူအယောက်သုံးရာ ကောင်းကောင်းစားဖို့

ထက် ကိုယ့်အိမ်ထောင်မှာ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများက ပိုအရေးကြီးသည်
 ဟု လက်ခံထားကြသည်။ ပြီးတော့ လက်ထပ်ပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်
 ကျယ်လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် ကုန်ကျမည့်စားရိတ်ထက် လက်ဖွဲ့ငွေက
 အဆမတန်နဲ့နေလျှင် မြန်မာတို့ရဲ့အယူအဆအရ သတို့သမီးသည်
 မိန်းမမြတ်မဟုတ်။ အမှန်တော့ ဘာမှမဆိုင်။ အများနှင့်တစ်ယောက်
 မို့ ကျွန်တော်က သဘာဝကျကျတွေးတောပြောလျှင် ကျွန်တော်ပဲဝိုင်း
 ဟားခံရမည်။

“မင်းအလိုက်သင့်နေပေးလိုက်ပါကွာ...”

“ကြာတော့စိတ်ပျက်လာတယ်ကွ...လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကို ငါ
 မိဘဘက်ကယူမယ်...သူတို့ဘက်ကယူမယ်နဲ့ အခုကတည်းက ခွဲနေ
 ကြတယ်...ကောင်မလေးက သူ့မိဘတွေကို တစ်လတစ်သိန်းထောင်
 ရမယ်တဲ့...”

“သူကဘာလုပ်လဲ...”

“ရုံးက...”

“သူပိုက်ဆံနဲ့သူထောက်ပေါ့ကွ...ယောက်ျားယူပြီး မိဘလူ
 ကျွေးချင်နေသေးတယ်...ကိုယ်တွေ ကျွဲလိုနွားလိုရုန်းရတာ ကို
 ချင်းမစာဘူး...သူတို့က သမီးအလိမ္မာ...ကိုယ်က သားမက်အလိမ္မာ
 ပြီးတော့ ကြာရင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးထိခိုက်တယ်...”

“မင်းပြောတာဟုတ်တယ်...ငါ အရမ်းစိတ်ညစ်လာပြီကွာ... ငါဒီဝန်ကိုမထမ်းနိုင်ဘူး...ငါမိန်းမယူတာ တစ်ယောက်ပဲကျွေးချင် တယ်...သူ့မိဘတွေ ငါတစ်လတစ်သိန်းမပေးနိုင်ဘူး...ငါ့မိဘတောင် ငါမပေးတဲ့ကိစ္စ...”

တင်မောင်စကားကြားရတာ ကျွန်တော်ပါ စိတ်ညစ်လာသည်။ ဒီကောင်မိန်းမယူရမှာ ဘယ်ပျော်ပါ့မလဲ။ မယားယူရတဲ့ဒုက္ခတွေက ယောက်ျားတွေမှာ လူမသိအောင် များပြားလှပါသည်။

မယားကိုယ်ပေါ်မှာ လှလှပပဆင်နိုင်ဖို့၊ ကြွကြွရွရွဝတ်နိုင်ဖို့၊ အဲ...ဆင်နိုင်လျှင်ကောင်းသည်။ မဆင်နိုင်လျှင် ဒီယောက်ျား အသုံး မကျတော့။

“ဟန်စော...မင်းမိန်းမ မယူနဲ့ သိလား...”

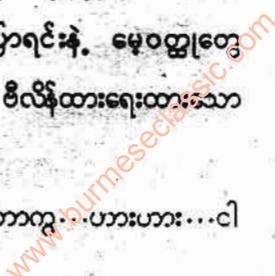
“ဘာလို့လဲ...”

“ငါ့ကိုကြည့်လေကွာ...”

“ငါလိုချင်ရင်တောင်...မေကမယူပါဘူးကွာ...”

တင်မောင်က ထွေရာလေးပါးပြောရင်းနဲ့ မေ့ဝတ္ထုတွေ အကြောင်း ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဗီလိန်ထားရေးထားသာ ဝတ္ထုကို ပြောရင်းရယ်လေသည်။

“မင်းကို ဝတ္ထုထဲမှာ သတ်ပစ်ထားတာကွ...ဟားဟား...ငါ

တို့တွေဖတ်ပြီး ရယ်ချင်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် မေတကယ်မလွယ်ဘူး
နော်... မင်း သူ့နဲ့ ကြိုက်ပြီး နောက်တစ်ယောက်သာပေါ်လာကြည့်
မင်းကိုသတ်မှာ... သူ့စိတ်ကမရဘူး..."

"ငါလည်း မလုပ်ရဲပါဘူး..."

"အခု မင်းကိုငါလာတိုင်ပင်တာက... ငါ ဘုန်းကြီးအပြီးဝတ်
မလို့..."

"ဟင်..."

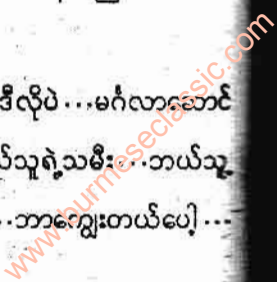
"ငါစောစောကပြောတဲ့ဒုက္ခတွေ မင်းကိုယ်ချင်းစာမှာပါကွာ...
ငါဘယ်မိန်းမယူယူ ဒီဒုက္ခတွေ့ရမှာကွ... ငါ ဘုန်းကြီးအပြီးဝတ်
လိုက်မှပဲ... ဒီဒုက္ခကကင်းမယ်... မိန်းမယူရတာ ကိုယ့်ငွေနဲ့ကိုယ် ဒုက္ခ
အိုးကြီးဝယ်ရသလိုပါပဲကွာ..."

ကျွန်တော်က နောက်နေသည်ထင်တာ။

တင်မောင်ပြန်သွားတော့ မေ့ကို တင်မောင့်အကြောင်းပြောပြ
ဖြစ်သေးသည်။ မေက ခပ်အေးအေးနားထောင်နေသည်။

အားလုံးနားထောင်ပြီးမှ ...

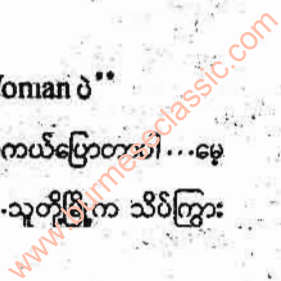
"အယူအဆတွေက ဟောင်းနေပါပြီ... ဒီလိုပဲ... မင်္ဂလာဆောင်
ဆိုတာကလဲ ကြွားတာပါပဲ... ဘယ်သူ့ဘယ်သူရဲ့သမီး... ဘယ်သူ
ဘယ်သူရဲ့သား... အဲသလိုယူကြတယ်ပေါ့... ဘာကျွေးတယ်ပေါ့..."

ပြီးတော့ ဘာမှလဲမဟုတ်ဘူး...ပြီးသွားတာပဲ...အခုက မင်္ဂလာဆောင်
 ဖိတ်ရင် သွားမယ့်လူဖက်ကစဉ်းစားကြည့်...ဟိုတယ်မှာဆောင်တာ
 ဆို လက်ဖွဲ့ငွေ ငါးထောင်အနဲဆုံး...အဝတ်အစားဖိုးနဲ့...ဂိုယံကား
 မရှိရင် ကကဖိုးနဲ့...အဲသလိုတွက်ရင် အကုန်အကျသိပ်များတယ်...
 ဆောင်တဲ့လူဘက်က ကျွေးတဲ့တန်ဖိုးက တစ်ယောက်သုံးထောင်...
 တကယ်လို့ လာတဲ့လူက ငါးထောင်နဲ့နှစ်ယောက်လာရင် ရုံးရော...
 ဒါ အထက်တန်းနဲ့အလယ်တန်းစား မင်္ဂလာဆောင်...ဟို တောမှာ
 ဆို...မုန့်ဟင်းခါးအဝကျွေး...တစ်အိမ်ငါးရာနဲ့ တစ်အိမ်လုံးလာစား
 တာ...အရင်းကျေရုံပဲ...ကံကောင်းမှမြတ်တယ်...ဖိတ်စာတစ်စောင်
 တန်ဖိုးက...အလတ်စားဆို တစ်ရာခြောက်ဆယ် ရှစ်ဆယ်ကျတယ်...
 အကောင်းစားဆို နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ဖိတ်စာဆို တစ်စောင် တစ်ဒေါ်လာ
 တန်တယ်...တကယ်လို့သာ လူနှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
 ချစ်ကြမယ်...ဘာပြဿနာမှမရှိဘူးဆိုရင် အကျဉ်းချုံးလက်ထပ်ပြီး
 ထုန်ကျမယ့်ငွေတွေကို အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဝယ်လိုက်ရင် အဆင့်
 အတန်းမှီတဲ့အိမ်ထောင်ဖြစ်သွားမှာပဲ...”

“မေကမှ တကယ် Economic Woman ပဲ”

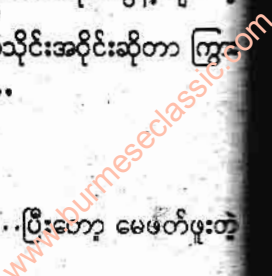
“ကိုကိုကနောက်နေတယ်...မေက တကယ်ပြောတာပါ...မေ
 သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောပြဖူးတယ်...သူတို့မြို့က သိပ်ကြွား

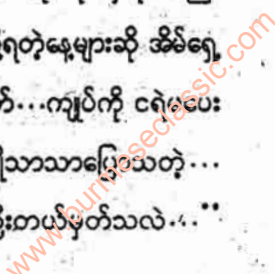
ချင်တဲ့မိန်းမနဲ့ လက်ထပ်မိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းပေါ့... မိန်းမတော်တော်များများက မင်္ဂလာဆောင်ကို တန်ဖိုးလို့သတ်မှတ်ကြတယ်နော်...အဲဒီမိန်းမလည်း အဲသလိုပဲ...တမြို့လုံးကိုဖိတ်ပြီး အလှူပယ်ကျွေးတာ...စားတဲ့လူက လာစားတာပေါ့...ဒါပေမယ့်... မင်္ဂလာဆောင်လည်းပြီးရော မင်္ဂလာဆောင်အံ့တွက်ကုန်ကျစားရိတ်က အကြွေးယူပြီးလုပ်တာဆိုတော့ အဲဒီအကြွေးကို ပြန်ဆပ်ရတာ...ဆယ်နှစ်လောက်ကြာတယ်...ဘယ်လောက်ပဲ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဘယ်လိုကျွေးတာ...ဘာဝတ်တာကြားပေမယ့် ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်အသိဆုံးပဲ...ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို ရွေးချယ်သင့်ကြတယ်လို့ မေတင်တယ်...ဆိုလိုတာက သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိအသိုင်းအဝိုင်းက လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ဖက်က အရာရှိကြီးသမီးလို အဆင့်မျိုးယူတာတော့...မိဘဂုဏ်ရှိနဲ့နဲ့ လက်ဖွဲ့ငွေအများကြီးရတာပေါ့...သေချာတယ်လေ...ဖအေအရှိန်ရှိတယ်...ငွေကြေးနဲ့လည်ပတ်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှိတယ်...အဲသလိုမျိုးထောက်ထားစရာတွေနဲ့ကျတော့ မင်္ဂလာဆောင်တာမြတ်တာပေါ့...ကြွေးဖို့အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ကြွေးနိုင်တဲ့အဆင့်အတန်းရှိမှ ကောင်းတယ်...”

“ဒါမေ့အမြင်လား...”

“ဟုတ်တယ်...မေယုံကြည်တယ်...ပြီးတော့ မေဖတ်ဖူးတဲ့

မိုပါဆွန်းရဲ့ The Diamond Necklace (စိန်လည်ဆွဲ) ဝတ္ထုတိုက
 ကြားတတ်တဲ့မိန်းမတွေရဲ့ ခွေးကျကျတာကိုပြတာပဲ... ချက်ကော်စ်ရဲ့
 ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်... အဲ... နာမည်တောင်မေ့နေပြီ... ရာထူးသေးသေး
 လေးတိုးတဲ့ ငွေတိုက်စာရေးလေးကို အမေကလဲ ဟင်းအတုံးကြီးကြီး
 ကျွေး... ယူတဲ့မိန်းမရော ခယ်မတွေပါ Ballroom (ကပ္ပခန်းမ) တက်ဖို့
 သူ့ခမျာ ငွေတိုက်ကငွေခိုးပေး... နောက်ဆုံး ခိုးမှုနဲ့ထောင်ကျ တော့
 ဒီလိုစာရိတ္တမကောင်းတဲ့လူ ငါတို့နဲ့ သားမတော်ဘူး... လင်မ တော်ဘူး
 ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ... ဒါ မေသိပ်ကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာတွေ ရဲ့
 ခေတ်အဆက်ဆက်က မိန်းမတွေကြားတာကို လှောင်တဲ့ဝတ္ထု...
 မိန်းမတွေ ပိုက်ဆံမက်တာတော့ ဘုရားလောင်းတောင် ကြုံခဲ့ရသေး
 တာပဲ... ဘုရားလောင်းဟာ သုမေခါရှင်ရသေ့ဘဝမတိုင်မီ ဘဝတစ်ခု
 မှာ သိပ်ဆင်းရဲတဲ့ ထင်းခုတ်သမားဖြစ်ခဲ့တယ်... ထင်ရှာလို့မရတဲ့နေ့
 ဝင်ငွေမရှိတဲ့နေ့မှာ... ထင်းခုတ်သမားဟာ ထမင်းဟင်းဆို မယားက
 ဆောင့်အောင့်ကျွေးတာခံရတယ်... အိမ်ရှေ့မှာ တုံးလုံးလှဲရင်လည်း
 မိန်းမက ကျော်ခွသွားတယ်... အဲ ပိုက်ဆံရှာလို့ရတဲ့နေ့များဆို အိမ်ရှေ့
 မှာတုံးလုံးလှဲနေရင် မိန်းမက “တော်ကလဲတော်... ကျုပ်ကို ငရဲမပေး
 ဝါနဲ့... တော့ခြေထောက်ဘေးဖယ်လို့” ချိုချိုသာသာပြောသတဲ့...
 ပိုက်ဆံနော်... ပိုက်ဆံတန်ဖိုး ဘယ်လောက်ကြီးတယ်မှတ်သလဲ...”

ကျွန်တော့်မှာ မေ့ပြောပုံဆိုပုံကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိသည်။ စာအရမ်းဖတ်မှန်း မေ့စကားပြောကြည့်ရင် သိနိုင်ပါသည်။ သူ့ဂွင်ထဲမှာတော့ သူသည် စာဖတ်ခြင်းရော စာရေးခြင်းပညာကိုရော နှံ့စပ်လေသည်။ အသက်ငယ်လို့ သူ့ကို လုံးဝအထင်သေး၍မရသော မိန်းကလေးမျိုး။

“ပြီးတော့ တချို့မိန်းကလေးတွေ မေကြားတယ်... ဒီတယ်... မေ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မေ့သူငယ်ချင်း ကောင်လေးတွေကိုယ်တိုင်ပြောပြတာ... ရုပ်ကလေးလှတပတနဲ့... ကိုယ်တူကိုယ် မေ့ချင်ဘူး...”

“ကိုယ် မေ့အင်တာဗျူးထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်...”

“ဟုတ်တယ်... မေကတော့... Legal Prostitution မှန်းတယ်... မေပညာတတ်တယ်နော်... မေသိပါတယ်... မေဘယ်ဘယ်နည်းနဲ့မဆို အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ပဲ မေကြုံရမယ်... ဒါပေမယ့်... မေ ယောက်ျားတစ်ယောက် သိန်းဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲ... ဘာကားစီးလဲ... မေစိတ်မဝင်စားဘူး... အသလိုဆို ပြောကြားမယ်... မေတွဲခဲ့တာ အသလိုလူတွေများတယ်လေ... သူကတော့ ခြင်ချက်ပေါ့... သူက တကယ်ဆင်းရဲတာပါ... ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ သိန်းဘယ်လောက်ရှာနိုင်တဲ့ သရည်အချင်းရှိလဲဆိုတာ

တော့ မေကြည့်တယ်...နောက်ဘယ်နှစ်နှစ်အတွင်း သူကားစီးနိုင် တဲ့အဆင့်အတန်းရောက်မလဲ...မေ အဲဒါနဲ့ဆုံးဖြတ်တယ်...အရင်ရှိ ပြီးသားတွေ မေစိတ်မဝင်စားဘူး...အရည်အချင်းရှိတဲ့လူဆို မေသိပ် သဘောကျတယ်...”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုရော...”

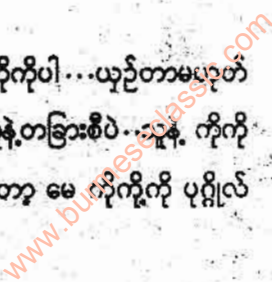
“ဪ...ပြောစရာလိုလို့လား...ကိုကို သတ္တိဒီလောက်ရှိ တာ...ကိုကိုလုပ်နေတဲ့အလုပ်က အကြီးကြီးဟာကို...ဦးနှောက် မကောင်းလို့မရဘူးလေ...နိုင်ငံခြားသားမတွေနဲ့ လုပ်ရတာ...တိကျ လို့ပေါ့...မေ ကိုကိုအလုပ်ကို လေးစားပါတယ်...တကယ်ပြော တာ...မြန်မာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ပြီး တစ်ကမ္ဘာ လုံးနဲ့အလုပ်လုပ်နိုင်တာ ကိုကိုမှာ အရည်အချင်းအများကြီးရှိတာ ပြတာပဲ...”

“ကျေးဇူးပါပဲ မေ...”

“ဘာလို့လဲ...”

“ကိုယ့်ကိုချီးကျူးလို့...”

“ဘဝမှာ မေ့ရဲ့ Ideal Manက ကိုကိုပါ...ယဉ်တာမယုတ် ဘူး...ကိုကိုလဲ စိတ်ထဲမှာထားနဲ့နော်...သူနဲ့တခြားစီပဲ...သူနဲ့ ကိုကို တန်ဖိုးခြင်းအရမ်းကွာခြားပါတယ်...ပြီးတော့ မေ ကိုကိုကို ပုဂ္ဂိုလ် ပိုင်းဆိုင်ရာလဲ လေးစားပါတယ်...”

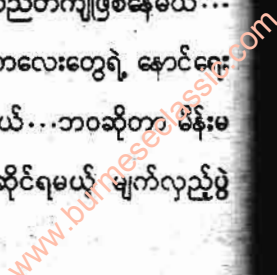

“ကိုယ်လည်း မေ့ကိုလေးစားပါတယ်...”

“အယ်...ကိုကိုက နောက်နေပြန်ပြီ...”

“တကယ်ပါ...မေဟာ လူငယ်ကြိုက်စာရေးဆရာမလေးပေမယ့် ယောက်ျားတွေဘက်က မျှမျှတတတွေးပေးတယ်...အဲသလိုမျိုး သဘောကျတယ်...”

“ဪ...ဒါက မေလက်ခံထားတဲ့အတိုင်းပဲပြောတာ...ငယ်ငယ်တုန်းကထင်ခဲ့ဖူးတယ်...မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထက် ဘာလို့နိမ့်တယ်လို့ ယူဆကြတာလဲပေါ့... တကယ်က...ယောက်ျားတစ်ယောက်တန်ဖိုးဟာ မိန်းမတွေအတွက် Protection (ကာကွယ်မှု) ဖြစ်နေတာကိုက အစွန်းထွက်တန်ဖိုးပဲ... မေ့ဆို စာရေးဆရာမ...လက်ရှိအောင်မြင်တယ်...နောက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လဲဖြစ်တယ်...ဒါပေမယ့် အဲဒီအောင်မြင်မှုတွေက မေ့အသက်သုံးဆယ့်ငါးဆို Gone with the wind (လေရှူးသုန်သုန်) လေ...အဲဒီအချိန်မှာ မေဟာ မိသားစုနဲ့ အတည်တကျဖြစ်နေမယ်... မေ့ခင်ပွန်းရဲ့ Protectionနဲ့ မေ့သားသမီးကလေးတွေရဲ့ နောင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်ရင်း ဘဝကိုအဆုံးသတ်ရမယ်...ဘဝဆိုတာ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား အဖော်ဆိုတဲ့ခံစားချက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် မျက်လှည့်ပွဲကြီးလေ...”

“ဒါဆို...မေ ကိုကိုကို လက်ထပ်မှာပေါ့...”

“ဟင့်အင်း...”

“ဘာလို့လဲမေ...ခုပဲအကောင်းပြောနေပြီးတော့...”

“ဟင်းဟင်း...အဲဒါက ဖြစ်သင့်တာကိုပြောတာ...”

“ဒါဖြင့်...မေက...”

“မေကလား...မေက...ဒီနှစ်ချက်နဲ့ မေ ကိုကိုကို မေ
ဆာတဲ့အထိ အတတ်နိုင်ဆုံးချစ်သွားမယ်...ဒါပေမယ့် ကိုကိုကို မေ
လုံးဝလက်မထပ်ဘူး...ဒါပဲ...”

“ဆောက်ကျိုးနဲ့...ဒေါက်တာမေဘယ်လ်ဟန်စော... ခင်ဗျား
ခုလေးတင် သားသမီးကလေးတွေ ဘာတွေပြောပြီး ကလေးမွေးရ
မှာတော့ ကြောက်သတဲ့...”

သူက တခစ်ခစ်ရယ်လေသည်။ အကယ်ရိုက်ပစ်ချင်စရာ
ထောင်းတဲ့ကောင်မလေး။

“ကိုကိုမွေးပါလား...”

“မွေးလို့ရရင် မွေးတယ်...”

“ကလေးမွေးတာမလွယ်ဘူး ကိုကိုရဲ့...ကိုကိုတို့က ပြော
တော့သာလွယ်တာ...ကလေးလဲမွေးပြီးရော ကလေးအဲ့ဒါနဲ့တစ်ချက်
အော်ကြည့်...မေတို့ပဲထိန်းရတယ်...ကလေးနေမကောင်းလည်း မေ

www.burmeseclassic.com

တို့မိန်းမတွေပဲ ပူရတယ်...”

“မိခင်မေတ္တာလေကွာ...”

“ကိုကို စကားကို ကတ်ပြောတယ်...အဲ...ပြောမလို့-
ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...”

ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်ပြီးတော့ ပြောသဖြင့်

“ဘာလဲကွ...”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

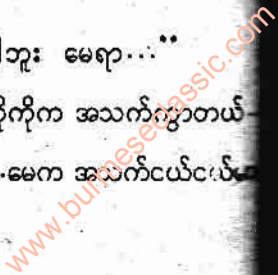
“ကိုကို...ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုဝတ်ထားတယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမေရဲ့...”

“ကိုကိုက အရပ်မြင့်တယ်...ပြီးတော့ အသားဖြူတယ်-
ရှုပ်လက်တိုဆိုတာ အရပ်ပုတုံးလူတွေမှ လိုက်တာ...ကိုကိုနဲ့ကျွန်တော်
လန်ဘားကြီးမှန်း ပိုသိသာတယ်...ကိုကိုက ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်
ကလေးတွေကို တစ်တောင်ဆစ်ကျော်ရုံခေါက်ဝတ်ရင် သိပ်ကြာ
ကောင်းတာ...”

“ဟာ...အဲဒီလောက်ထိမလိုပါဘူး မေရာ...”

“ဘာလို့မလိုရမှာလဲ...မေနဲ့ကိုကိုက အသက်ကွာတယ်-
ကိုကိုဖြစ်သလိုနေရင် ရှုပ်ပိုရင့်တာပေါ့...မေက အသက်ငယ်ငယ်
လို့ထင်ရတဲ့ဟာကို...အဟိ...”

“ခွေးမလေး...”

သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ဒီလိုအချိန်ကာလတွေအများကြီးကျန်စေချင်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းလှသည်မို့ ကြာလေသူနဲ့မခွဲချင်စိတ်က ပိုပြင်းထန်လာလေဖြစ်လာသည်။ သူမကြိုက်တဲ့ မေးမြန်းစပ်စုခြင်းကို ကျွန်တော်ထပ်မလုပ်တော့သောအခါ ကျွန်တော် ငှိနှိုင်းယောက်ကြားမှာ ပြဿနာမရှိသလောက် နဲပါးသွားသည်။ ဘဝရဲ့ အလှပဆုံးအချိန်ဟု ကျွန်တော်က ဒီအချိန်တွေကိုတင်စားလျှင် သူက နှစ်ယောက်တစ်ဘဝဆိုတာ ရေပွက်သလိုပါပဲတဲ့ဟု ပြန်ချေပတတ်သည်။ သူ့ရဲ့ဝတ္ထုများကတော့ ပို၍နူးညံ့လာသည်။ အတွေးအခေါ်များ ပို၍စူးရှလာသည်။ စကားလုံးများ ပိုပြောင်မြောက်လာသည်။

ပြီးတော့ အဆုံးသတ်တွေက ညားပေးတာ ပိုများလာသည်။

ပရိသတ်တွေ ပိုချစ်လာသောသူသည် ကျွန်တော်နဲ့ချစ်သူဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း လူပုံစံက ပိုသိမ်မွေ့လာခဲ့သည်။ ပိုပြီးအောင်မြင်ကျော်ကြားလာခဲ့သော်လည်း ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်စောင်းထိုးတတ်ဆဲ၊ ကစ်ခါတစ်လေ ညအချိန်မတော် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းနဲ့လှည့်နှိုးပြီး

“လွမ်းလို့...” ဟုပြောတတ်သူ။

ကျွန်တော်ပြောပြသောဇာတ်လမ်းများကို ပတ္တမြားထဲထည့်ရေး ကာ

စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် ကိုကို ရည်စားတွေထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုအချစ်ဆုံး
လဲဟု မေးတတ်သည်။

“မေ့ကိုပေါ့...”

ဒါ ဖြေစရာတောင်မလိုပါ။ ဒီလောကကြီးမှာ ကျွန်တော်
လက်ထပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသောမိန်းမသည် မေတစ်ယောက်
ထဲရှိသည်။ မေ့အပေါ်ထားသောချစ်ခြင်းသည် စေတနာကို အဓိက
အခြေခံသည်။ မေက မသိချင်ဟန်ဆောင်မှာပါ။

ဘဝရဲ့လှိုင်းဒဏ်တွေကြား သူထပ်လဲမကျသွားဖို့ ကျွန်တော်
သူ့ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ချင်သည်။ မေကမူ အံ့ဩစရာ
ကောင်းအောင် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရုံသာချစ်ပြီး အားမကိုးခဲ့ချေ။ သူ
ကျွန်တော့်ကို မသိစိတ်ဖြင့် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။

မေသည် ရယ်စရာတွေ အတော်များများလုပ်တတ်လေသည်။

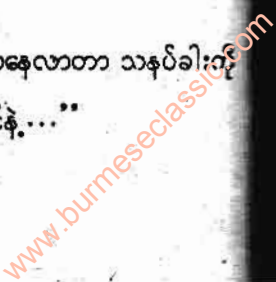
“သနပ်ခါးလေးများ လိမ်းပါလားမေရယ်...”

“ကိုကိုကြိုက်လို့လား...”

“အင်း...ကိုကို ဂျပန်မတွေကြားမှာနေလာတာ သနပ်ခါးကို
မမြင်ဘူး...ဘိုမတွေဆိုလဲ မျက်နှာပြောင်နဲ့...”

“မေ သနပ်ခါးမကြိုက်ဘူး...”

“ဘိုဖူးမ...”

အဲသလိုပြောလိုက်သောညက ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးကြီး

“ကိုကို...ခဏ...ခဏ... မေ့အိမ်ဘက်အမြန်လာ...”ဟု

ခေါ်သဖြင့် အထိတ်တလန့်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။ သူ့ကိုမြင်တော့ ရုတ်တရက် အရမ်းလန့်သွားသည်။

ညအိပ်မီးခိုခိုမှီမှီမှာ သူ့မျက်နှာသည် ပွေးဆွတ်လျက်ရှိသည်။ လည်ပင်းနေရာက မဲနက်နေကာ မျက်နှာက ပွေးဆွတ်ဆွတ်ကြီး။ ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံတွေ ဒိန်းခနဲခုန်ကာ ရပ်သွားတော့ မယောင်ထင်ရသည်။

“ဟဲ...ဟဲ...ကိုကို...လန့်သွားလား...”

“မင်း...မေ...ဘယ်လို...”

ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြလေပြီး ကျေးဇူးရှင်က ညအိပ်မီးကို မြှင့်လိုက်သည်။ အဲဒီတော့မှပဲ...။

“ကိုကိုက သနပ်ခါးလိမ်းဆို့...မလှဘူးလား...ဒါအသစ်စက်စက် ရွှေပြည်နန်း ကံ့ကော်ဝတ်ဆံသနပ်ခါးကို ရာဇာနေဝင်းကြေညာတဲ့ feel မိတ်ကပ် ခံလိမ်းထားတာ...”

“မင်း စုန်းကားပဲရိုက်လိုက်ပါတော့လားမေ...”

ကျွန်တော် စိတ်တိုတိုနှင့်ပြောတော့ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို နှောက်ကသိုင်းဖက်ကာ ချောသည်။

“ဆောရီး...ကိုကို...”

“ဟင်း...”

“ကိုကိုလန့်သွားတာပဲ...ဟုတ်တယ်မို့လား...”

“...”

“မညာနဲ့...ကိုကို ကြောက်တတ်တယ်နော်...”

“ဘာမှမကြောက်တတ်ဘူး...”

“လူလိမ်ကြီး...”

ပြောပြီး သူ့လုပ်ရပ်ကို သူရယ်နေလေသည်။

“ဘာကောင်မလေးမှန်းကိုမသိဘူး...”

နောက်တစ်ခါကတော့ ကျွန်တော် ညလုံးပေါက် ငွေစာရင်း
တွေထိုင်တွက်ပြီး သကာလ အိပ်ချင်မူးဟူးဖြစ်နေချိန်မှာ...

“ကိုကိုရေ...ခဏ...” ဟုခေါ်သဖြင့် သူ့အခန်းဘက်လိုက်
သွားရသည်။ ပြီးတော့...

“မြွေ...မြွေ...မေ့ခုတင်အောက်မှာ...”

“ဘာ...”

“မြွေလေ...မြွေ...အမယ်လေး...မြွေစိမ်းမီးကြောက် ကိုကို
ရဲ့...မေ့ကို နတ်တိုက်ပြီထင်တယ်...မနေ့က ဆေးရုံမှာ မေ့သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ ပေါက်ကရတွေပြောခဲ့တယ်...ဟီးဟီး...”

“နေစမ်းပါ မေရာ...အရေးထဲ...ကိုကိုရှာပါရစေဦး...”

ကျွန်တော်က သူ့ခုတင်အောက်ကို ခါးကိုင်းပြီးငုံ့အကြည့် ကျွန်
တော်လည်ပင်းပေါ် ပျော့စိစိအရာကြီးတစ်ခု လာထိသဖြင့် လန့်ပြီး
ထက်နဲ့ယူကြည့်မိလိုက်သည်။

အမယ်လေးဗျ။ မြေ။ စိမ်းရွှေပြီး အာခေါင်ထဲကလျှာက တစ်
တစ်တစ်လစ်နဲ့။ မြေကိုကိုင်ရက်သားနဲ့...ကြောက်လန့်စိတ်ကြီးပြီး

“အား...”

ဟုအော်ကာ ကျွန်တော်မေ့လဲသွားခဲ့သည်။

သတိရလာတော့ မေ့ခုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်။

မေ့မျက်နှာက ရယ်ချင်စိတ်ကို စိတ်ပူတဲ့သောကက ဖုံးလွှမ်း

အားသောမျက်နှာမျိုး။

“ကိုကို သတိရလာပြီ...”

“အင်း...မြေရော...မြေလေ...”

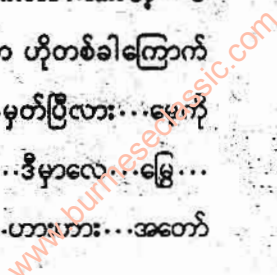
“ခေါင်းကိုမသုံးဘူး...ဒါနဲ့များ Business Man တဲ့...ဒီ

ခြောက်ထပ်တိုက်မှာ မြေရှိပါ့မလား...ကိုကိုက ဟိုတစ်ခါကြောက်

ထိတ်တယ်လို့ မေပြောတော့ ငြင်းတယ်လေ...မှတ်ပြီလား...မေ့ကို

စိတ်ကကိုး...ဒါကြောင့် တမင်ပညာပေးတာ...ဒီမှာလေ...မြေ...

အက မြေတို့ရဲ့သခင် မယ်တော်မြစိမ်းရှင်ပေါ့...ဟားဟား...အတော်

ပဲ...ဝတ္ထုတိုရေးဦးမှ...ပြီးရင်...လောကီမဂ္ဂဇင်းတစ်ခုခုငိုမယ်..."

သူ့လည်ပင်းမှာ မြေရုပ်ကိုပတ်ကာ ရယ်နေတဲ့ပုံသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာ လုံးဝမထွက်တော့။

မေ့မျက်လုံးများသည် ပကတိ ကြည်စင်၍နေသည်။

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်နေတဲ့ပုံကို ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်

ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလိုက်ရတာ။

မင်းပျော်ပါစေမေ။ ကိုယ့်အသက်ကို ခုတုံးလုပ်ရမယ်ဆိုရင် တောင် ကိုယ်ပေးဝံ့ပါတယ်။

မင်းအမြဲတမ်း ရယ်မောနိုင်ပါစေမေ။

ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေသောအခါ မေအရယ်ရပ်သွားသည်။

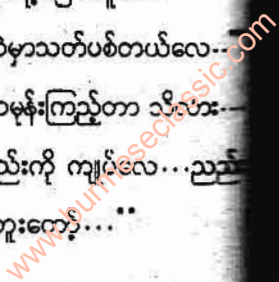
ပြီးတော့ တည်သွားသည်။

"ကိုကို ပြန်သတိရလာလို့...တကယ်တော့ ကိုကို မေ့သွားတဲ့အချိန်မှာ မေအရမ်းစိတ်ပူရတယ်...မေလေ...ကိုကိုမရှိလို့မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ပါဘူး...ကိုကိုကို ထပ်ဆုံးရှုံးလို့မဖြစ်ဘူး..."

"ဒါပေမယ့်...ကိုယ့်ကို မင်းဝတ္ထုထဲမှာသတ်ပစ်တယ်လေ..."

"ဟဲ့ဟဲ့...ကိုကိုကို ဝတ္ထုထဲမှာ ခဏမုန်းကြည့်တာ သိလား..."

ဒါပေမယ့် မုန်းနိုင်ပါဘူးဗျာ...အင်း...ညည်းကို ကျုပ်လေ...ညည်းတယ်လောက်အချိုးမပြေပါစေ...မုန်းနိုင်ဘူးကော့..."

ကျွန်တော့်ပါးကို သူ့နာခေါင်းနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖိနှိပ်တော့
ကျွန်တော့်မှာ ကြည်နူးစိတ်ကြီးစွာဖြစ်ရသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်ကာ...

“ကိုကိုတို့ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူးနော် မေ...”

အဲသလိုပြောတော့ သူ့မျက်နှာတည်သွားတာ သိသာသည်။

“မသေချာပါဘူး ကိုကို...”

ကျွန်တော် သူ့အိမ်လခတွေ စိုက်ပေးထားတဲ့ကိစ္စကို သူလုံးဝ မကြည့်ခဲ့။

“ဒါစော်ကားတာ...မေ့ကိုစော်ကားတာ...”

“မေ တကယ်အဲသလိုထင်လား...”

“ထင်တယ်...”

“ဒါဆို မေ အယူသီးနေတာပဲ...ကိုယ် မင်းကို ဒီလောက် တောင်ဖြည့်ဆည်းပေးခွင့်မရှိဘူးလားဟင်...တစ်နေ့ကုန် ဆေးရုံမှာ ညကျတော့ စာသင်၊ ဆေးခန်းသွား၊ စာရေး...မင်းကြာလှင်သေလိမ့် မယ်ကွ...”

“သေပစေပေါ့...”

သို့သော် သူစိတ်ပြေသွားပါသည်။

သူအိမ်ခန်းခဝိုက်ဆံကို ပညာရေးတွင် သုံးလိုက်နိုင်သည်။ ဒါတောင် အကြွေးမှတ်ထားဟု ကျွန်တော့်ကို ခပ်တည်တည်ပြောသည်။ မေသည် ဟောက်စ်ဆာဂျင်ပြီးသောအခါ အချိန်အားသွားသဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့ ပိုနေချိန်ရလာသည်။

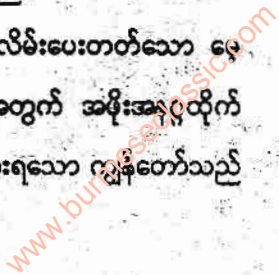
ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာရှေ့မှာအလုပ်လုပ်နေချိန်မှာ သူက ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်းဟင်းဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးသည်။

ကျွန်တော့်ခြေသည်းလက်သည်းများကို တိတိရီရီညှပ်ပေးတတ်သည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်ကို Pearl Cream လိမ်းပေးတတ်သည်။

“ခြေထောက်က သိပ်နံတာ အရမ်းဂရုစိုက်မှ...ခြေသံကြားမှာ ချေးဝင်ရင် တအားနံတာ သိလား...”

ကျွန်တော့်မှတ်ဆိတ်မွှေးများကို ညင်သာစွာရိတ်ပေးတတ်တာကတော့ မေ့ရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

Afler Shave ကို ဖော့နှင့်ခပ်ဖွဖွလိမ်းပေးတတ်သော မေ့လက်ချောင်းကလေးများသည် ကျွန်တော့်အတွက် အဖိုးအရတိုက်တန်လှသည်။ မကြာခဏ နိုင်ငံခြားခရီးသွားရသော ကျွန်တော်သည် ခရီးကပြန်ရောက်လျှင်

“မေ ကိုကိုကိုမလွမ်းဘူးလား...”

ဟုမေးတတ်သည်။

“လွမ်းတာပေါ့...”

“လွမ်းတော့ ဘာလုပ်နေလဲ...”

“ဂျယ်လီစားတယ်...”

“ဂျယ်လီစားတယ်...ဟုတ်လား...”

“အင်း...ဂျယ်လီစားတော့ မေရင်ကြပ်တယ်လေ...”

“ရင်ကြပ်တယ်...”

ကျွန်တော် သူ့မှာ ရင်ကြပ်ရောဂါရှိတာ လုံးဝမသိခဲ့ပါ။

“ဟုတ်တယ်...မေ ဆယ့်ခြောက်နှစ်က စကြပ်တာ...အမြဲ ဆေးသောက်ရတယ်...Asthma ထရင် ဘာကိုမှသတိမရတော့ဘူး...”

“မေရယ်...ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလောက်ရောဂါများတာ မကောင်းဘူး...”

“မေက...ဆရာဝန်ပဲ...ဆေးနဲ့ ထိန်းထားမှာပေါ့...Asthma သမားတွေက ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတာတဲ့ ကိုကိုရ...စိတ်မပူပါနဲ့...”

“သေတတ်တဲ့ရောဂါလားမေ...”

သူ မျက်နှာသိပ်မကောင်းပါ။

www.burmeseclassic.com

“ဟင်...မေ...ကိုကိုမေးနေတယ်...”

“မေ Professor တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တယ်...”

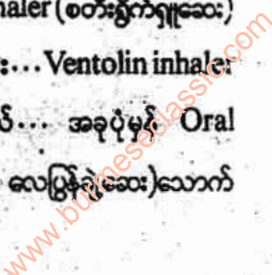
“အင်း...ပြော...”

“ဆယ်ယောက်မှ သုံးယောက်ကပျောက်သွားတတ်တယ်... သုံးယောက်က Chronic (နာတာရှည်)ဖြစ်သွားတတ်တယ်...သုံးယောက်က Exacerbation (အဆိုးဆုံးပေါက်ကွဲ)ဖြစ်ပြီး သေသွားတတ်တယ်တဲ့...”

“မေ ဆိုးဆိုးရွားရွားမဖြစ်ဘူးပါဘူး...”

“မယ့်ဘူး...”

“Part II စာမေးပွဲတွေဖြေတဲ့အချိန်တွေမှာ မေ Continuous (တောက်လျှောက်)ဖြစ်ခဲ့တယ် ကိုကို...မေစာမေးပွဲဖြေခါနီး ညဆို အရမ်းကြပ်ပြီ...Prednisolone (စတီးရွိုက်)သောက်ဖူးတယ်... Teacher က Osteoporosis (အရိုးကျွတ်ရောဂါ စတီးရွိုက်ဆေး၏ ဆိုးကျိုး)ဝင်မှာစိုးလို့ Bencotide inhaler နဲ့ Ventolin inhaler ပဲသုံးခိုင်းတယ်...ဒါပေမယ့် Bencotide inhaler (စတီးရွိုက်ရှူဆေး) က ဈေးအရမ်းကြီးတယ်...မေ မတတ်နိုင်ဘူး...Ventolin inhaler တောင် ဈေးက 1800, 1900 ဝယ်ရတယ်... အခုပုံမှန် Oral Bronchodilators (အသက်ရှူလမ်းကြောင်း လေပြွန်ရှူဆေး)သောက်တယ်”

“(ဆိုးကျိုး) Side Effects ကရော မေ...ဟင်...”

“မေအသက်ကြီးရင် နှလုံးထိမှာပေါ့ ကိုကို...ဒါပဲလေ...မေ
လေ...ဒီလူ့ဘဝကို နှစ်အကြာကြီးမနေချင်ခဲ့တာ ကိုကိုသိပါတယ်...
မေက တနေ့နေဆိုတာကို သူများထက် စောစောကြိုနိုင်တဲ့လူလေ...
အချိန်မရွေး Exacerbation ရနိုင်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုနဲ့ အသက်ရှင်နေ
ရတာမို့...လူတစ်ယောက်ကို ရင်နဲ့ရင်းချစ်ရမှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ...
မေက မေ့ချစ်သူကို ထားခဲ့ပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်မသွားချင်ဘူး...”

“မေရယ်...”

ကျွန်တော် သူ့ကို ပိုဂရုစိုက်ရပါသည်။ အဲယားကွန်းနဲ့ သူ
လုံးဝမတည့်။ ခြင်ဆေးခွေနဲ့နှင့် သူလုံးဝမတည့်။ စိတ်ဖိစီးမှုများကို
တတ်နိုင်သလောက် ကျွန်တော် လျှော့ချပေးရသည်။

သူနဲ့ကျွန်တော် ခရီးတွေထွက်ကြသည်။ ချောင်းသာ၊ ငပင်၊
ကျိုက်ထီးရိုး၊ မန္တလေး၊ အင်းလေး၊ ပြင်ဦးလွင်။ ငွေဆောင်ကို
လေယာဉ်လက်မှတ်အဆင်မပြေ၍ မသွားဖြစ်။

“ကိုကို မေ့ဆီကိုရောက်လာတဲ့အချိန်ဟာ မေ့ဘဝမှာ အခု
ကျင် အပြုလဲဆုံးအချိန်ပဲ...ကိုကိုရှိနေလို့ မေ့ပြန်တူနိုင်လာခဲ့တာ...”

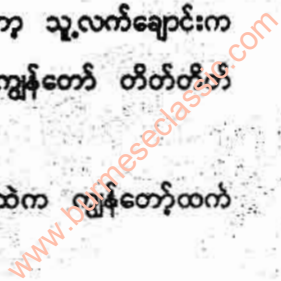
“အစကတည်းက မေက မာကျောပါတယ်...”

သူက ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာခါယမ်းပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“ဟင့်အင်း...မထင်ပါနဲ့ကိုကိုရယ်...မိန်းမဆိုတာ နူးညံ့ကြ
တာချည်းပဲ...အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ...တင်းခံနိုင်တယ်...မှောဝ
မှာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နာကျင်ခဲ့ရသမျှ မေပူလောင်နေခဲ့တာလေ...
တကယ်တော့ မေဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အတ္တကြီးတယ်...မေ
တစ်ယောက်ထဲဆိုတာကို မေခုံမင်တယ်...မေ လိမ်တာညာတာကို
အမုန်းဆုံးပဲ...ဒါပေမယ့် သူဟာ သူ့အပေါ်မှာထားတဲ့ မေ့ယုံကြည်မှု
တို့ လူသေသလို သတ်သွားခဲ့တယ်...ကိုကိုကိုတော့ အဲသလိုမဖြစ်
စေချင်ဘူး...”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဝရန်တာမှာတိုင်ကာ ထိန်ထိန်
သာသောလကို ကြည့်ပြီး စကားတွေဖောင်ပွဲပြောခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါ
တစ်လေ ကျွန်တော် Fax တွေ့နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလျှင် သူသည် ကျွန်
တော့်အနားက ခုံတစ်ခုံမှာ ထိုင်ငိုက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။
အဲဒီအခါ ရင်ဘတ်အထိစောင်ဆွဲမြဲပေးကာ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော်
တမေ့တမောငေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ချောင်းက
လေးတွေကို ချစ်မြတ်နိုးစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် တိတ်တိတ်
ဇွတ်ရည်ကျရလေသည်။

တကယ်လို့ သူသာ လောကကြီးထဲက လျှောက်တော့ထက်
အစားစွာထွက်ခွာသွားရလျှင်...

ထိုအတွေးသည် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်နာကျင်စေပါသလဲ။

သူ့ရဲ့ နိညိုရောင်ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို ကျွန်တော်ချစ်သည်။

သူ့ရဲ့ဝတ္ထုများကို ကျွန်တော်လေးစားသည်။

သူ့ရဲ့ရယ်မောတတ်တဲ့ဟန်ပန်တွေ...။

သူ့ချက်ကျွေးတဲ့ ထမင်းဟင်းအရသာ...။

သူ့ရဲ့ ညီညာဝိုင်းစက်သော လက်ရေးကလေးတွေ...။

ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။

လူဆိုတာ သေမျိုးပဲ။

ကျွန်တော်ခံယူထားပြီးသား။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သူ့ကို အဲသလိုနည်းလမ်းဖြင့် မဆုံးရှုံးချင်ပါ။

သူ့ဘက်ကတွေးလျှင် ပထမတစ်ကြိမ် သူနှင့်နှင့်သီးသီးဆုံးရှုံးထားခဲ့ရပြီးပြီမို့ ကျွန်တော့်ကို သူသိပ်ချစ်သလို စွန့်လွှတ်ရမှာ သူသိပ်ကြောက်ရှာမည်။

ထို့ကြောင့် သူ့လက်ထပ်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေတာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရပါမည်လဲ။

ရှေ့ဆက်၍ သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းဖြင့် စောင့်ရှောက်ရပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဖြူစင်စွာ တသက်လုံး ချစ်နိုင်သည်ထားဦး—

ကျွန်တော်က တိုကျိုကလာခဲ့သူ။ တစ်နေ့ပြန်ရမည်။

သူက အင်္ဂလန်သွားဖို့ ကြိုးစားနေသူ။ သွားဖြစ်ဖို့ ဘယ်
လောက်ရာနှုန်းသေချာပြီမှန်း ကျွန်တော်မသိ။

ကျွန်တော်တို့နိဂုံးသည် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော နိဂုံး
ဖြစ်၍နေပြီမှန်း ခပ်ရေးရေးမြင်ရလေသည်။

လက်ထပ်ရမှာကြောက်သော အချစ်ကြီးသူ မိန်းမတစ်ယောက်
နှင့်...တကယ်မချစ်သ၍ ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်မယူဟု လက်မ
ထောင်ခဲ့သော စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်တို့ရဲ့...နိဂုံးသည် တဖြည်း
ဖြည်း နီးကပ်၍လာပြီ။

အခန်း (၃)

အဆုံးသတ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လူ့ဘဝတွင် ထင်ထားတာတွေ
အက် ပိုမိုလှည့်ဖြားတတ်သောသဘာဝရှိသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
အင်ဂျင်နီယာအတတ်ပညာဖြင့် ရပ်တည်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်
အည်း ကျွန်တော် အင်တာနက်စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာ
ခဲ့သည်။

နိုင်ငံခြားသူများနှင့် ပတ်သက်စွပ်ထွေးခဲ့သော်လည်း မြန်မာ
နိုင်ငံလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်မိခဲ့
သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့အတွက် ဘာကိုမဆို စွန့်လွှတ်ဖို့၊ ဘယ်အရာကိုမဆို ဖော်ဆောင်ဖို့၊ အသင့်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သေချာတာက သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ မာယာများစွာဖြင့် ကျွန်တော်ကိုမလှည့်ဖြားခဲ့ပါ။

လေးစားစရာကောင်းသော သူ့အကျင့်များကို အခန်းချင်းကပ်လျက်နေတာကြာလာလေ ပိုသိလာလေဖြစ်သည်။

ညတစ်နာရီထိုးကြီး ကျွန်တော်တို့တိုက် မြေညီထပ်ကကလေးလေး Pneumonia ဖြစ်ရာ သူ့ကိုလာခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ အဖော်လိုက်ပေးရသည်။ ငိုနေသောကလေးရဲ့ ခေါင်းလေးကို သူလက်နဲ့တစ်ချက်သပ်လိုက်သောအခါ တိတ်သွားသည်။

ကလေးဗိုက်ကိုလှန်ပြီး သူ့အသက်ရှူနှုန်းတွက်သည်။

“ဘယ်နှစ်ရက်ရပြီလဲ...”

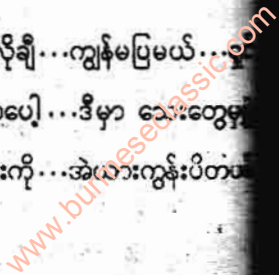
“ဆယ့်ခုနှစ်ရက် ဆရာမ...”

“ကျွန်မဆီ ခေါင်းလိုက်ယူနော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကလေးကို အသလို့မချိနဲ့...ဒီလိုချိ...ကျွန်မပြမယ်...”

တို့ ကလေးကိုဒီတိုင်းထားတာ ပိုဆိုးတာပေါ့...ဒီမှာ သေးတွေမှန်နေပြီ...နွေးနွေးထွေးထွေးထားပါ ကလေးကို...အေးလားကွန်းပိတ်ပေးလိုက်...”

ကလေးအတွက်ဆေးကို သူကိုယ်တိုင်ထုတ်ပေးသည်။

“မေ... Child ယူပါလား...”

“ဟင့်အင်း... မယူဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“မေ Part II ဖြေတုန်းကလေး... Child ဆို သိပ်စိတ်ညစ်
တာပဲ... Short Case မှာ Marasmus (အာဟာရချို့တဲ့ရောဂါ) နဲ့
Down မှားပြောလို့လေ... အရမ်းရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ... Child က
ထွယ်ပြန့်တယ်... ကလေးက လူကြီးလို Complaint မတက်
ဘူး... သူတို့ ဘာခံစားရသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်သိအောင်
လုပ်ရတယ်... အခက်ဆုံးပဲ... ကလေးတွေက သွားမထိနဲ့... ထိတာနဲ့
ဝါးခနဲငိုတော့တာပဲ သိလား...”

“မေက ဘာကြိုက်လဲ... ကိုယ်က OG ယူစေချင်တယ်...”

“ဟင့်အင်း... မေနဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းနဲ့ မဖြစ်ဘူး... Medicine
(ဆေးပညာ) က ကံလိုက်တယ်ပြောရမယ်... ပြီးတော့ စာဖတ်နိုင်တာ
ရယ်၊ ဘွေးနိုင်တာရယ်အဓိကပဲ... အစတုန်းကတော့ Medicine ဆို
သိပ်ပျင်းတာ... Surgery ကို စိတ်ဝင်စားတယ်... ဒါပေမယ့်
လုပ်နိုင်ဘူး... ဆာဂျရီက ပင်ပန်းတယ်... မိန်းကလေးတွေနဲ့ မဖြစ်
ဘူး... Medicine က အရမ်းကျယ်ပြန့်တယ်... တဖြည်းဖြည်းနဲ့
ခါသနာပါလာတယ်...”

“မေ့နဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ သိပ်မအောင်မြင်နိုင်ဘူး...”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...”

“ကိုယ်က စာပဲရေးစေချင်တယ်...”

“အင်တာနက်စာပေလား...”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့...”

“ဟင့်အင်း...မေ့ မကျော်ကြားချင်ဘူး...”

“မေ့ရယ်...”

“ကိုကို...ဒီတစ်ခါခရီးထွက်ဖို့ရှိသေးလား...”

“အင်း...ဘာလို့မေးတာလဲ...”

“မေ့...ကိုရီးယားမှာ စာမေးပွဲတစ်ခုသွားဖြေရဦးမယ်...”

ကျွန်တော် ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်နဲ့သူ တောင်နဲ့မြောက်ဖြစ်နေတတ်တာ အမြဲပဲလေ။

ပြောဖော်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ပိုမိုနက်ရှိုင်းသောပြဿနာ
များကို သယ်လာသူကတော့ တင်မောင်ပဲဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပြုံးပြီးပြီးကြီးနဲ့ဆောင်ပြီးတော့ သူ့မိန်းမနဲ့
ပြဿနာတက်တိုင်း ကျွန်တော့်ဆီပေါက်ချလာလေ့ရှိသည်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့် ဟန်စော...”

ကျွန်တော့်ကိုစဉ်းစားခိုင်းပြီး တင်မောင်က သူ့ခေါင်းပေါ်
ထပ်တင်၍ အကြာကြီးငိုနေသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းဘာပြောမလို့လဲ...”

“ဘဲဥနဲ့ ကြက်ဥ ဘာကွာလဲ...”

ဒီကောင့်မေးခွန်းက လွယ်မယောင်နှင့်ခက်သည်။

“ဘဲဥက ဘဲကဥတာ...ကြက်ဥက ကြက်ကဥတာ...ဘဲဥက အဖြူရောင်...ကြက်ဥက ကာကီရောင်...အဲ...မခေါ်တတ်ဘူးကွ... ဘဲဥက ပိုအားဖြစ်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ...”

“မဟုတ်ဘူး...”

“အန်...”

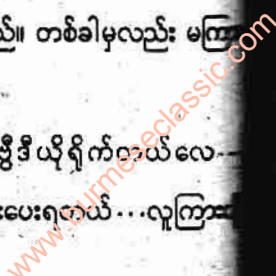
“ငါ့မိန်းမက တစ်နေ့လာလည်း ဥကြော်...တစ်နေ့လာလည်း ဥကြော်...ကြက်ဥနဲ့ဘဲဥ ဘာကွာလဲဆိုတော့ ရှင့်ဖာသာရှင်စဉ်းစား ပေါ့တဲ့...”

“မင်းမိန်းမက ဟင်းချက်မကျွေးဘူးလား...”

“မကျွေးဘူး...သူ့မိဘတွေ တစ်လတစ်သိန်းမပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့...ငါ့မိဘတွေကလည်း ငါ့ဘက်ကထောက်ခံတယ်ကွာ...အဲဒါ ငါ့ကို သူ့အကြောင်းသိစေရမယ်ဆိုပြီး...နေ့တိုင်း ဥတော့ကြော်တာ ပဲ...ကြက်လား ဘဲလား တစ်ခုခုပဲ...ကြာရင် ငါ ဥပုံပေါက်တော့ မယ်...”

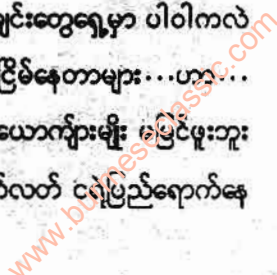
တင်မောင့်ဒုက္ခက ရယ်လဲရယ်ရသည်။ တစ်ခါမှလည်း မကြာဘူးပါ။

“မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကကွာ...ဗွီဒီယိုရိုက်ကွယ်လေ...အေး...အဲဒါကို ငါ့မှာ စီဒီအချပ်နှစ်ရာကူးပေးရတယ်...လူကြား...”

တောင်မကောင်းဘူး...သူ့အမျိုးတွေ အမှတ်တရကြည့်ဖို့တဲ့...အချပ်
 နှစ်ရာကွာ...တစ်ချပ်ကို တစ်ထောင်...မင်းတွက်ကြည့်... $200 \times$
 $1000 = 200000$ နှစ်သိန်းကွ...ငါ အလူမီနီယမ်ဘုရားစင်တစ်စင်
 ရောင်းရမှ သုံးသောင်းဖျစ်ဖျစ်မြည်ရတာ...ဟာ...အမျိုးကတော့
 အသေသိတတ်တဲ့မိန်းမပဲ...တစ်လကို ဆန်နှစ်အိတ်နဲ့ ဆီငါးပုံး ပုံမှန်
 ပို့ရတယ်...ငါ့မှာ မိန်းမယူမိပါတယ်ဆိုမှ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝါတွင်း
 လှူရသလိုကြီးကွ...မပေးလဲမကောင်း...ပေးလဲ ကြာတော့ ငါထိခိုက်
 တာပေါ့...အလုပ်က အရောင်းအဝယ်သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး..."

"ဒီကြားထဲ...အင်္ကျီကလည်းချုပ်တာများ...ဘုရားစူး...
 ထက်ထက်မိုးဦးကြော်ဖြာရိုက်ရင်တောင် သူ့လောက်ချုပ်မှာမဟုတ်
 ဘူး...မနက်ခင်း ဈေးသွားတာအတွက် ရှန်စသပ်သပ်ချုပ်တယ်ကွာ...
 စကော့ဈေးသွားဖို့ဆို ရယ်ဒီမိတ်တစ်ထည် လေးငါးသောင်းကျော်...
 ဖိနပ်ကလည်း နေ့တိုင်းအတွက် တစ်နေ့တစ်ရံများဝယ်သလား အောက်
 မေ့ရတယ်...အဲ...သူ့အပေါင်းအသင်းတွေအိမ်ခေါ်ပြီး ကြွားရတာ
 လည်း တမှောင့်...ပြီးတော့ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ပါဝါကလဲ
 အသေပြတယ်...စကားသိပ်မပြောချင်လို့ ငြိမ်နေတာများ...ဟာ...
 အဲဒါကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလိုအေးတဲ့ယောက်ျားမျိုး မမြင်ဖူးဘူး
 ဆိုပြီး သူ့ကိုချီးကျူးကြနဲ့ ငါ့မှာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်ရောက်နေ
 သလိုပဲ..."

ကျွန်တော့်မှာ တင်မောင်ပြောသမျှကို ရယ်မောရုံအပြင် ပြောသိန်
စရာစကားမရှိပါ။

သူယူသောမိန်းမသည် သူရွေးချယ်ထားသောမိန်းမဖြစ်သည်။
မိန်းမတို့မည်သည် ယောက်ျားကိုနိုင်တာ၊ ယောက်ျားက ထမင်းဟင်း
ချက်ကျွေးတာ၊ ယောက်ျားက ဖုန်းဝယ်ပေးတာ စသဖြင့် အချင်းချင်း
ပြိုင်တတ်ကြသောအမျိုးဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတွေသာပြောင်းသွားမယ်၊ လူမျိုးတွေသာပြောင်းသွားမယ်၊
မိန်းမဟူသောအမျိုးကား မပြောင်း။ ပြိုင်စရာမရှိ ကြံဖန်ပြိုင်ကြသော
အမျိုးဖြစ်သည်။

မေနဲ့ ညဘက်တွေ့တော့ ဘာရယ်မဟုတ် တင်မောင့်မေးခွန်းကို
မေးမိသည်။

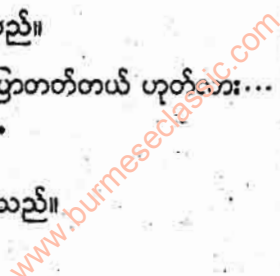
“ကြက်ဥနဲ့ဘဲဥ ဘာကွာလဲမေ...”

“ဘဲဥက ကြက်ဖရည်းစား...ကြက်ဥက ကြက်ဖဥတာဖြစ်
မယ်...မသိဘူး...ကြက်ဖဆီလှမ်းဖုန်းဆက်မေးပေးမယ်...”

ကျွန်တော် မေ့ကို အံ့ဩသွားသည်။

“မေ...တိရိစ္ဆာန်တွေနဲ့ စကားပြောတတ်တယ် ဟုတ်ကား...
မေ သက္ကတဘာသာတတ်သလား...”

ကျွန်တော့်စကားကို မေကရယ်သည်။

“ဘဲဥနဲ့ကြက်ဖဆိုတာ မေ့သူငယ်ချင်းစုံတွဲလေ...ကောင်မလေးက ဖြူဖြူဥဥလေး...ကြက်ဖက လူ့ဘီလူးအသေးစားပဲ...ကိုကိုသူတို့နဲ့သိလား...”

“ဒါဆို သူတို့က လူပေါ့...”

“အင်းလေ...လူပေါ့...အတန်းထဲမှာ နာမည်ပြောင်တွေအများကြီးရှိတယ်...ရေမြင်းတို့၊ ခွေးကြီးတို့တောင်ရှိသေးတယ်...”

“ဟုတ်သားပဲ...မေက ကျွဲမ...”

“ကိုကို...”

ကျွန်တော့်ကို အသံစူးစူးဖြင့် ကုန်းအော်လေသည်။

“စတာပါမေရဲ့...ဪ...တင်မောင်ကမေးလို့ပါ... ဘဲဥနဲ့ကြက်ဥ ဘာကွာလဲတဲ့...သူ့မိန်းမက သူ့ကို အဲဒီအဖြေမရမချင်း ပြန်မလာနဲ့လို့ဆိုပြီး အိမ်ကနှင်ချလိုက်လို့...”

“ဒါများ...ပြန်လွတ်လိုက်...ဘဲဥက ငါးဆယ်...ကြက်ဥက လေးဆယ်လို့ ဖြေခိုင်းလိုက်...သူ့မိန်းမက သူ့ကိုပညာပေးတာနေမယ်...”

“မေကတော်လှချည့်လား...”

“အဲဒါ မေ့ဝတ္ထုထဲက နည်းပညာတွေလေ...”

“ဒါဆို တင်မောင့်မိန်းမက မေ့ပရိသတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်...”

“ဟုတ်မှာပေါ့...”

“မေက လင်နိုင်နည်းတွေရေးနေပြီ...ဒါမဖြစ်သင့်ဘူး...”

“အမယ်လေး...ကိုကိုတို့ယောက်ျားတွေကို နိုင်ဖို့ဆိုတာ...
လင်နေစ ဆင်သေမှပါနော်...မိန်းမတွေက ဆင်မပြောနဲ့ တီကောင်
မြင်ရင်တောင် ကြောက်လွန်းလို့...အမယ်လေး...ပြောရင်းကျောချမ်း
တယ်...ရွံလိုက်တာ...တို့...”

မေ့အဖြေမှန်ပါသည်။ တို့ဗွီထဲကလိုပေါ့။ ညီမလေးအဖြေ ဒီ
တစ်ခါတော့ မှန်ပါတယ်တယ်ရှင်။ အားလုံးလက်ခုပ်တီးကြပါပေါ့။
တင်မောင် သူ့မိန်းမနဲ့ အဆင်ပြန်ပြေသွားသည်။

“ကြက်ဥ ဘဲဥတောင် ဒီလောက်ရှိရင် ကျန်တာတွေ တန်ဖိုး
ရှင်နားလည်လို့ပြောတယ်ကွ...ငါ့ကို လုံးဝတော့မကြည်သေးဘူး...
သမ္ဘုလခရေစီလေကွာ...မေ့ကြောင့် မြန်မာပြည်ကယောက်ျားတွေ
စိတ်ညစ်ရဦးမယ်...မင်းလဲ မလွယ်ဘူး...စာရေးဆရာမရည်စား
ဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခ မသေးဘူးကွ...”

မေသိတော့ ဆွေဆွေခုပ်နေလေသည်။

“ပြောလိုက်စမ်းပါ...စာရေးဆရာမရဲ့နှလုံးသားဆိုတာ လူတစ်
ယောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ မချစ်တတ်ဘူးလို့...”

မေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရယ်ရဆုံးကိစ္စမှာ ဖိနပ်အမြင့်နှင့် ချော်လဲ

ခြင်းဖြစ်သည်။ တင်မောင့်ကိုရန်တွေ့ရန် တင်မောင့်အိမ်သို့အသွား
မေက အရပ်မြင့်သော ကျွန်တော့်ကိုမှီရန် ဖိနပ်လေးလက်မခွဲစီးလာ
သည်။ အမြဲ ခုံပါးပဲစီးတတ်သူမို့ မေ ဒုက္ခရောက်လေသည်။ ဖိနပ်
အမြင့်ဆိုတာ ထိန်းသိမ်းရခက်သည်။

“အား...ခြေထောက်အရမ်းနာတာပဲ...”

“မေက စီးကျင့်မှမရှိတာ...ဘာလို့စီးလဲ...”

“ကိုကိုက အရပ်အမြင့်ကြီးပဲဟာကို...ကိုကိုကိုမှီအောင်တော့
မဟုတ်ပါဘူး...ဒါပေမယ့်...မေက ကိုကိုနဲ့ယှဉ်ရင် အတွဲလို့ကိုမထင်
ရဘူး...”

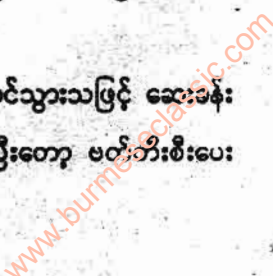
“ဟုတ်တယ်...အိမ်ကခိုင်းတဲ့ ကုလားမလေးလို့ ထင်ရ
တယ်... ဆံပင်တွေကလဲ နီကြောင်ကြောင်ဆိုတော့...အုတ်ခဲရွက်ထား
သလိုပဲ...”

ကျွန်တော့်ကို သူဒေါသတကြီး ခုန်၍ ကျွန်တော့်လက်မောင်း
ကိုထုရာ ဖိနပ်အမြင့်ကြောင့် ခြေခေါက်လဲလေသည်။

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ...လူကြီးကို ဖော်ကားဦး...”

“ကိုကိုနော်...”

ခြေခေါက်လဲပြီး ခြေကျင်းဝတ်ယောင်သွားသဖြင့် ဆေးခန်း
သွားရာ သူ့ကို ဆေးတွေလိမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ မတ်တီးစီးပေး
သည်။

“ဆရာ...တစ်ပတ်နဲ့ပြန်ကောင်းပါ့မလား...”

“အဆစ်လွဲသွားတာ...တစ်ပတ်လောက်တော့ ခံရမယ်...”

ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် ဘာစကားမှမပြော။

နှုတ်ခမ်းကိုဆူထားသည်။ ခြေထောက်နာတာ သက်သာဖို့

အတွက် သူ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးသောက်ရသည်။

ပြဿနာ အဲဒီမှာစတော့တာပဲ။ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး

ကြောင့် သူရင်ကြပ်ပြန်လေသည်။

ရင်ကြပ်ရောဂါသည်ကို ကျွန်တော့်တသက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ

မြင်ဖူးသည်။ လုံးဝစကားမပြောနိုင်ဘဲ ချွဲသံက အနားကလူပါ

ကြားရသည်။ ချွေးတွေရွဲကာ သူ့ရင်ဘတ်သည် အသက်ရှူဖို့

တော်တော် ခဲယဉ်းနေသည်။ မချိမဆန့်ခံစားရသော ရောဂါပင်တကား။

“ကိုကို ဆေးရုံပို့ပေးရမလားမေ...”

သူခေါင်းညိတ်ပြသည်။

SSC နံဆေးခန်းကိုရောက်တော့ ချက်ချင်း သူ့ကို အောက်ဆီဂျင်

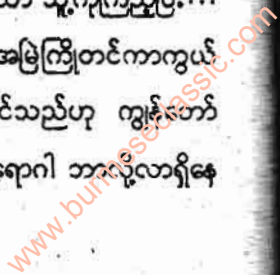
ပေးရသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ သာဓွေယိုင်ဖြစ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး...

ဘဝတောက်လျှောက် သူသည် ဒီရောဂါကို အမြဲကြိုတင်ကာကွယ်

ပါ။ နို့မို့ အသက်ပါသွားပြီး သေဆုံးသွားနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်

ပျက်မြင်သိလိုက်ရသည်။ မေ့မှာမှ ဒီရင်ကြပ်ရောဂါ ဘာလို့လာရှိနေ

သလဲကွာ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ မချီတင်ကဲဖြစ်မှုကို သူ့နေပြန်ကောင်းလာတော့
ရှင်းပြပါသည်။ သူသည် ရောဂါတစ်ခုကို အများသူငါရင်ဆိုင်သကဲ့သို့
ဧရင်ဆိုင်ဘဲ ကျွန်တော်မလင်ထားသော ရှုထောင့်တစ်ခုမှ ရင်ဆိုင်
သောမိန်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။

“ရင်ကြပ်ရောဂါဆိုတာ ဓါတ်မတည့်တာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်...
စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့်...ဒါမှမဟုတ် အခိုးအငွေ့ (မီးခိုး၊ မွန်တတ်သောအနံ့၊
ပြင်းရေးမွှေး၊ ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါ) စတာတွေကြောင့် လေပြန်က
ဂလင်းကလေးတွေက ချွဲတွေထွက်လာတယ်...အဲဒီချွဲတွေနဲ့ အဆုတ်
ပြန်သေးသေးကလေးတွေထဲမှာပါဝိတ်ပြီး အသက်ရှူကျပ်လာတာ...
မေသိပ်စိတ်ဆိုးရင် လုံးဝ Bronchodilators မနိုင်တော့ဘူး...ရှူ
သေးလဲမရဘူး...”

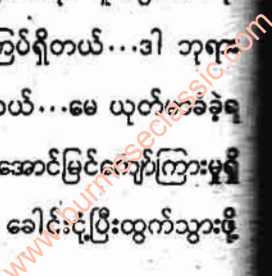
“မေက စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့...”

“မရဘူး...မေ့ဘဝတလျှောက်လုံး တော်တော်ပင်ပန်းဆင်းရဲ
ခဲ့တယ် ကိုကို...မေ့ကိုနှိပ်စက်ကလူပြုတဲ့လူတွေနဲ့ချည်းပဲ မေတွေနဲ့
ရတယ်...အစက မေဒီလောက်မဆိုးဘူး...Part II ရောက်မှ တအား
ဆိုးလာတာ...ကိုကိုပဲစဉ်းစားကြည့်လေ...သူများတွေအတွက် Part
II ဆိုတာ သေရေးရှင်ရေးပဲ...စာပြီးရင် စာ...စာတစ်ခုထဲကိုပဲ အာရုံ
စိုက်ပြီး ကျက်နေတဲ့အချိန်မှာ...မေ့မှာတော့ လူမင်းစားဖို့ ပိုက်ဆံ၊

ကျွန်တက်ဖို့ပိုက်ဆံ တစ်ဖက်ကရှာရတယ်...သူများတွေ စာကျက်
 နေတဲ့အချိန်မှာ မေ တစ်လဝတ္ထုတစ်အုပ်ထွက်ဖို့ စာရေးရတယ်...ရတဲ့
 ပိုက်ဆံက သူ့ရှုပ်ခဲ့တဲ့အကြွေးတွေ မေခေါင်းခံရှင်းရတယ်...သူ့မိဘ
 တွေက မသိချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့တယ်...သူများအိပ်ချိန်မှာ မေစာ
 ကျက်ရတယ်...မေ့မှာ အိပ်ချိန်ဘယ်လောက်မှမရှိဘူး...ဆရာတွေ
 စာမေးလို့မရမှာလဲစိုးတော့ မေ့မှာ စိတ်သောက ဘယ်လောက်များ
 မလဲ. စဉ်းစားကြည့်...သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက မေ့ကို ဖြိုခွဲ
 မျှစ်ချိုးအပုပ်ချတာ မေခံရသေးတယ်...အဲသလို ဆင်းရဲကျပ်တည်း
 မှုနဲ့ မေဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့တာ...မေ့စိတ်ကို တင်းထားမှ မေနေလို့ရ
 တယ်...လျှော့လိုက်ရင် သွားရောပဲ...သူများသနားတာလဲ မခံချင်
 ဘူး...ဒီရောဂါရှိတာလည်း မေ့ရဲ့လူနေမှုဘဝနဲ့ အများကြီးပတ်သက်
 တယ်...အိုင်ကျူမြင့်တဲ့လူတွေမှ ဖြစ်တယ်လို့ပြောကြတာပဲ..."

"ဒါဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘူးမေ..."

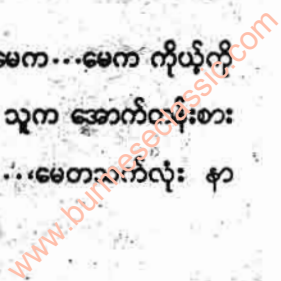
"တော်စမ်းပါကိုကိုရာ...အသက်ကြီးလာရင် လူတွေဟာ ရော
 ဂါတစ်ခုကို လက်ခံရတာပဲ...မေက ရင်ကြပ်ရှိတယ်...ဒါ ဘုရား
 သခင်အလိုတော်ကျပဲ...မေဆင်းရဲတာမှန်တယ်...မေ ယုတ်မာခဲခဲ့ရ
 တာမှန်တယ်...ဒါပေမယ့် မေ့မှာ ပညာနဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုရှိ
 တယ်...မေဘယ်တော့မှ ဒီလောကထဲက ခေါင်းငုံ့ပြီးထွက်သွားဖို့

ဆန္ဒမရှိဘူး...မေအနိုင်လိုချင်တယ်...ဒါအမှန်ပဲ...မေ အဲဒီစိတ်နဲ့
အသက်ရှင်နေတာ...Asthma ဆိုတာ ဆေးနဲ့ထိန်းရင်ရပါတယ်
ထိုကိုရာ..."

"မင်း လူတွေကို နားလည်ပေးလိုက်လို့မရဘူးလားမေ...ဟင်
သူသေသွားပြီ...သူမင်းအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိခဲ့ဘူး...ဒါပေမယ့် ပြန်
ဖြေရှင်းလို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်တာ...မေ တန့်နဲ့ခံစားနေရရင်...ကိုယ့်
ထိုကိုယ် ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်မှာပေါ့...ကိုကိုကတော့ မေ့ထားစေချင်
ပြီ...သူ့အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ပညာတတ်တဲ့လူတွေ
ပါသလဲ...ဘယ်လောက်အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့လူပါသလဲ...မေ့လို
သူဆရာဝန်မဟုတ်ဘူး...မေ့မှာ မေ့ကိုချစ်တဲ့ပရိသတ်ရှိတယ်...မေ
ဟာ ဒီကနေ့ မြန်မာပြည်က မိန်းကလေးတွေကို ရွေးချယ်မှုမမှား
အောင် ပညာပေးရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာမ...မေ့တန်ဖိုးကို ကိုကိုသိ
တယ်...အခု မေ့ရှေ့မှာ ကိုကိုရှိတယ်...မေ့အနာဂတ်ကို မကြိုက်
သလိုပြောင်းလဲဖို့ ကိုကိုရှာထားတဲ့ငွေကြေးတွေ အကုန်သုံးနိုင်
တယ်..."

"မဟုတ်ဘူး...ကိုကိုမသိပါဘူး...မေက...မေက ကိုယ့်ကို
ကိုယ် သိပ် Proudဖြစ်တယ်...ဒါပေမယ့် သူက အောက်လမ်းစား
မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာ...မေ့ရှက်တယ်...မေ့တသက်လုံး နာ
တယ်..."

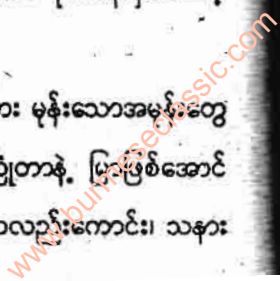

“သူ့ အသလိုလုပ်လို့ သူငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မချိမဆန့်သေ သွားပြီမဟုတ်လားမေ...ဟိုမိန်းမကရော...သူ့လိပ်ပြာသူ လုံမတဲ့ လား...ဖြူစင်တဲ့လူဆိုတာ တသက်လုံး ခေါင်းမောနိုင်ပါတယ်မေ... ကိုကိုလဲရှိနေပြီ...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ညှင်းဆဲမယ့် အစား ကိုယ့်အနာဂတ်ကိုပဲ ခေါင်းထဲကိုထည့်ပြီးစဉ်းစားစေချင် တယ်...”

“ဒီဘဝမှာ လွတ်သွားပေမယ့် နောင်ဘဝဆက်တိုင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လိမ်ညာမှုကို မေ ရက်ရက်စက်စက် လက်စားချေနိုင် ရပါစေလို့ ဘုရားမှာ မေကျိန်တယ်...မေ့ကို လိမ်တဲ့လူတွေ မေ့ကို ယုတ်မာတဲ့လူတွေအားလုံး မေ့ဆီကရသမျှ ငွေကြေးအားလုံး သဲထဲ ရေသွန်သလို တန်ဖိုးမရှိပါစေနဲ့လို့ မေကျိန်တယ်...မေ လူတွေကို သိပ်မုန်းတာပဲ...မေရင်နဲ့မဆန့်ဘူး...”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုပျောင်းဖျံပါစေ၊ အမှတ်ကြီးသောမေ၊ အသဲ မာသောမေသည် သူ့ဘဝကို တစ်ဆင့်နိမ့်အောင် ဝိုင်းဝန်းနှိပ်စက်ခဲ့ သူများအား ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်။

သူသည် သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ထိုလူများအား မုန်းသောအမုန်းတွေ ကို သယ်ဆောင်သို့လှောင်ထားပြီး အခွင့်ကြုံတာနဲ့ ပြုမဖြစ်အောင် ချေမှုန်းမယ့်မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာလည်းကောင်း၊ သနား

စရာလည်းကောင်းသော မိန်းမပင်တကား။ သူ့အပေါ်ကို အနိုင်ယူ သွားသူမှန်သမျှကို လက်တုံ့ပြန်လိုစိတ်ရှိလျက် သေသွားပြီဆိုတော့ သူဘာမှလုပ်လို့မရတော့သော အနေအထားပင်တကား။

“အဲဒါပဲဖြစ်ဖြစ်...ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ကြွေးဟောင်းရှိလို့ ဆပ်တယ်လို့သဘောထား...ဒါမှမဟုတ် နောင်ဘဝအတွက် ကြွေး အန်ချတယ်လို့ သဘောထားပါမေ...”

အချိန်တန်လျှင် မေသွားမှာပါဟု မေထက်အသက်ကြီးသော ကျွန်တော်ကြိုသိပါသည်။ မေအဆင့်အတန်းနဲ့ အဲဒီလူတွေပတ်သက် စရာ ဘာမှအကြောင်းမရှိ။

သနားစရာကောင်းသောမေသည် ဆေးရုံမှဆင်းပြီးသည့်နောက် ခြံသနာတစ်ခုကို ထပ်ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။ တင်မောင့်မိန်းမက ဆင်မောင် လူလွတ်ဘဝတုန်းက မေကိုကြိုက်ခဲ့တာသိသွားပြီး လာရန် ဆွဲခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့သွားသောအခါမှ ခြံသနာက သေးသွားသည်။

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ ကိုကို...လူတွေဟာ တခြားမိန်းမနဲ့ အခု ကိုကြည့်တဲ့အကြည့် တူကိုမတူကြဘူး...မေ ဒီမှာနေလို့ဖြစ်ပါ သွား...”

“မေ...ရှေ့နှစ်ထဲ တိုကျိုကို ကိုကိုပြန်မယ်...”

သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

“မေ့ကို တစ်ယောက်ထဲမထားခဲ့ချင်ဘူး...မေ လူတွေစော်ကားတာကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်အချိန်ထိ ရင်ဆိုင်မယ်လို့များ ဝတ်ကူးထားသလဲ...”

“မေ အားလုံးကို စွန့်ခွါသွားမယ်ဆိုတာကို ကိုကိုသိရက်နဲ့ ဘာလို့အဲသလိုမေးတာလဲ...မေ လူတွေကို လိုက်ရန်ဖြစ်လို့ရမလား... မေသိပ်မုန်းတာ မေနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေကိုပါ...မေ့ကိုအထင်လွဲနေကြတဲ့လူတွေကိုမဟုတ်ဘူး...တစ်နေ့ သူတို့ မေ့ကိုနားလည်လာလိမ့်မယ်...”

“ကိုကိုကတော့ မေ့ကို ဘယ်သူပြောတာမှမခံစေချင်ဘူး...”

“မေ ရစရာမရှိအောင် အကဲ့ရဲ့ခံဖူးပါတယ် ကိုကို...အဲဒီကဲ့ရဲ့ တဲ့သူတွေထဲမှာ မေ့သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်တွေတောင်ပါသေးတယ်...သိပ်မဆန်းပါဘူး...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...မေ ကိုကိုအတွက် တစ်ခုခုစဉ်းစားပေးသင့်တယ်...”

“ကိုကိုက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ...”

အဲသလောက်နဲ့ပဲ ကျွန်တော်ကျေနပ်ခဲ့ရပါသည်။ လူကောင်းတစ်ယောက်တဲ့။ သူတွေ့သမျှ လူကောင်းများဖြစ်ခဲ့ပုံမရှိ။ ကျွန်တော့်ကို အဲသလိုသတ်မှတ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

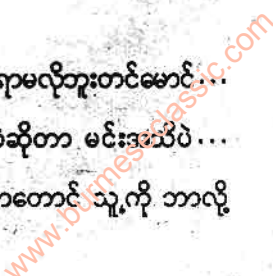
သူ့ဆီက သူပေးသလောက်ကလွဲပြီး ကျွန်တော်ပိုတောင်းဆို
လို့မရ။ မေ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျွန်တော်မသိနိုင်တဲ့ နက်ရှိုင်းသော
ဒဏ်ရာအများအပြားရှိပါသည်။

သစ္စာမဲ့သောလူတစ်ယောက်ရဲ့ ယုတ်မာမှု၊
ထိုလူနဲ့ပတ်သက်သော အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ယုတ်မာမှု၊
လူတွေရဲ့ စကားလုံးများနဲ့ နှိပ်စက်မှု၊

မေသည် အတွင်းဒဏ်ရာအများအပြားကို ကုစားဖို့ အချိန်
တော်တော်လိုအပ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ အားကိုး
သမှုကို သူရ၍ သူကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော်လည်း သူကြောက်ရွံ့နေဆဲ
ကိုကား ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာသည်။

တစ်ခါသေဖူးသောသူသည် ပျဉ်ဖိုးကို ကောင်းကောင်းနားလည်
ပါသည်။ အဘယ်မှာ သူထပ်ယုံကြည်ဖို့ လွယ်လွယ်နဲ့ဆုံးဖြတ်ရ
မည်နည်း။ မေ့အတွက် တင်မောင့်ထံ ကျွန်တော်သွား၍ ပြဿနာရှင်း
ပစ်လိုက်သေးသည်။

“ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မေ့ကိုစော်ကားစရာမလိုဘူးတင်မောင်...
ငါ့ဘဝမှာ ပေ့ကိုတန်ဖိုးဘယ်လောက်ထားလဲဆိုတာ မင်းအသိပဲ...
သူ့ကို မရနိုင်လို့ မင်းကြိုက်တာမင်းယူပြီးတာတောင် သူ့ကို ဘာလို့
ဆွဲထည့်ချင်တာလဲ...”

“ငါမသိလိုက်ပါဘူး ဟန်စော...ငါ့မိန်းမက ငါ့ကို အားရင် ပြဿနာပဲလုပ်နေတာ...ငါတကယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ...မေ့ဆီလဲ ငါလာတွေ့ပါဦးမယ်...”

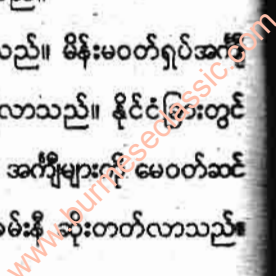
“မလာနဲ့...လာစရာမလိုဘူး...မင်းမိန်းမလိုအဆင့်က မေ့ကို လာရန်တွေ့စရာလိုလို့လား...မေ့ကို ထိခိုက်အောင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လုပ်ရင်...ငါ့အသရေဖျက်မှုနဲ့ မင်းမိန်းမကို ထောင်ထဲထည့်ပစ် မယ်...ငါ ငွေဘယ်လောက်ချမ်းသာတာ မင်းသိပါတယ် တင်မောင်”

“ငါ့ကို အဲသလောက်ထိ ပြောဖို့မလိုပါဘူးကွာ...ငါနားလည် ပါတယ်...တကယ်လည်း အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်...”

သို့သော် မေကား ကျွန်တော့်ထံမှထွက်ပြေးဖို့ သူ့ကိုနှိပ်စက် ကလူပြုသော ပတ်ဝန်းကျင်မှ အပြီးတိုင်စွန့်ခွာဖို့ စနစ်တကျ ပြင်ဆင် နေခဲ့ပြီးလေပြီ။ ကျွန်တော် နဲနဲမှ မရိပ်မိ။

သူသည် ပုံမှန်အတိုင်းပင် ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံသည်။ ထူး ခြားတာက မေသည် ပိုပြီးရင့်ကျက်လာသည်။

ဝတ်ပုံစားပုံကအစ ပြောင်းလဲလာသည်။ မိန်းမဝတ်ရှုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်များ၊ ကုတ်အင်္ကျီများ ဝတ်တတ်လာသည်။ နိုင်ငံခြားတွင် ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးများ ဝတ်လေ့ရှိသော အင်္ကျီများကို မေဝတ်ဆင် တတ်လာသည်။ စတော်ဘယ်ရီရောင်နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးတတ်လာသည်။

နိဗ္ဗာန်ရောင်ဆံပင်များကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ကာ ဆံထုံးထုံးတတ်လာ သည်။
လူကြီးဆန်သိမ်မွေ့လာသောအခါ မေသည် ဆရာဝန်တစ် ယောက်နှင့်
ပိုတူလာသည်။

ကျွန်တော့်ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ကာ

“တစ်နေ့နဲ့ ဝေးကြရမယ်ဆိုတာသိရက်နဲ့ မေ့ကို ကိုကို
ဘာလို့ချစ်ခဲ့သေးလဲဟင်...”

“အဲဒီနေ့မရောက်သေးဘူး မေ...ကြိုမပြောနဲ့...ဟုတ်ပြီ
ထား... ဘာလို့ချစ်ခဲ့သေးလဲဆိုတော့ မေ့ကိုကို မချစ်ဘဲနဲ့နေလို့ကိုမရ
လို့ပဲ...”

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ကို တမင်သွေးတိုးစမ်းကာ မေးသော
စကားများဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်ကမူ မေဘယ်နေရာပြေးပြေး ကျွန်တော်လိုက်နိုင်
သော ခွန်အားရှိကြောင်း သိထားသူမို့ သိပ်မတုန်လှုပ်လှ။

မိုးခပ်ဖွဲဖွဲကျနေသော နေ့လည်ခင်းတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်က ကမ္ဘာအနှံ့ရှိ ကျွန်တော်နဲ့ တွဲဖက်သူငယ်ချင်းများအား ကျွန်တော့်ပင်ပိုင်တိုင်လုပ်ငန်းလိပ်စာအား တိုကျိုမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးနေစဉ် သူက အနားကတိုင်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကိုကို...”

“ဟင်...”

“မေ...လို့ချင်တာတစ်ခုပူဆာမလို့...”

“ဆို...ဘာလို့ချင်လဲ...ပြော...”

“မေ့ကို ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးလုပ်ပေးပါလား...”

“အင်း...အခုသွားမယ်...လာ...”

“ဟို...အပေါင်ဆုံးသွားတဲ့ ခရစ်ကတ်နဲ့ဆွဲကြိုးလေ...”

“မေ့ကို ကိုယ်ရွေးဖို့ ပိုက်ဆံပေးသားပဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ်...မေ့ အခု အသစ်ပုံစံတူလိုချင်လို့...”

“အေးလေ... ကိုကိုကဘာပြောလို့လဲ...လုပ်ပေးမှာပေါ့...”

ရွှေဆိုင်မှာ ပုံစံတူ တစ်ကုံးတွေ့သဖြင့် အဆင်သင့်သွားသည်။

သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးလချိတ်တပ်ပေးစဉ် မေ့သည် စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရွှေရှိမှန်ထဲမှကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

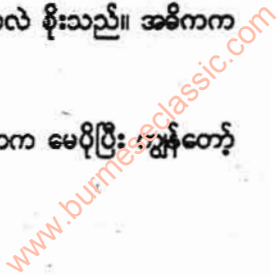
“ဘာကြည့်နေတာလဲမေ...”

ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းခါပြသည်။

သူတစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိပေမယ့် ဖွင့်မမေးခဲ့။ ဘာမှန်း သေသေချာချာလဲမသိ။ မေးလိုက်လျှင် ပြဿနာတက်မှာလဲစိုးရသည်။ မေ့နှင့် ဘာပြဿနာမှမတက်ချင်။

မေ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှာလဲ စိုးသည်။ အဓိကက မေ့ငိုမှာစိုးသည်။

ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားနေတာက မေ့ပိုပြီး ကျွန်တော့်ကို နီးနီးကပ်ကပ်နေခြင်းကိုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဗယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို သူ့ခေါင်းနဲ့ အသာကပ်ကာ သက်ပြင်းခပ်တိုးတိုးချ။ ကျွန်တော့်မေးစေ့ကို ခပ်ဖွဖွနမ်းကာ ကျွန်တော့်လက်ချောင်းတွေနှင့် သူ့လက်ချောင်းတွေကို လိမ်ယှက်ကာ သူ့ကျွန်တော့်ကိုသိပ်ချစ်ကြောင်း ပြောခဲ့တဲ့ကောင်မလေး မေ။

သူ့လည်ပင်းက ခရစ်ကတ်ကလေးကို ကျွန်တော်နမ်းလျှင် ငြိမ်သက်နေတတ်ပြီး

“ကိုကိုက လော့ကတ်ဒီကိုနမ်းနေတာလား...မေ့ကိုနမ်းနေတာလား...”

ဟု မေးကာ ပြီးတော့ သူ့ဖာသာသူ

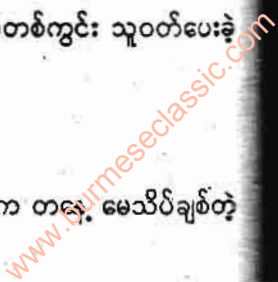
“အင်း...ဒီပုံစံနဲ့ မေ့ကိုကို ကို သိပ်ချည်နှောင်နေပြီ... တာဝန် မယူချင်တဲ့လူကိုမှ ကိုကို အချစ်တွေနဲ့ ချုပ်ထားနေပြီ”

ဟုပြောတတ်သောကောင်မလေး မေ။

သိုးမွေးအင်္ကျီအနက်မှာ လိမ္မော်စင်းကြားဝတ်ထားသောသူသည် ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တရခါတ်ပုံရိုက်ပေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်သူကြွယ်မှာ ရွှေဖြူလက်စွပ်တစ်ကွင်း သူဝတ်ပေးခဲ့လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပေးတာလဲမေ...”

“မေက ဆယ်ကျော်သက်ကတည်းက တရား မေသိပ်ချစ်တဲ့

လူကို လက်စွပ်ဝတ်ပေးမယ်...ပြီးရင် သူ့ရဲ့လက်ခုံကလေးကို ညင်ညင်သာသာလေးနမ်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ...ကိုကို...မေလေ...ကိုကိုကို ပြောမပြတတ်အောင် သိပ်ချစ်ပါတယ်...ဒါကြောင့် မေဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ ကိုကိုအပေါ် ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့ရင် ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုထဲနဲ့ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်...မေ ကိုကိုကို ကန်တော့ပါတယ်..."

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည့် ထိခိုက်နာကျင်မှုကို စာဖွဲ့ရန်ပင် စကားလုံးရှာမတွေ့။

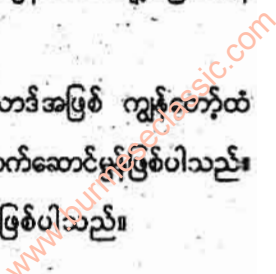
မေသည် စာရေးဆရာမဖြစ်သော်ငြား သူ့ဘဝမှာ စိတ်ကူးဖြင့် နန္ဒ့နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့။

မေသည် အခက်အခဲတွေ၊ အလူးအလွန်တိုက်ခိုက်ရင်ဆိုင်ရပြီးမှ ပွင့်လာသော ဂျပန်စကားဖြူပန်းလေးတစ်ပွင့်နဲ့တူပါသည်။

ကျွန်တော် တစ်ခါက တွေးခဲ့ဖူးသလိုပင်...

ခါးတစ်ချောင်းသည် ထက်မြက်မှုအတွက် မာကျောရန်လိုအပ်သလို ဖိနှိပ်မှုကြောင့် ကျိုးမသွားစေရန် အလွန်အမင်းပျော့ပြောင်းနေဖို့ လိုအပ်လှသည်။

မေသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဆုလာဒ်အဖြစ် ကျွန်တော့်ထံ နတ်ဒေဝတာများက စေလွှတ်လိုက်သော လက်ဆောင်နှစ်ဖြစ်ပါသည်။ အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်သော ခါးတစ်ချောင်းဖြစ်ပါသည်။

“မေ့ကို ကိုကိုနှင့်လွတ်ပါတယ် ကလေးရယ်...မေဘာပဲ
လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ကိုကိုအပြစ်မယူပါဘူး...မှန်သောသစ္စာပါ...”

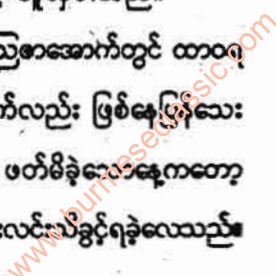

ဘဝမှာ အချစ်ကို လေလွင့်သောခံစားချက်တစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော် မေ့မတော့ခင်အထိ ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ချစ်တတ်သောစိတ်သည် ဆန္ဒရမ္မက်ကို ငြိမ်သက်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်သော အတတ်ပညာဖြစ်သည်ဟု ကိုယ်တိုင်ချစ်တတ်တော့မှ ယုံကြည်လာခဲ့သည်။

ကိုယ်က ချစ်ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်သမျှကို သူ့ရဲ့ တန်ဖိုးဩဇာအောက်မှာ ပုံအပ်ထားရတာနဲ့ တူလှပါသည်။

မေက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရဲ့အနုပညာဩဇာအောက်တွင် ထာဝရသိမ်းသွင်းထားနိုင်ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပြန်သေးသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ မေ့ရဲ့ကဗျာစာအုပ်ကို ဖတ်မိခဲ့သောနေ့ကတော့ မေ့ရဲ့သိမ်ငယ်စိတ်ကို ကျွန်တော်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းယုံခွင့်ရခဲ့လေသည်။

မေသည် ဝတ္ထုထဲမှာ ငိုသောမိန်းမမဟုတ်ခဲ့။

သို့သော် မေ့ရဲ့ကဗျာများကမူ ရှိကံသံတွေစွက်နေခဲ့သည်။
မေ့ ရဲ့အောင်မြင်မှုသည် ကဗျာနှင့်စခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်သိထားခဲ့လေ
သည်။ မေ့ကို အဆင့်အတန်းမှီ စာရေးဆရာမအဖြစ် ဝတ္ထုတိုများနှင့်
သတ်မှတ်ခဲ့ကြပြီး ကဗျာထုတ်ဖို့ ထုတ်ဝေသူတွေ မကြာခဏ လာ
တောင်းတိုင်း မေသည် ချိုသာစွာငြင်းဆန်လေ့ရှိသည်။

“အမှတ်တရတွေရှိကံခတ်လွန်းတော့

ငါ့အယူသီးမှုတွေဟာ ယိုင်နဲ့ခဲ့ပေါ့

ခင်ဗျားဟာ ကန္တာရအတွက် ရေတစ်စက်နဲ့တူရဲ့

အမြင်ကတ်စရာ မောင်းချခါးတစ်လက်လဲ ဖြစ်ပါရဲ့”

“ကိုယ့်အတွက် မှီခိုစရာသစ်တစ်ပင်လည်း ဖြစ်ပါရဲ့

ဒါပေမယ့်...

ယုံကြည်မှုပန်းတစ်ပွင့် နောက်ကျခဲ့တဲ့နောက်

ဘာတွေကများ အဖတ်ပြန်ဆယ်

လျော့တဲ့ကြိုးတွေ သတိမထားမိဘဲ

ဖုန်းထဲကရယ်သံတွေနဲ့ အခန်းဆက်

အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲတာမဟုတ်ဘူး

ဖိအားများနေတာ...

ဒါကြောင့်...ဘာတွေကိုထပ်ယုံပေးရမလဲ

မငိုတော့ဘူးဗျာ...

လောကကြီးမှာ ပန်းရဖို့ သစ်ပင်စိုက်

ငွေနောက်လိုက်တဲ့ မောင်းချခါးရဲ့အသွား

အလကားရတဲ့ ရေတစ်စက်ဖြစ်ခဲ့ရင်

သိလား...ဘဝကြီးအက်ကွဲတာပဲ ခံလိုက်တော့မယ်"

ကျွန်တော့်ကိုရည်ညွှန်းမှန်းသိသာလှပါသည်။ ဘဝကြီးအက်
ကွဲတာပဲ ခံလိုက်တော့မယ်တဲ့လား မေ။ ဟင်။

မင်းက အသလောက်ထိတောင် ပြတ်သားနေခဲ့ပြီလား။ နောက်
တစ်ပုဒ်က "ခွင့်"။

"ဒီအချိန်မှာ

ခွင့်တောင်းပါရစေ...

နာကျင်တာတွေများလှပြီလေ...

အထီးကျန်ခဲ့တဲ့အချိန်တိုင်း

တစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးနဲ့...

ထာဝရနေပေးနိုင်မလား...

အနားမှာလေ...

နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ...

ကြင်နာစွာနဲ့...

နာကျင်မှုတွေ မေ့ပျောက်သွားတဲ့အထိ

နားလည်စွာနဲ့.

စိတ်ဒဏ်ရာတွေ အသားမာတက်တဲ့အထိ

ကိုယ့်လက်တွေကို ယုံကြည်စွာနဲ့.

ကိုလက်ထဲထည့်ပါရစေအော်...

ဒီအချိန်မှာ

ခွင့်တောင်းပါရစေ...

(Special thanks to Someone)

ကျွန်တော် စောင့်နေမှာပါမေ...။ ကျွန်တော့်ကို မင်းနှုတ်က
ဖွင့်ပြောလာတဲ့အထိ စောင့်နေမှာပါ။ စောင့်ရတဲ့အတွက် ကိုယ့်အချစ်
တွေလျော့သွားမယ်ဆိုတာ မဖြစ်စေရပါဘူး။

“ယုံ”

နှစ်ယောက်တစ်အိမ်မက်

ဘဝဆိုတာ ရေပွက်သ(ပိုပဲတဲ့

ဟုက်လား...

လုပ်စားခံခဲ့ရတဲ့ သတ္တရုတ်တွေကတော့

ဦးနှောက်တစ်ခြမ်းစာပဲ့ရွဲ

လက်မခံဘဲနေလို့မရတဲ့အကြောင်းတရားတွေ

သူတို့လေ...

အဖြူရောင်ကိုညစ်ထေးအောင် ဆေးသုတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်...

မေတ္တာဆိုတာ...

သစ္စာဆိုတာ...

ကတိဆိုတာ...

အချစ်ဆိုတာ...

အဲဒါတွေရဲ့အစား

သင်ကြားခံခဲ့ရတဲ့ နမူနာတွေ...

အုတ်တံတိုင်းတစ်ခု စာအချိန်တွေကျိုးပဲ့

အနာဂါတ်အတွက်မငဲ့ကွက်ဘဲ...

သစ္စာတရားတွေနဲ့ သတ္တိရှိပြချင်ခဲ့တယ်

www.burmeseclassic.com

- တတ်နိုင်ရင်...
- ဒီရေလှိုင်းလုံးတစ်ခု ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်...
- မသာမာမှုတွေကို မုန်းတီးစွာနဲ့
- ချေမှုန်းပစ်ဖို့ပေါ့...
- ဒါပေမယ့်...
- အမုန်းမှာအချစ်မတွေ့...
- အချစ်မှာ သစ္စာမတွေ့
- သစ္စာမှာ မေတ္တာပျောက်ခဲ့တယ်
- တကယ်တော့လေ...
- အဖြူရောင်ကောင်မလေးမှာ ဘာမှကိုမရှိတော့တာ...

ကျွန်တော့်ရင်တွေ တင်းကျပ်လာသည်။

မေ...။ ဘာလို့များ အတိတ်ကရုန်းမထွက်နိုင်တာတုန်း။ မေ

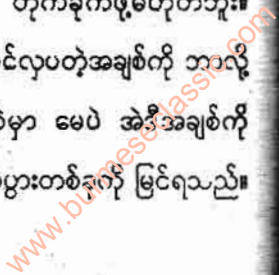
မှာရှိတဲ့ခွန်အားဟာ ဉာဏ်နဲ့တူသူတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့မဟုတ်ဘူး။

Platonic love ကို ရေးခဲ့တဲ့မေဟာ သန့်စင်လှပတဲ့အချစ်ကို ဘာလို့

စွန့်ခွာထွက်ပြေးရမလဲ။ မြန်မာဝတ္ထုတွေထဲမှာ မေပဲ အဲဒီအချစ်ကို

ရေးရဲခဲ့တာ။ မေရဲ့ဝတ္ထုများတွင် မေရဲ့ကိုယ်ပွားတစ်ခုကို မြင်ရသည်။

အချစ်မှာ စွဲသောမေ။ ခိုင်မြဲသောမေ။

မာနကြီးသောမေ။ ကြီးစားသောမေ၊ ထက်မြက်သောမေ။
ထိုသို့သောမေသည် လူငယ်မိန်းကလေးများကို အနေအတိုင်မတတ်
လျှင် ဘဝဆုံးတဲ့အထိ ကြုံနိုင်ကြောင်း အသိဉာဏ်ပေး ရေးနိုင်ခဲ့
သေးသည်။

မေကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘဝရဲ့အမှောင်ထဲမှာ ငိုကြွေးနေတုန်း။
စိုက်ငင်နေတုန်း။ ကူကယ်ရာမဲ့ဖြစ်နေတုန်း။

ကျွန်တော် မေ့ရဲ့ကဗျာစာအုပ်ကို ပြန်ပေးဖို့ မေ့ထံဖုန်းဆက်
တော့ မကိုင်။ မေ့အခန်းက သော့ခတ်ထားလေသည်။

မေ့ရဲ့ကဗျာစာအုပ်နောက်ဆုံးစာရွက်မှာ ရေးထားသောစကား
လုံးများကမူ ကျွန်တော့်အသံစိုင်းကို အညှာမှဆွဲဖြုတ်လိုက်သကဲ့သို့
ဝင်တကား။

“အရုံးတွေနဲ့ လဲကျသွားတဲ့အချိန်တိုင်း...
အပြုံးများနဲ့ နှစ်သိမ့်ပေးတတ်သူ...
အနားမှာ မနေနိုင်ရင်တောင်...
အနားမှာရှိနေသလို...
နွေးထွေး ခံစားစေခဲ့သူ...
ခွဲရမှာ သိပေမယ့်လည်း...”

ကိုယ့်ကြောင့် သူနာကျင်သွားမှာစိုးတဲ့စိတ်နဲ့တစ်ဝက်

မယုံမရဲ သံသယစိတ်နဲ့တစ်ဝက်...

ကိုယ်...

ကိုယ်...သူ့နားမှာနေဖို့...

ကံကြမ္မာက အခွင့်မသာခဲ့ရှာဘူး...

နောက်ဆုံးမှာတော့ ပုံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်လိုပေါ့။

သူဘယ်ရောက်သွားလဲ။

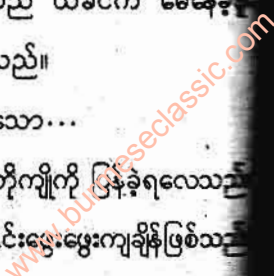
ကျွန်တော်လုံးဝမသိပါ။

ဘယ်သူမှလဲ လုံးဝမသိပါ။

တစ်လခွဲခန့်အကြာတွင် သူနေခဲ့သောအခန်းသို့ လူသစ်များ ပြောင်းလာကြသည်။ အရက်သမားတစ်ယောက်၊ အတင်းအပျင်းဖြောင့် တတ်သောအဘွားကြီးတစ်ယောက်၊ အလွန်ဆော့သော ကလေးသားတစ်ယောက်နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ယခင်က မနေခဲ့သောအခန်းကို အပိုင်တယ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်က မရှိတာသေချာနေသေး...

သူ့ကိုစောင့်ရင်းနဲ့...နောက်ဆုံး တိုကျိုကို ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော် တိုကျိုကိုပြန်ရောက်ချိန်မှာ...နှင်းဖွေးကျချိန်ဖြစ်သည်။

ရေစမတ်ပွဲတော်နှင့် တိုက်နေသဖြင့် လူအများသည် အလုပ်ပိတ်ရက်
ကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကာ ခရီးထွက်ကြ၊ တောင်တက်ကြ၊ ဖျော်
ကြသော ကာလဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သာယာပျော်ရွှင်နေကြသော
ထူတွေကိုကြည့်ကာ ခုနေ မေဘယ်ကမ္ဘာကိုရောက်နေပြီလဲဟု စိတ်
ဆင်းရဲကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။

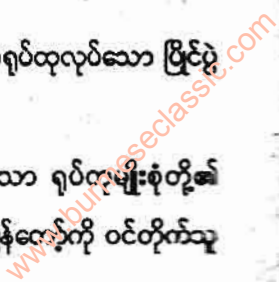
ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်ကို ကြည့်ကာ မေပေးခဲ့
သော လက်စွပ်ကို မေ့ကိုယ်စား နမ်းရှိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်
ထွမ်းလှပြီမေရဲ့။

ကျွန်တော့်အိမ်က မေ့ကျွန်တော့်အကြောင်း အရိပ်အမြွက်သိ
ထားကြ၍ လိုက်ရှာစေချင်ကြသည်။ သူတို့က အင်္ဂလန်မှာပဲရှိနေမည်
ဟု ထင်ကြသည်။

ကျွန်တော်က မထင်။ မေ အင်္ဂလန်မှာမရောက်သေး။ ဘာလို့
ဆို အင်္ဂလန်သည် မေ့ရဲ့နောက်ဆုံးရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်
တော်ခန့်မှန်းမိသည်။

ဒီစင်ဘာသုံးဆယ့်တစ်ရက်နေ့တွင် ရေခဲရုပ်ထုလုပ်သော ပြိုင်ပွဲ
ကျွန်တော်ရောက်သွားလေသည်။

ရေခဲပြင်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးထုလုပ်ကြသော ရုပ်တုမျိုးစုံတို့၏
အင်္ဂရာတို့ကို တမေ့တမောငေးကြည့်ခိုက် ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုက်သူ

တစ်ယောက်ကြောင့် ပခုံးနာသွားပြီး လှည့်အကြည့်မှာ...။ မေ။

နီညိုရောင်ဆံပင်ရှည်များကို သိုးမွှေးဦးထုပ်အနက်ဖြင့် ဆောင်းထားသောအမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ ဆောရီးဟုဆိုကာ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က အတင်းလက်ကိုဖမ်းဆွဲသောအခါ လူမှားနေပါတယ်ဟု ဂျပန်လိုပြောလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး...မေ...ကိုကိုကို မင်းညာနေတာ...”

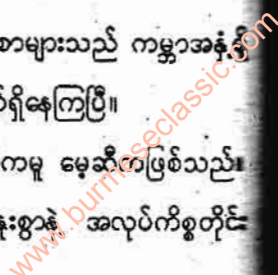
သို့သော် မေသည် ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ ရအောင်ရုန်းထွက်ကာ ယူအုပ်ကြားထဲဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် ပြေးလိုက်သော်လည်း မမို့။

ကျွန်တော့်မှာ ရင်ထဲတွင်မခံချင်စိတ်အပြင် လွမ်းဆွတ်စိတ်နှင့် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ကွန်ပျူတာဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

New Year (နှစ်သစ်)ဆုတောင်းစာများသည် ကမ္ဘာအနှံ့၌ သူငယ်ချင်းများထံမှ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်ရှိနေကြပြီ။

နောက်ဆုံးဝင်လာသော အီးမေးလ်ကမူ မေ့ဆီတပြစ်သည်။

“နှစ်သစ်မှာ ကိုကို စိတ်ကြည်နူးစွာနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတိုင်း

အောင် မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျှက်...သင့်ရဲ့သစ္စာရှိသော မေ...”

အီးမေးလ်ကို ပို့လိုက်သောနေရာသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တွင်းရှိ တစ် နေရာမှ ဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်တော် သေချာ check ပြန်လုပ်ကြည့်တော့ အိုကာရာမမှ ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဆို စောစောက ရေးခဲ့ရပ်တုပြိုင်ပွဲ မှာတွေ့ခဲ့တာ မေမှမေအစစ်။

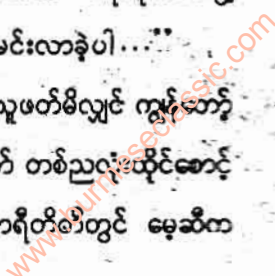
“ငါ့ကို ဘယ်အချိန်ထိ ရှောင်နေမှာလဲ...မေ...”

ကျွန်တော် အရူးတစ်ယောက်လို ကွန်ပျူတာနဲ့ စကားပြောနေ မိသည်။

နှုတ်ဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားရတဲ့ အဖြစ်ဟာ သူ့ကိုရော၊ ကျွန်တော့်ကိုရော နာကျင်စေလိမ့်မည်ဟု ဘာကြောင့် သူမတွေးပါ သလဲ။ ကြည့်ရတာ...နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တားမှာ သူစိုး တဲ့ပုံစံပဲ။ သူဝင်လာတဲ့ E-mail လိပ်စာအတိုင်း ကျွန်တော်ပြန်ပို့ လိုက်သည်။

“ကိုကိုဆီ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပါမေ...ကိုကိုလာတွေ ခွင့်ရှိမလား...ကိုကိုလိုက်မလာစေချင်ရင် မင်းလာခဲ့ပါ...”

ကျွန်တော်ပို့လိုက်သော e-mail ကို သူဖတ်မိလျှင် ကျွန်တော့် ဆီအကြောင်းပြန်လိမ့်မည်ဟုထင်၍ ကျွန်တော် တစ်ညလုံးထိုင်စောင့် သည်။ ဇန်နဝါရီလတစ်ရက်နေ့ မနက်ရှုမ်းနာရီတိတိတွင် မေဆီက

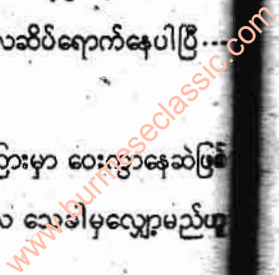
e-mail ပြန်ဝင်လာသည်။ ကြည့်ရတာ သူ တစ်ညလုံး e-mail ပို့သင့်မပို့သင့် စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“ကျွန်မ...ဂျပ်မှာမရှိတော့ပါဘူး...ကိုကိုစိတ်ဆိုးမယ်ဆို တာသိပါတယ်...ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်နေရတော့... ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးရက်တော့ဘူး...နှုတ်မဆက်တာဟာ တစ်နေ့ ပြန်ဆုံတွေ့မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲပေါ့ ကိုကို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ကိုကို စောင့်နိုင်မယ်လို့ မေယုံကြည်ပါတယ်...မေ ဘယ်လောက်ကြိုးစားရဦး မယ်မှန်း မေကိုယ်တိုင် မခန့်မှန်းနိုင်သလို ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင် ဘူး...ကျေးဇူးပြုပြီး လိုက်မရှာပါနဲ့ ကိုကို...ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ...တကယ်လို့ ကိုကိုချစ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရင်လည်း လက်ထပ်ပါ...မေပြောခဲ့ဖူးသားပဲ... ရာသက်ပန်ဆိုတာ မိန်းမတွေနဲ့ဘဲပတ်သက်တဲ့စကားလုံးပါ ကိုကို... ဒါပေမယ့် ကိုကိုကို မေနှုတ်မဆက်တာဟာ...မှန်းလို့မဟုတ်ဘူးဆို တာတော့ ကိုကိုသိနားလည်စေချင်တာပဲ...ထာဝရချစ်တဲ့...မေ...”

P.S ဒီနေ့နံနက်ကိုးနာရီဆို ကျွန်မ လေဆိပ်ရောက်နေပါပြီ...

လိုက်မရှာပါနဲ့တော့...

မိုင်ပေါင်းများစွာ...ကျွန်တော်နဲ့သူ့ကြားမှာ ဝေးလွှာနေဆဲဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ယောက်ျားတို့လဲ့လ သေမိမ့်လျှော့မည်ဟူ

သောစွဲမျိုးဖြင့် သူထားခဲ့တဲ့အတိုင်း နေခဲ့သည်။

ထားခဲ့တော့လည်း နေခဲ့ရမှာပေါ့လေ။

သူ့ကဗျာထဲမှာပါပြီးသားပဲ။

စိတ်ဒဏ်ရာတွေအသားမာတက်တဲ့အထိ...ဆိုတာလေ...။

သူ့ကို အချိန်ပေးရဦးမည်။

တချို့ကိစ္စတွေက ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် တစ်ယောက်ထဲနေရင်းနဲ့ ဒဏ်ရာကျက်သွားတတ်သည်။ တချို့ကိစ္စတွေက အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေ ဖေးမဝိုင်းကူပြီး သက်သာရာရတတ်သည်။

မေ့ကိစ္စသည် မေ့ရဲ့တယူသန်မှု၊ တစ်ဖက်စွန်းအစွဲကြီးမှုတို့မှ အခြေခံ၍ ကြုံရသောရက်စက်မှုများကြောင့် ဒီလောက်ဆိုးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မေက ဂျပန်ဝတ္ထုတွေကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖတ်တဲ့ သူ။

မေ့အပေါ်မှာ လွမ်းမိုးမှုရှိသော စာပေများသည် လောကကို လှောင်ရယ်သောသင်္ကေတများ၊ အချစ်နှင့်ဘဝဟိုက်ပွဲများ၊ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အကျင့်စာရိတ္တလွန်ဆွဲပွဲများ စသည်ဖြင့် လေးနက်သောစာပေများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှုထောင့်တစ်ခုကို မေသုံးသပ်လျှင် တခြားသူများ၏ရှုထောင့်နှင့် တူညီမှာမဟုတ်။

မေသည် အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နက် ထူးခြားလှူ့ဂုဏ်၏

အပေါ်ယံနှင့် ဦးနှောက်တစ်ခြားစီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မေ့ကို
စောင့်ရမည်။

ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ မေ့ကို ကျွန်တော်
စောင့်ရပေမည်။ ကျွန်တော့်အနားမှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသောမေသည်
သူ့ရည်မှန်းချက်ပြည့်ဝလျှင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာလိမ့်မည်။ ထိုသို့
သော ယုံကြည်မှုဖြင့် မေ့ကို ကျွန်တော်စောင့်နေပါမည်။

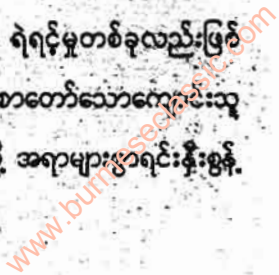

ဆောင်းကုန်စတစ်ရက်တွင် ကျွန်တော် မေတ္တာလက်ဆောင်
လက်မှတ်ရသဖြင့် ပြဇာတ်ပွဲကိုသွားကြည့်ရာ...ဟာနာအိုဂျီပြဇာတ်
ဖြစ်နေသည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်က ဟာနာအိုဂျီသည် မျက်နှာချေ အဖြူမှုန့်များ
ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးလျက်ရှိသည်။ နံသာယပ်တောင် တဖျပ်
ဖျပ်ခတ်လျက်။

နှုတ်ခမ်းသည် ကြက်သွေးရောင်တောက်တောက်ဆိုးဆေးဖြင့်
ရဲရဲတောက်နေလေသည်။ ပန်းနုရောင်ကီမိုနိုသည် ဟာနာအိုဂျီအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်သူဂျပန်မ အရပ်မြင့်မြင့်ကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင်
ကျက်သရေရှိစွာ တင့်တယ်လှပေသည်။ မေက ကီမိုနိုဝတ်ထားသော
ဂျပန်မလေးများကို သိပ်ချစ်တာ သတိရလိုက်မိသည်။ ကြည့်နေရင်း
နဲ့ ဟာနာအိုဂျီသည် ကျွန်တော့်မျက်စေ့ထဲတွင် မေဖြစ်လာသည်။
ဟာနာအိုဂျီသည် စွန့်လွှတ်မှု၏သင်္ကေတ၊ ဥပေက္ခာ၏ အမှတ်အသား
မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် ဟာနာအိုဂျီသည် အချစ်၏ ရဲရင့်မှုတစ်ခုလည်းဖြစ်
သည်။ မေသည် သူ့ဘဝတောက်လျှောက် စာတော်သောကောင်းသူ
ကလေးအဖြစ်မှ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အရာများမှာရင်းနှီးစွန့်
လွှတ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး လူတို့သည် မေ့မှားမရှိသောအပြစ်ကို ကြံဖန်ဆွဲထုတ်ကာ ဥပေက္ခာပြုရက်စက်ခဲ့ကြသည်မဟုတ်လော။

မေသည် ဦးနှောက်မရှိသူ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသေတွင်းပို့ခဲ့သူဟု နာမည်ဖျက်ခံရသည်မဟုတ်လော။

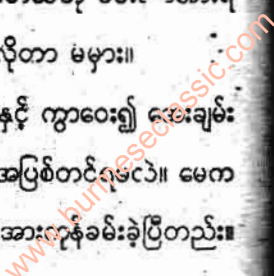
မေဦးနှောက်ရှိမရှိဆိုတာ မေးရေးသောစာတွေကနေ သိနိုင်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသေတွင်းပို့ခဲ့တာထက် ထိုယောက်ျားကသာ မေ့ကိုဒုက္ခတွင်းထဲဆွဲနှစ်ပစ်ခဲ့တာ ထိုယောက်ျားကသာ မေ့ကိုဘဝပျက်စီးအောင် ယုတ်မာခဲ့တာ မဟုတ်လော။ ထိုယောက်ျားသစ္စာမရှိကြောင်းကို သေမှ ညောင်မြစ်တူးရင်း ပုတ်သင်ဥပါပေါ်ခဲ့သည်မဟုတ်လော။ အဖြစ်မှန်ကိုသိသူသည် လက်ဆယ်ချောင်းမျှပင်မရှိ။

မေသည် ထိုယောက်ျားပေးခဲ့သော ဒုက္ခတွေထဲကနေ သူ့ကိုယ်ကိုသူ ရောင်းမစားရရုံတမယ့် ချို့ငဲ့ခဲ့တာ ကျွန်တော့်မျက်မြင်ပဲ။

ဒီအကြောင်းကိုသာသိလျှင်လည်း

ဒီမိန်းမ ဒီလိုဖြစ်တာ နဲ့တောင်နဲ့သေးတယ်ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြုံးကြဦးမည့်လူအများအလယ်မှာ မေမနေလိုတာ မမှား။

မေသည် ယခုအခါ ရက်စက်ခြင်းတို့နှင့် ကွာဝေး၍ ငေးချမ်းနေပြီ။ မေ ထွက်ပြေးမှာပေါ့။ မေ့ကို ဘာလို့အပြစ်တင်ရမလဲ။ မေက အမြဲသနားစရာကောင်းခဲ့တာပါ။ မေ့မှာ ခုခံအားလှန်ခမ်းခဲ့ပြီတည်း။

ကျွန်တော်သဘောပေါက်သည်။ ဟာနာအိုဂျီသည် အသွေးအသားကို ဝါးမျိုပြီး ချိုးကျူးဝက်ပြုသော ပုဂံသအလယ်မှ ထွက်ပြေးရခြင်းသည် သူ့၌ရှိသော သီးခံအားတို့ ကုန်ခမ်းသွားကြောင်း သက်သေပင်ဖြစ် သည်။

သို့သော် ဟာနာအိုဂျီသည် ကျေးတောရွာမှ ရုပ်ရည်လှပမှုတစ်ခု သာရှိသော၊ ပညာမတတ်သော မိန်းကလေးမို့...သူ့ဘဝဟောင်းကို ပြန်လည်ခိုလှုံခဲ့သည်။ မေကမူ အထူးကုဆရာဝန်ဟူသောဝက်တစ်ခု ဖြင့် သူ့ချစ်သူဖြစ်သော ကျွန်တော်ဆီ တစ်နေ့ရောက်လာမယ့်လူ။ ဟာနာအိုဂျီပြဇာတ်ကြည့်ပြီးသွားတဲ့နောက် ကျွန်တော်သည် နေ့ရက် တွေကို အဓိပ္ပာယ်ရှိဖို့ တစ်ယောက်ထဲပြင်ဆင်ရသည်။

မေရောက်လာရင် အသင့်ဖြစ်ဖို့...

ကျွန်တော်သည် နှစ်လွှာတိုက်ခန်းကို အောက်ထပ်မှာသာနေ သည်။ အပေါ်လွှာကို မေ့အတွက်ဟုသဘောထားကာ အီတာလျှံ ကော်စောများခင်းလိုက်သည်။

မေ့အတွက် စားပွဲတင်ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့်၊ ခရီးဆောင်ကွန် ပျူတာတစ်လုံးကို နေရာချသည်။

မွေ့ရာအဖြူပေါ်တွင် အိပ်ရာခင်းပန်းရောင်ထပ်ခင်းသည်။ ပြီး တော့ မွေးပွဲဝက်ဝံအရုပ်ကြီးတွေကို မေ့တင်ပေါ်ဟင်ထားပေးလိုက်

သည်။ မေက အရပ်သိပ်ချစ်တတ်သော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။

စားပွဲတင်ပန်းအိုးမှာ ဂန္ဓမာပန်း၊ ချယ်ရီပန်း၊ နှင်းဆီပန်း စသဖြင့် နေ့တိုင်းထိုးပေးခဲ့သည်။

မေက အလှပန်းအိုး (အီကောဘာန) ထိုးတာကို အလွန်သဘောကျသည်။ အလှပန်းအိုးမှာ ပန်းရှိနေလျှင် စာရေးရတာ စိတ်ကြည်သည်ဟု မေ့ပြောခဲ့ဖူးသည်။ စာအုပ်စင်အကြီးကြီးရှာဝယ်ကာ မေကြိုက်လောက်မည်ထင်သည့် ဂျပန်ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ၊ ပြင်သစ်ဝတ္ထုတွေ၊ နောက်ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်သော စီဒီတွေတင်ထားခဲ့သည်။ မေသာမြင်လျှင် ပျော်မှာ။ သူ့ကို ဒီလိုထားမယ့်သူမှမရှိခဲ့ဘဲ။

နေ့တိုင်း မေ့အခန်းကို မေရှိသကဲ့သို့ ဂရုစိုက်သောအကျင့်သည် သဖြည်းဖြည်းစွဲမြဲလာလေသည်။ ရူးတာမဟုတ်။ မေ့ကိုချစ်သောအချစ်သည် ဂရုစိုက်ခြင်းလဲပါဝင်သည်မဟုတ်လော။ ကတ္တီပါဖိနပ်ရောင်နီကိုလည်း ကျွန်တော်ဝယ်သိမ်းထားခဲ့သည်။

မေက နှင်းဆီကြိုက်သဖြင့် စားပွဲတင်ပန်းအိုးကစွန့်သည့် နှင်းဆီအခွမ်းများကို ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကြားမှာ ညှပ်လျက် သိမ်းထားပေးခဲ့သည်။

ဆံပင်ရှည်သော မေ့အတွက် ခေါင်းစည်းအာဖီအဆန်းကလေးများကို ဝယ်ယူသိမ်းဆည်းကာ မှန်ဘီရိုဖြင့် သိန်းသိမ်းထားခဲ့သည်။

မေ့အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ဟာနာအိုဂျီရဲ့ ပန်းချီကားချိန်လို ကျွန်
တော်ချိတ်ဆွဲထားပေးခဲ့သည်။ မေက ဟာနာအိုဂျီကို သဘောကျသည်
လေ။

ကျွန်တော်က မေ့ကိုချစ်သော အချစ်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော
အချိန်တွင် မေကမူ...ခက်ခဲလှသော ဆေးပညာများကို သင်ယူနေ
လိမ့်မည်။ တစ်ခုပဲမိတ်ပူတာ မေ Asthma ပိုဆိုးလာမှာတို့ပဲ။

ပြီးတော့ မြန်မာပြည်၌ သမ္ဘူလသည် ဝိပြင်တစ်ပုဒ်ပမာ နှေး
မိုန်ခဲ့လေပြီ။ တစ်လတစ်အုပ်ထွက်သော စာရေးဆရာများ၏ စာအုပ်
များအလယ်တွင် သမ္ဘူလကိုမတွေ့ရတော့။ အဲဒါပဲကောင်းပါသည်။

သို့ရာတွင် ဒုတိယအကြိမ်တွေကို လိုင်းအဖြစ်ပြန်လည်ထုတ်
ဝေကြသည်ဟု ကျွန်တော်သတင်းကြားရသည်။

မေနဲ့ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူစဖြစ်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်လည်နေ့တိုင်း
မှာ ကျွန်တော့်ဆီ စီဒီတစ်ချပ်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

M, M ၏ Pretty Boy ။

I lie awake at night

See things in black & white

I've only got U.

Inside my mind

I know U've made me blind.

I lie awake & Pray,

That U'll look my way.

I've all this longing in my heart

I know it night fr. the start.

Oh my pretty pretty Boy I ♥ U.

Like I never ever loved no one B, U

Pretty pretty boy of mine

Just tell me U me too

Oh my pretty pretty Boy I need U

Oh my pretty pretty boy I do let me inside make

me stay right beside U

I used to write your name

& Put it in a frame &

Something I think I hean U will

Right from my Bedroom wall,

U Stay a little while

Toueh me your smile

What can I say

To make u mine

To reaed out for U in time

Oh my pretty pretty Boy I ♥ U.

Like I never ever loved no one B U.

Pretty Pretty Boy of mine

Just tell me U ♥ me too.

Oh my pretty pretty Boy I ♥ U

Oh my pretty pretty Boy I need U.

Oh my pretty pretty Boy I do

Let me inside

make me stay Right Beside U.

ညဘက်မှာ ငါနိုးထနေခဲ့တယ်

မျက်လုံးထဲမှာ အရာဝတ္ထုတွေဟာ အဖြူတွေရော အနက်ရောင်
တွေရောပဲ။

မင်းကိုပဲ လိုချင်မိခဲ့တဲ့

ငါ့စိတ်ယဉ်မှာတော့

ငါသိလိုက်ပါပြီလေ...မင်းဟာ ငါ့ကို မျက်မမြင်ဖြစ်စေနိုင်
တယ်...

ငါနိုးထနေတဲ့အခိုက်မှာ ဆုတောင်းမိတယ်...

မင်း၊ ငါ့ရူးသွပ်နေတာမြင်နိုင်ပါစေ...

ငါ့နှလုံးသားက တမ်းတနေတာသိနိုင်ပါစေ...

အစကတည်းက မင်းကိုချစ်မိတာ မှန်တယ်လို့ ငါသိပြီးသားပဲ

အိုး...ငါ့ရဲ့အချစ်နတ်သားရယ်...မင်းကို ငါချစ်လိုက်ရတာ

မင်းလို ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမချစ်ခဲ့ဘူးကွဲ့

ငါ့ရဲ့အချစ်နတ်သားလေးရယ်

ငါ့ကို မင်းလဲချစ်တယ်လို့ ပြောပါဦး

အိုး...ငါ့ရဲ့အချစ်နတ်သားရယ်...ငါမင်းကိုလိုအပ်နေပြီ

အိုး...ငါ့အချစ်နတ်သားရယ်...မင်းရင်ထဲမှာ နေခွင့်ပေးပါဦး

မင်းရဲ့လက်ယာနံကောင်းဘေးမှာ လဲလျောင်းနိုင်ဖို့ ငါကြိုး

နေတယ်...

www.burmeseclassic.com

မင်းနာမည်ကို မင်နဲ့ရေးပြီး

ချိတ်ပိတ်ထားလိုက်ချင်ရဲ့

ငါတွေ့မိတာတစ်ခုက ငါ့အိပ်ခန်းနဲ့ရံပေါ်က

မင်းခေါ်သံကြားလိုက်မိသလားလို့

မင်းခဏလောက် အဲဒီမှာနေပြီး

ငါ့ကိုပြုံးပြပါ။

ငါပြောနိုင်တာ...

မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါ။

မင်းဆီကို အချိန်အတိအကျနဲ့ရောက်ဖို့...

အို...ငါ့အချစ်နတ်သားရယ်...မင်းကိုငါချစ်လိုက်ရတာ

အရင်တုန်းက မင်းလိုဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမချစ်ခဲ့ဘူး

ငါ့ရဲ့အချစ်နတ်သားရယ်...

မင်းလဲ ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောပါဦးလား

အို...ငါ့အချစ်နတ်သားရယ်...ငါမင်းကိုချစ်တယ်

အို...ငါ့အချစ်နတ်သားရယ်...ငါမင်းကိုလိုအပ်တယ်

မင်းရင်ထဲမှာနေပြီး မင်းရဲ့လက်ယာနံတောင်း လဲလျောင်းနိုင်

ဖို့ ငါကြိုးစားနေတယ်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်သည် ချစ်စရာကောင်းသောသီချင်းအလိုက်လေးကို နားထောင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်လာလေသည်။

အဲဒါကတော့ မေ ကျွန်တော့်ဆီလာလိမ့်မည်ဆိုတာပဲ။

မေ့ရယ်... မင်းကိုချစ်တယ်လို့ အချိန်များစွာ... အကြိမ်များစွာ ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ မင်းသိမှာပါ။ ကိုယ်စောင့်နေတာ မင်းသိမှာပါ မေ။

ကျွန်တော်တို့ချစ်သူဖြစ်သည့် နှစ်ပတ်လည်နေ့တိုင်း အထက်ပါ သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲ ကူးထားသော စီဒီတွေရောက်လာကျဖြစ်သလို ကျွန်တော်က မေ့အတွက် ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးစီဝယ်၍ သိမ်းတတ်လေ သည်။ မေသည် လက်ဝတ်လက်စားထဲတွင် ဆွဲကြိုးကိုအကြိုက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ မေ့ရဲ့ဆွဲကြိုးကို ခုံမင်မှုသည် တခြားတပါးသော မိန်း ကလေးတွေထက် ပိုထူးခြားသည်။

မေသည် ပလက်တီနမ်နှင့် ရွှေရောထားသော စိန့်လော့ကတ်ဒ် ကလေးများပါသော ဆွဲကြိုးများကိုသာ ဆင်ယင်လိုသူဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မေကြိုက်သည့်ဆွဲကြိုးများက ခပ်ပါးပါးကလေးတွေ၊ မေက အထူကြီးတွေဆို တောဆန်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံစုံခရီးသွားရလေတဲ့အခါတိုင်း အမှတ်တရ ပစ္စည်းများကို မေ့အခန်းထဲတွင် ထည့်သိမ်းတတ်သည်။

အနုပညာကို ခုံမင်သော မေသည် အသက်ကြီးကျွင့် မေပြန်
ရေးမည်ဟု ကျွန်တော်က တိတ်ဆိတ်စွာ မျှော်လင့်ထားခဲ့ဖြစ်သည်။

မေသည် ကျွန်တော်လေးစားသော စာရေးဆရာမဟုတ်လော၊
သို့သော် ထာဝရပရိသတ်ဖြစ်ချင်သော ကျွန်တော့်ဆန္ဒက နဲ့နဲ့များစွာ
မယ်ထင်ပါသည်။

ဆေးပညာနဲ့ဆိုင်တဲ့ စာတမ်းတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆောင်းပါးကလေး
တွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မေ့ကိုစာရေးစေချင်သည်။ ဒါပေမယ့် မေမကြိုက်ရင်
မေ့ဆီက ကိုယ် ဘာမှမတောင်းဆိုတော့ပါဘူးမေ။ မေပြန်ရောက်
လာလျှင်ပဲ ကျွန်တော် ကျေနပ်လှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
အကြောင်းသိသူအနဲငယ်သာရှိပါသည်။ ထိုအနဲငယ်မျှသော လူများက
ကျွန်တော့်ကို ဧဝရတ်တောင်ထမ်းစောင့်ဟု အမြဲတမ်းကြည်စယ်
ကြပါသည်။ ရင်ထဲမှာ စစ်ခနဲနာသော်လည်း ရယ်မောစွာနှင့်ပင်
ဖူဂျီတောင်ပဲ ထမ်းစောင့်တော့မယ်ဟု ကျွန်တော်က ပြန်လည်ချေပ
ပါသည်။ အင်း...မေရောက်လာလျှင် မေ့ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်
တော်ကက်ဦးမည်။ တောင်ထိပ်က မြက်ခင်းပြင်များ (နွေဦးကာလ)
ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲအိပ် လိုက်ဦးမည်။ ဂျပန်လူမျိုးများသည်
တောင်တက်တာဝါသနာပါကြသည်။ တောင်တွေက အများသားကိုး

ဂျပန်မှာက။ မေကလမ်းလျှောက်ပျင်းတော့ ဖြစ်မယ်မထင်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နှစ်တွေသည် တဖြည်းဖြည်းခြစားသလို ကုန်သွားခဲ့သည်။ မေသည် ကျွန်တော့်ထံ ဘာအဆက်အသွယ်မှ ထပ် မလုပ်ခဲ့ပါ။

စိမ်းသရဖူစိမ်း

စိမ်းသရဖူစိမ်း

စိမ်းနိုင်အားကြီးတဲ့

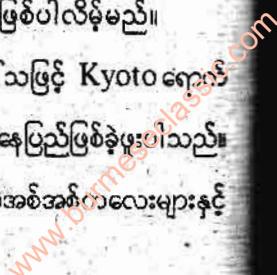
မောင့်သရဖူစိမ်း...ဟု

တစ်ခါတစ်လေ ဘီယာမူးပြီး ကျွန်တော်မရသော တွဲတေးသိန်း တန်သီချင်းကို ကျွန်တော်အော်ဆိုပါသည်။

ငိုချင်ရက်လက်တို့ဖြစ်သော်လည်း ကြာတော့ ခံနိုင်ရည်အား တက်လာပြီး ပုံမှန်ပဲနေထိုင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော့်ဘဝသာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့ပါမူ အခု အချိန်သည် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော အချိန်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတွေလာခေါ်သဖြင့် Kyoto ရောက် ချင်ရောက်သည်။ ကျိုတိုသည် ဂျပန်တို့၏ မင်းနေပြည်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆံပင်ခါးလယ်ထိရှည်သော မျက်လုံးပိတ်ပိတ်အစ်အစ်လေးများနှင့်

ဂျပန်မလေးများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့မေတို့ရဲ့သမီးကလေးကို ဝံ
ဖော်ကြည့်နေမိသည်။ မမှထံကအကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို စောင့်ရှင်း
ထွန်တော့ဆံပင်များသည် အဖြူတွေထွက်လာခဲ့ကြသည်။

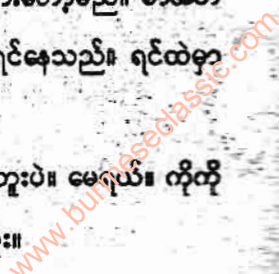
ဆံပင်ဆိုးဆေးကို နှစ်လတစ်ခါဆိုးနေရလေပြီ။

အင်း...အဘိုးကြီးပေါ့။

မေကတော့ အခုအချိန်မှာ သိပ်လှနေခဲ့မည်ထင်သည်။ အသက်
သုံးဆယ်ကျော်ဆိုတဲ့မိန်းမတွေရဲ့ အလှဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ ပညာဂုဏ်၊
အထက်ဂုဏ်တို့သည် သုံးဆယ်ကျော်မှာ အပြည့်စုံဆုံးဖြစ်သည်။ မေဆီ
ထ စာရောက်လာသောနေ့က ကျွန်တော် ဖျားနေခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်
ထစာဟုသိသောအခါ ကျွန်တော် အဖျားကျချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်
သွားခဲ့သည်။ အဲသလောက်ထိ မေနဲ့ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော် တုန်
လှုပ်သည်။

မေက ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာတွေ လုပ်တတ်သူမဟုတ်လား။
ဒီတစ်ကြိမ်ထပ်ထွက်ပြေးရင် ကျွန်တော်ရူးသွားတော့မည်။ စာအိတ်
ဆိုဖောက်သောလက်သည် အကြောင်းမဲ့တုန်ရင်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ
နီချင်သလိုလို လှိုက်ဖိုလာတာတော့အမှန်။

ကျွန်တော်စောင့်ခဲ့ရတာ နှစ်မနဲတော့ဘူးပဲ။ မေရယ်။ ကိုတို့
အင်းကိုစောင့်နေခဲ့တာ နှစ်ကိုမနဲလှတော့ပါဘူး။

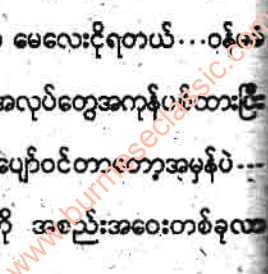
“သို့

ကိုကို...

ကိုကိုကိုလွမ်းတယ်၊ ကိုကိုကတော့ထင်မယ်...မေလေး ကိုကို
ကို မေ့နေပြီလို့...

တကယ်လည်း ကိုကိုကို သတိမရချင်ခဲ့ဘူး...ဒီမှာ သိပ်အေး
တာပဲ...ရေခဲပြင်တွေများ ကိုကိုမြင်ရင် သိမ်သဘောကျမှာ...ကိုကိုက
အအေးကြိုက်တာမို့လေ...ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က နှင်းလျှောစီးပြိုင်ပွဲမှာ
မေလေးနဲ့အတူနေတဲ့ ဘိုမက ဝင်ပြိုင်တယ်...ဆုတော့မရဘူး...ဒါ
ပေမဲ့လေ...သူ့နှင်းလျှောစီးနေတာကြည့်ပြီး မေလေး ကိုကိုကိုသိမ်
သတိရလာလို့...ကိုကို...ဘဝဆိုတာ...အနိုင်ပိုင်းဖို့လွယ်ပေမယ့်...
အချစ်ဆိုတာ အနိုင်ပိုင်းဖို့မလွယ်ဘူးနော်...

ကိုကို...ပြန်လာချင်တဲ့စိတ် ခဏခဏဖြစ်တယ်...ကိုကို...
အချစ်ကိုမုန်းတယ်...ချစ်ရတာဒုက္ခပဲ...အချစ်ကြောင့်သာ လွမ်းရ
တယ်...ဆွေးရတယ်...အချစ်ကြောင့်သာ မေလေးငိုရတယ်...ဝန်မခံ
ချင်ခဲ့ဘူး...ကိုကိုကိုချစ်လွန်းလို့ ရှိနေတဲ့အလုပ်တွေအကုန်ပစ်ထားပြီး
ပြန်မလာရက်အောင် မေလေးအလုပ်မှာ ပျော်ဝင်တာတော့အမှန်ပဲ...
မေ...ရှေ့အပတ်ထဲမှာ တိုကျိုကို အစည်းအဝေးတစ်ခုလား

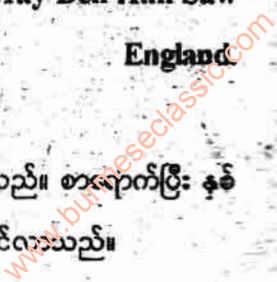
တက်ရမယ် ကိုကို...ကိုကိုဆီဝင်ခဲ့မယ်...တိုကျိုမှာပဲရှိနေမယ်လို့
ထင်တယ်...မေလာတက်ရမဲ့ Symposium က AIDS နဲ့
ပတ်သက်တယ်...မေစာတမ်းဖတ်ရမယ် ကိုကို...WHO ရဲ့ coun-
sellor ပါလာမှာဆိုကော့ မေအရမ်းသတိထားရတယ်...ကိုကိုဆီမှာ
မေသုံးရက်နေဖို့ အချိန်ရတယ်...ကိုကိုအရမ်းဝနေပြီလားဟင်...
မြန်မာပြည်ပြန်ဖြစ်သေးလား...မေတော့ ဒီနှစ်ကုန်ရင်...ဆေးရုံကိစ္စ
နဲ့ မြန်မာပြည်သွားဖို့ရှိတယ်...ကိုကိုပါလိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ပါလား...
မေတို့အိမ်လေးကို သွားကြည့်ကြရအောင်လေ...ကိုကိုကော်ဖီဆိုင်လေး
ရော...ဘယ်လိုနေလဲမသိဘူးနော်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...စတွေတာ...ကိုကို
ဆိုပဲမှာဆိုတော့ ခုနေခါမှာ ရင်ခုန်နေတာတော့အမှန်ပဲ...ကိုကို...
အရမ်းချစ်တယ်...စောင့်နေနော်...

Saryonara Mala ne.

Dr. May Bell Han Saw

England

ကျွန်တော် စာကိုခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။ စာရောက်ပြီး နှစ်
ပတ်တိတိပြည့်သောညဘက်မှာ e-mail ဝင်လာသည်။

သတင်းကောင်းပဲ။

မေ တိုကျိုမြို့ရှိ ဆေးရုံတစ်ခုမှာ...WHO မှခန့်အပ်သော ဆရာဝန်အဖြစ် နှစ်နှစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရကြောင်း။

ပြီးတော့ လက်ထပ်ဖို့ပြင်ဆင်ထားပါဟု ပါလေသည်။ ဝတ္ထုရေးရာမှာသာ တဖွဲ့တနွဲ့နှင့်ရေးသော်လည်း စာရေးရာမှာ မေသည် သိပ်ရှည်ရှည်မရေးတတ်ချေ။ E-mail ပို့လျှင် ပိုဆိုးသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စာတစ်ကြောင်းတည်းမျိုး။ အခုလဲ စာနှစ်ကြောင်းသာပို့သည်။

မေရောက်လာခဲ့သောညကမူ တိုကျိုသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိသွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းလေးကိုပဲ ကွက်ပြီး လေညှင်းတိုက်နေသည်ဟုတောင် ထင်မိပါသည်။ မေက ကျွန်တော့်အတွက် လေညှင်းလေးလို နူးညံ့သိမ်မွေ့သူမဟုတ်လား။

မေသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပျော့ပြောင်းစွာခုခံလာသည်။ ဘုရားရေ...။ မေ့အရပ် မြင်လာပါလား။

ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မေ...လေဒီရူးစီးလာတာကိုး။ မေက ကျွန်တော်ဖြစ်သွားပုံကိုရယ်သည်။

“နေဦး ဖိနပ်ချွတ်လိုက်ဦးမယ်...”

“ဒါ ကိုကိုအိမ်လား...”

“အင်း...”

“ရန်ကုန်ကအိမ်နဲ့တူတယ်နော်...”

“မော့မယ်ဆိုလို့ ကြိုဝယ်ထားတာလေ...တမင်တူအောင်
လုပ်ထားတာ...”

“ကိုကိုဆီမှာ မေနေရမှာနော်...”

“တသက်လုံးနေခွင့်ရှိတာသိရက်သားနဲ့မေရယ်...”

မေကရယ်လေသည်။ မေ့အသံသည် အနဲငယ်ဝဲ၍နေသည်။
အသားကတော့ ဖွေးဆွတ်နေပြီ။ ဟိုမှာ နေမှမမြင်ရသလောက် အေး
တာကိုး။

“အပေါ်ထပ်ကိုလိုက်ခဲ့ မေ...”

“ဘာပြဦးမလို့လဲ...”

“လာပါဆို...”

“ကိုကို မိန်းမတော့မယူထားပါဘူးနော်...”

“ဟာကွာ...ပေါက်ကရပြောတဲ့အကျင့်က မပျောက်သေး
ဘူး...”

ကျွန်တော်က အခန်းတံခါးကို တစ်ဘက်သို့တန်းလိုက်သော
အခါ အတွင်းတွင် ပျံ့နေသောနှင်းဆီရနံ့သည် အပြင်သို့ထွက်လာ

သည်။ အခန်းတွင်းသို့ အံ့ဩစွာငေးကြည့်ရင်း ဝင်သွားသောမေသည် အရင်အတိုင်း သေးသွယ်သောခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ကြည့်ရတာ မေ Vegetarian ဖြစ်နေပြီထင်သည်။ လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်က အတိုင်း ပိန်နေတုန်းပဲဆိုတော့...။

မေက ခုတင်ပေါ်က အရပ်တွေကို ပွေ့ဖက်ကာနမ်းသည်။

“ဒီအခန်းက လွန်ခဲ့တဲ့ကိုးနှစ်...မေ ကိုကို့ဆီ New Year ဆုတောင်းစာပို့ပြီး နောက်ပိုင်းကတည်းက တစ်နေ့ မေလွှာရင်အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကိုကိုပြင်ဆင်ထားခဲ့တာ...”

“ကိုကိုရယ်...”

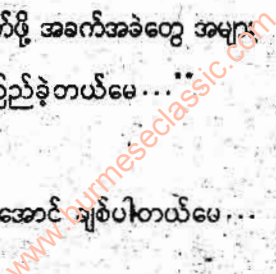
ကျွန်တော်က စိဒီတစ်ချပ်ထည့်၍ဖွင့်လိုက်သည်။

မေသည် ကျွန်တော့်ခါးကို နောက်မှသိုင်းဖက်ကာ ကျွန်တော့်ကျောပေါ် မျက်နှာအပ်၍ ခပ်တိုးတိုးရှိုက်ငင်နေလေသည်။

“ကိုယ်လည်း မေလာမယ့်နေ့ကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားသလို မေလည်း ကိုယ့်နားကိုရောက်ဖို့ အခက်အခဲတွေ အများကြီးကြားကာ ကြိုးစားမယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်ခဲ့တယ်မေ...”

မေ့ဆီကအသံမကြားရချေ။

“ကိုကို မင်းကို...ပြောမပြတတ်အောင် ချစ်ပါတယ်မေ...”

အဲဒီအချစ်ကို သက်သေပြဖို့ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာအောင် စောင့်ဆိုင်း
ခဲ့တာပါ...စိတ်ရှည်သီးခံမှုဆိုတာ အချစ်စစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲပေါ့
မေ...”

သီချင်းသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝီပြင်လာသည်။

ကြိုက်လွန်း၍ ခဏခဏ နားထောင်ခဲ့သော West life ရဲ့
Open Your Heart (အသံတံခါးလေး ဖွင့်လှည့်ပါ)သီချင်း။

ဟာနာဆိုဂျီရဲ့ ပန်းချီကားချပ်များသည် မေ့ကို ပြေး၍ကြည့်နေ
ကြသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟာနာယိုလေးဟာ အခုတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အော်နေမိသည်။ စောင့်ခဲ့
ရတာ စက္ကန့်နဲ့တွက်ရင် မနဲမနောပဲ။

ပျော်ရွှင်မှုကို နှိုင်းဆရာစကားလုံးရှာမတွေ့။ မေထမူ သီချင်း
ကို အသားနားထောင်နေသည်။

ရာသက်ပန်ဆိုတာ မိန်းမတွေနဲ့တင် ဆိုင်တာမဟုတ်။ ကျွန်
တော်တို့ယောက်ျားတွေနဲ့ပါ ဆိုင်တာ...မေ ခုဟော့ လက်တွေ့ခြင်
ပြီမို့လား။ ကျွန်တော်သည် မေ့ကိုချစ်သော ကျွန်တော့်အချစ်ကို အလွန်
တန်ဖိုးထားပါသည်။ မေ့ကို သာမန်မေတ္တာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့
တာမဟုတ်။

နှုတ်မဆက်ဘဲ ရုတ်တရက်ပျောက်ဆုံးသွားသော ချစ်သူတစ်

ယောက်ကို ဆယ်နှစ်တိတိစောင့်နေနိုင်ခဲ့တဲ့အဖြစ် အပျက်ဟာ
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတရားနက်ရှိုင်းခြင်းကို သက်သေပြ
 ခြင်းပင်မဟုတ်လော။ အကယ်၍ ဆယ်နှစ်မကဘဲ နောက်ထပ်နှစ်တွေ
 အများကြီးဆိုပါတော့ ကျွန်တော့်နောက်ဆုံးထွက်သက်နားနီးမှ မေ
 ရောက်လာမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်က ကျေနပ်စွာ သေသွားမယ့်
 သူဖြစ်သည်။

အကယ်၍ နောက်ဆုံးအချိန်ကျော်လွန်ပြီးမှ မေရောက်လာခဲ့
 လျှင် မေ့နာမည်နှင့် လွှဲပြောင်းထားသော ပိုင်ဆိုင်မှုများကို မေတွေ့
 ရလိမ့်မည်။ မေ့အတွက်ရည်းစား၍ ပြင်ဆင်ထားသောအခန်းကို မေ
 တွေ့ရလိမ့်မည်။

အဲဒါတော့ မေသည် ကျွန်တော့်အုတ်ဂူဘေးရှိ မြက်များအား
 ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပေးပါလိမ့်မည်။ အဲဒါဆိုရင်ပဲ တမလွန်က ကျွန်
 တော်က ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်ပါသည်။

Open Your Heart

I didn't mean to let U down

U have to believe it.

I don't know what went through my mind.

But now I can see

that I waited too long

To tell U how much it matters

Just to be right here with U

But I couldn't think of anything better

I should have told U so
Baby open your heart
Won't U give me a 2nd chance
And I'll be here forever.
Open your heart.
Let me show U how much I care
& I will (make U understand)2
If open U open your heart
to love me once again.
I'll try to make it up to U.
I want U to know, U have to know
Baby I swear that I'll be true
I'll never let go,

(အသည်းတံခါးလေးဖွင့်လှည့်ပါ)

မင်းကို အောက်ကျနောက်ကျနိုင်စေဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူးနော်...

မင်းကို ယုံစေချင်တာ...

ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေမှန်း ငါမသိဘူး

အခုတော့ ငါသိပြီ

ငါအကြာကြီးစောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတာကိုး

မင်းကိုပြောပြချင်တာ ဘာအခက်အခဲတွေရှိရှိ

မင်းနဲ့အတူတူ ဟောသည်နေရာမှာရှိဖို့

ဒီထက်ပိုကောင်းတာတွေလည်း ငါမစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး

မင်းကိုပြောသင့်တယ်ဆိုတာက

www.burmeseclassic.com

အသံတံခါးလေးဖွင့်လှည့်ပါ...

ငါ့ကို ဒုဟိယဗြောက်အခွင့်အရေး မပေးနိုင်ဘူးလား...

မင်းနဲ့ငါ ထာဝရမခွဲတော့ဘူးမေ

အသံတံခါးလေးဖွင့်လှည့်ပါ...

မင်းကိုငါ ဘယ်လောက်အလေးထားသလဲဆိုငါ့ ပြပါရစေ...

မင်းတို့နားလည်စေချင်သလို...

မင်းရဲ့အသံတံခါးလေးသာဖွင့်မယ်ဆို...

ငါ့ကို တစ်ခါကြွင်နာလှည့်ပါ...

ငင်းချစ်နိုင်အောင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားပါမယ်...

မင်းကိုသိစေချင်တယ်...မင်းသိမှဖြစ်မယ်...

ငါ့ကျွန်ဆိုရုံပါတယ်...ငါ့မှန်လိမ့်မယ်ဆိုတာကိုလေ

မင်းကို ဘယ်မှသွားခွင့်မပေးတော့ဘူး...

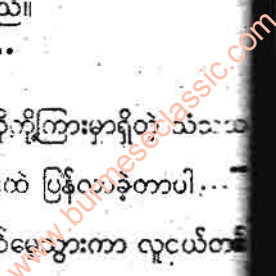
မေက သိချင်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပိတ်လိုက်တာလဲ...”

“မလိုတော့ပါဘူး ကိုကို...မေ့ကို့ကြားမှာရှိတဲ့သံသယ

တွေအားလုံး ချေဖျက်ပြီးမှ မေကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ပြန်လာခဲ့တာပါ...”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အသက်ကိုယ်မှေ့သွားကာ လူငယ်တစ်

မြလွန်းချို (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ယောက်လို့ နုပျိုလန်းဆန်းစွာဖြင့် မှုကို ခပ်တင်းတင်းရွေ့စေလိုက်
မိသည်။

မြလွန်းချို (ဆေးတက္ကသိုလ်)
(၃၁-၃-၂၀၀၄) (၁၄-၄-၂၀၀၄)
သင်္ကြန်အကျဉ်း
ည(၇)နာရီခွဲ